

บทที่ 4

ระบบการถอดตัวอักษรในภาษาอิตาลีและภาษาฝรั่งเศสเป็นไทย

สมัยรัชกาลที่ 3-7

ในการวิเคราะห์การถอดตัวอักษรคำที่เป็นชื่อเฉพาะในภาษาอิตาลีและภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาไทย ข้อมูลที่ใช้ในแต่ละสมัยและแต่ละภาษามีจำนวนไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับเอกสารที่เป็นแหล่ง ข้อมูลอย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยจะศึกษาจากข้อมูลเท่าที่มีอยู่ และจะถือว่าผลการวิเคราะห์ที่ได้จากข้อมูลเหล่านี้ เป็นระบบการถอดอักษรจากคำในแต่ละภาษาในสมัยนั้น

ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยวิเคราะห์ตามประเภทของตัวอักษรซึ่งแบ่งได้ 2 กลุ่ม คือ

- 4.1 การวิเคราะห์ตัวอักษรประเภทที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะ
- 4.2 การวิเคราะห์ตัวอักษรประเภทที่ใช้แทนเสียงสระ

และในแต่ละประเภท ผู้วิจัยพิจารณาการถอดตัวอักษรตามเกณฑ์ดังนี้ คือ

- ก ประเภทที่ใช้อักษรในภาษาไทยแทนเพียง 1 รูป
- ข ประเภทที่ใช้อักษรในภาษาไทยแทนได้หลายรูป จำแนกได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้
  - 1) ประเภทที่กำหนดเงื่อนไขของการถอดอักษรได้
  - 2) ประเภทที่กำหนดเงื่อนไขของการถอดอักษรไม่ได้

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ผู้วิจัยเสนอตามหัวข้อข้างต้นนี้ โดยจะนำเสนอทีละภาษาและในแต่ละภาษาก็จะแยกกล่าวทีละสมัย ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ตัวอักษรประเภทที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะ

4.1.1 ภาษาอิตาลี

4.1.1.1 ระบบตัวพยัญชนะ

ในระบบตัวเขียนของภาษาอิตาลีปัจจุบัน มีรูปที่แทนเสียงพยัญชนะอยู่ จำนวน 28 ตัว ได้แก่ "b c ch chi ci d f g gh ghi gi gl gli gn h l m n p q qu r s sc sci t v และ z"

รูปที่แทนเสียงพยัญชนะเหล่านี้ จะเห็นได้ว่าบางรูปประกอบด้วยตัวอักษรเดี่ยว และบางรูปประกอบด้วย 2 ตัวอักษร หรือ 3 ตัวอักษร ความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงที่แทนอาจปรากฏได้ในหลายลักษณะ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างรูป พยัญชนะกับเสียงพยัญชนะอิตาลีลงในตารางต่อไปนี้

ฐานที่เกิดเสียง ประเภทของเสียง	ริมฝีปาก		ริมฝีปาก-ฟัน		ปุ่มเหงือก		เพดานแข็ง- ปุ่มเหงือก		เพดานแข็ง		เพดานอ่อน	
	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง
กัก	p	b			t	d					chi,qu	ghi
	/p/	/b/			/t/	/d/					c,ch,q	g,gh
เสียดแทรก			f	v	s	z	sc,sci				h [*] -*	
			/f/	/v/	/s/	/z/	/ʃ/				/k/	/g/
กัก-เสียดแทรก					ʒ	ʒ	c,ci	g,gi				
					/ʒ/	/dʒ/	/ʃ/	/dʒ/				
นาสิก		m				n				gn		
		/m/				/n/				/ŋ/		
ข้างลิ้น						l				gl,gh		
						/l/				/k/		
รัว						r						
						/r/						

ตารางที่ 5 ตารางแสดงอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะในภาษาอิตาลีปัจจุบัน

จำแนกตามลักษณะการออกเสียง

หมายเหตุ

- 1) ตารางนี้ไม่รวมรูปที่แทนเสียงพยัญชนะควบกล้ำ
- 2) รูปพยัญชนะที่มีเครื่องหมาย "*" หมายถึง พยัญชนะที่แทนเสียงที่เป็นสองฐานกรณ์ ได้แก่ "qu" แทนเสียง /kw/ "chi และ ghi" แทนเสียง /kʲ/
- 3) รูปพยัญชนะที่มีเครื่องหมาย "***" หมายถึง พยัญชนะที่ไม่แทนเสียงใดๆ ได้แก่ "h"

จากตารางข้างบนนี้ จะเห็นได้ว่า ระบบตัวพยัญชนะของภาษาอิตาลีประกอบด้วยตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะในลักษณะต่างๆ กัน ดังนี้

1. ตัวอักษรหนึ่งตัวแทนเสียง 1 เสียง เช่น ตัวอักษร "p" แทนเสียง /p/, ตัวอักษร "b" แทนเสียง /b/
2. กลุ่มตัวอักษร 2 ตัว หรือ 3 ตัวเรียงกันแทนเสียงพยัญชนะ 1 เสียง เช่น กลุ่มตัวอักษร "ch" แทนเสียง /k/, กลุ่มตัวอักษร "sc หรือ sci" แทนเสียง /ʃ/
3. กลุ่มตัวอักษรแทนเสียงมากกว่า 1 ฐานกรณ์ เช่น ตัวอักษร "qu" แทนเสียง /kw/, ตัวอักษร "chi" แทนเสียง /kʲ/
4. ตัวอักษรบางตัวไม่แทนเสียงใดๆ เช่น อักษร "h"
5. ตัวอักษร 1 ตัวแทนเสียงพยัญชนะได้หลายเสียง เช่น อักษร "c" แทนเสียงได้ทั้ง /tʃ/ และ /k/, อักษร "g" แทนเสียงได้ทั้ง /g/ และ /dʒ/

6. ตัวอักษรหรือกลุ่มตัวอักษรต่างกันแต่แทนเสียงเดียวกัน เช่น ตัวอักษร "c" และกลุ่มตัวอักษร "ch" แทนเสียง /k/ เหมือนกัน กลุ่มตัวอักษร "sc" และ "sci" แทนเสียง /ʃ/ เหมือนกัน

4.1.1.2 การวิเคราะห์การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะในภาษาอิตาลี

จากข้อมูล การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาลีที่พบในแต่ละสมัยมีจำนวนตัวอักษร และลักษณะการถอดที่แตกต่างกัน ในการเสนอผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะเสนอที่ละสมัย โดยเสนอ ข้อมูล และการศึกษาข้อมูลของแต่ละสมัยด้วยตารางก่อนแล้วจึงสรุป วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการเปลี่ยนแปลง ต่างๆในแต่ละสมัยในตอนท้าย ดังต่อไปนี้

อักษรในภาษา อิตาเลียน	อักษรไทยที่แทน ทับศัพท์	เงื่อนไข การปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาเลียน	อักษรไทยที่แทน ทับศัพท์	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาเลียน
b	บ		สะบาโต	Sabato			
c	ก	/a.o	โคจรสิกา	Corsica			
	ช	/i	ซิซิลี	Sicilia			
d	ด		เมดิเตอร์เรเนียน	Mediterania			
f	ฟ		กาแฟ	Caffe	ฟ	กาแฟ	Caffe
g					ด	ยัดแซ	Chioggia
l	ล		อิตาลี	Italia			
m	ม		เมดิเตอร์เรเนียน	Mediterania			
n	น		เอ็ดนา	Etna			
p	พ	/ กลางคำ	โอเปร่า	Opera			
	ป	/ท้ายคำ	ปาโล	Paolo			
r	ร		โอเปร่า	Opera			
s	ส		โคจรสิกา	Corsica	ระ สะ	โคจรสิกา วิสตุลา	Corsica Vistula
	ช		วิซุเวีย	Vissuvia			
t	ต		อิตาลี	Italia			
	ท		อิตาลี	Italia			
	ท		อิตาลี	Italia			
v	ว		วิสตุลา	Vistula	ด	เอ็ดนา	Etna
qi	ช		ยัดแซ	Chioggia			
chi	ช		ยัดแซ	Chioggia			

ตารางที่ ๕ แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3

อักษรในภาษา อิตาลี	อักษรไทยที่แทน	เงื่อนไข	ตัวอย่างคำ	อักษรไทยที่แทน	ตัวอย่างคำ
อิตาลี	ไทย	การปรากฏ	ภาษาไทย	อิตาลี	ภาษาไทย
b	บ		อันเบอร์โต	Alberto	
c	ก		การ์โล	Carlo	
f	ฟ		มะเฟอี่	Maffei	
l	ล		การ์โล	Carlo	
				น	อันเบอร์โต
Alberto			มะเฟอี่	Maffei	
			อโปสตอลอ	Apostolo	
				ร	อันเบอร์โต
			กระละ	Corsica	Alberto
				ศ	อโปสตอลอ
			อโปสตอลอ	Apostolo	Apostolo

ตารางที่ 7 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาลีเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

อักษรในภาษา อิตาเลียน	อักษรไทยที่แทน ต้นเสียง	เงื่อนไข การปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาเลียน	อักษรไทยที่แทน ท้ายเสียง	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาเลียน
b	บ		บิแบร์กิโอเตกา	Biblioteca			
c	ก	/หน้า a	กาโล	Carlo	ก	มักกะโรนี	Maccaroni
	ค	/หน้า a, o	คอซิกา	Corsica			
	ช	/หน้า e	เฟลิเชด	Felice	ช	คาร์ชโชโล	Caracciolo
	จ	/หน้า e	เปียเจนซา	Piacenza			
	ช	/หน้า e	เซนตูรีน	Centurini			
	ฉ	/หน้า i	เปกนิ	Pecci			
	ย	/หน้า i	คูชินีลโล	Cuciniello			
d	ด		อาดิซ	Adige			
f	ฟ		ฟิเรนเซ	Firenze			
g	ก	/หน้า o, ควบกล้ำ	กอนโดลา	Gondola			
	ค	/หน้า o	กอร์โนโล	Governolo			
	ย	/หน้า e, i	อาร์เคอโลยีโก	Archeologico			
	จ	/หน้า e	เจนนัว	Genova	จ	รูจเจอร์	Ruggero
l	ล		อิสเบลลา	Isabella	ล	อิสเบลลา	Isabella
					ล	อาปอลโล	Apollo
					น	ซันเฟร์ริโน	Solferino
					ฉ	อัลเบร์โต	Alberto
m	ม		คอมมันเตอริเออ	Commenda- tore	ม	คอมมันเตอริเออ	Commenda- tore
n	น		อาดอร์โน	Adorno	น	คอนเต	Conte
					น	คอนเต	Conte

ตารางที่ 8 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

					ล นด	คองซิลิโอ จังหวัดโรมัน	Consiglio San - Giovanni
p	ป		อาปอลโล	Apollo	ป	จูเซปเป	Giuseppe
r	ร		อีทรูเรีย	Etruria			
			ชิวะรีน	Chiarini	จ ระ ร์	คาร์โล คอร์เตนา อัลเบอर्ट	Cario Cortona Alberto
s	ซ		ซินยอ	Signore			
			ฟิเอโซเล	Fiesole	ส	อเลสซันดริเย	Alessandrea
			ศาลา	Sala	ศ	เมสซิना	Messina
					ส:	อาสตี	Asti
t	ท		เทรซา	Teresa			
			เทเวรี	Teveri			
			เอ็ดดอเร	Ettore	ต	มัตตี	Matti
					ก	วิกตอริโอ	Vittorio
					ค	กร็อตตา	Grotta
v	ว		เจโนวา	Genova			
			ลาฟริโน	Lavrino			
z	ซ	ควบกล้ำ	ปาเลซโซ	Palazzo	ส	มาซซา	Mazza
		/หลัง z	ฟิเรนเซ	Firenze			
ch	ช	/หลัง n	อาร์เคอโลยีโก	Archeologico			
			โจอาคคิโน	Giocchino			
ci	ช		ฟิเนโอ	Fincio			

ตารางที่ 8

แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

	ช		วินทิโอ	Venicio
chi	ช		ช็อะรีน	Chiarini
	ช		ช็อะรีน	Chiarini
	ก		เกียสโซ	Chiasso
	ช		ช็วิกตะเวกเรีย	Civitavecchia
	ค		เกียงติ	chianti
gi	ช		จังกาเล	Gian Cale
	ย		ยะวันนิ	Giovanni
	จ		มะโจริ	Maggiore
	ก		กิอาน	Gian
	ย		ยิวเซเป	Giuseppe
gh	ก		มาระเกริตา	Margherita
ghi	ก		บอร์ดีเกียรา	Bordighiera
gli	ส-จ		คอสซิลิโอ	Consiglio
	กจ		เวนต์มิเกลีย	Ventimiglia
	จ		เวนต์มิเลีย	Ventimiglia
	ก-จ		ฟักเรีย	Faglia
gn	น-ย		ซินยอ	Signore
	น		โบโลนา	Bologna
	มู-ญู		เมสซิญา	Messigna
gn	คว		ควิรินะเล	Quirinale
sci	ส-ช		เบรสเซีย	Brescia

ตารางที่ 8 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

อักษรในภาษา อิตาเลียน	อักษรไทยที่แทน ต้นเสียง	เงื่อนไข การปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาเลียน	อักษรไทยที่แทน ท้ายเสียง	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาเลียน
c	ค	/หน้า s, o	คาร์ดุซี	Carduci	จ	จิรอตโต	Scirocco
	ก	/หน้า s, o	คอร์ซิกา	Corsica			
	ช	/หน้า i	คาร์ดุซี	Carduci			
d	ด		โกดีโน	Godino			
g	ก		โกดีโน	Godino			
l	ล		แอ็ปโปโล	Apollo			
m	ม		ซันมารีโน	San Marino			
n	น		โกดีโน	Godino	น	ซันมารีโน	San Marino
p	ป		ชีวา ปิอาโน	Chi va - piano			
r	ร		ซันมารีโน	San Marino	ร	คาร์ดุซี	Carduci
s	ซ		ซันมารีโน	San Marino			
	ส		คอร์ซิกา	Corsica			
t	ต		ลอนตาโน	Lontano			
v	ว		ชีวาปิอาโน	Chi va piano			
ch	ค		ชีวาปิอาโน	Chi va piano			
sc	ช		จิรอตโต	Scirocco			
f	ฟ		ฟา	fà			

ตารางที่ 9 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6

อักษรในภาษา อิตาลี	อักษรไทยที่แทน ต้นเสียง	เงื่อนไข การปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาลี	อักษรไทยที่แทน ท้ายเสียง	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาลี
b	บ		บาร์เบรีโน	Barberino			
c	ก	/หน้า a,o ,ควบกล้ำ	ฟรานซิสโก	Francesco			
	ค		สิโรคโค	Scirocco	ค	สิโรคโค	Scirocco
	ช	/หน้า e,i	เปียเซนซา	Piacenza			
	จ	/หน้า i	เฟโรซี	Feroci	จ	ซิวิตาเวจเจีย	Civitavecchia
					ช	มัคชีแวลลี	Macchiavelli
d	ด		อะมาโดริ	Amadori			
f	ฟ		เฟโรซี	Feroci			
g	ก	/หน้า a	แกลลิลีโอ	Galileo			
	ค	/หน้า a	กาซปาริ	Gasparo	ค	มาจจิโอเร	Maggiore
l	ล		นิโคโล	Nicolo	ล	คามิลโล	Camillo
m	ม		คามิลโล	Camillo	ม	คอมเม็นเตโดเร	Commendatore
n	น		ควาร์เนโร	Quarnero	น	ปลานตินี	Plantanini
					ง	เดลเลงกอนเต	Dell'Incente
p	ป		อ็อบโปโล	Apollo			
r	ร		เฟโรซี	Feroci	ร	อาร์โกลี	Argoli
					ร	การดา	Garda
					ร	ออร์ซินี	Orsini
s	ซ		บรินดีซี	Brindisi	ซ	กาซปาริ	Gasparo
	ส		อิสเซลลา	Isabella	ส	วิสูลา	Vistula
t	ต		วิสูลา	Vistula			

	ต		มาเกอร์ิตา	Margherita	ต	วิตตอเรีย	Vittoria
v	ว		วิตตอริโอ	Vittorio			
z	ซ		ลูซซี	Luzzi	ท	ลูซซี	Luzzi
ch	จ		โอดีสกาลชี	Odescalchi			
chi	จ		ชีวิตาเวคเชีย	Civitavecchia			
	ช		มัชชีแวลลี	Macchiavelli			
gi	จี		จิโอวานนี	Giovanni			
	จี		จิโอวานนี	Giovanni			
gh	ก		มาเกอร์ิตา	Margherita			
gli	ล-ย		คาลยารี	Cagliari			
gn	ย		โบโลญา	Bologna			
	ญ		โบโลญา	Bologna			
qu	คว		ควาเนอร์ไร	Quarnero			
sc	ส		สิรอตโต	Scirocco			

ตารางที่ 10 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาลีเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

สรุปผลการวิเคราะห์การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะภาวอิตาเลียน

ในสมัยรัชกาลที่ 3-7

สมัยรัชกาลที่ 3

จากตารางที่ 6 ข้างต้น ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาเลียนที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 3 มีจำนวน 15 ตัว ได้แก่ "b c d f g l m n p r s t v gi และ chu"

ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ สามารถจำแนกตัวอักษรออกตามลักษณะการแทนด้วยรูปอักษรไทย ได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. **ประเภทที่ถอดเสียงคงที่** ซึ่งหมายถึง การถอดเสียงด้วยตัวอักษรไทยตัวเดียวในทุกแห่ง ได้แก่ อักษร "b d f g l m n r v gi และ chu"

2. **ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร** ซึ่งหมายถึง การถอดเสียงโดยใช้อักษรไทยแทนมากกว่า 1 รูปขึ้นไป ซึ่งบางอักษรตรงกับเสียงในภาษาเดิม และบางอักษรไม่ตรง ได้แก่ อักษร "c p s และ t" ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 กลุ่มคือ

2.1 ประเภทที่กำหนดปริบทได้ ได้แก่ อักษร "c และ p"

2.2 ประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ อักษร "s และ t"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะจากภาษาอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3 จะเห็นได้ว่า การใช้อักษรไทยแทนในการถอดจะปรากฏเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิมถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ และถอดไม่ตรงเสียงภาษาเดิมเลย ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

ปรากฏเฉพาะกับตัวอักษรประเภทที่แทนเสียง 1 เสียง และเป็นตัวอักษร 1 ตัวอักษรทั้งหมด ได้แก่ "b d f l m n p r s t และ v" โดยในการถอดตัวอักษรภาษาอิตาเลียนเหล่านี้ ผู้ถอดเสียงจะใช้ตัวอักษรไทยที่มีเสียงตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงของตัวอักษรดังกล่าวนั้นๆ

2. การถอดตรงกับเสียงเดิมในบางที่ และถอดไม่ตรงในบางที่

ปรากฏในลักษณะที่เป็นการถอดตรงกับทั้งเสียงภาษาอิตาเลียนและภาษาอังกฤษ โดยเป็นการถอดอักษร "c" ซึ่งเป็นตัวอักษรประเภท 1 ตัวอักษรแทนเสียงหลายเสียง โดยผู้ถอดเสียงจะใช้รูปอักษรไทย 2 รูป คือ "ก และ ช" รูป "ก" แทน "c" ที่อยู่หน้า "a และ o" เสียงที่แทนด้วย "ก" มีเสียงตรงกับเสียง /k/ ซึ่งแทนด้วย "c" ในภาษาอิตาเลียนในบริบทดังกล่าว ส่วน "ช" ซึ่งแทน "c" ที่อยู่หน้า "i" ไม่ได้มีเสียงตรงกับ "c" ของภาษาอิตาเลียนที่อยู่หน้า "i" เพราะในภาษาอิตาเลียน "c" หน้า "i" จะออกเสียงเป็น /tʃ/ แต่ "ช" มีเสียงเป็น /s/ ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่ตรงกับในภาษาอิตาเลียน แต่ตรงกับเสียงของ "c" หน้า "i" ในภาษาอังกฤษมากกว่า เพราะ "c" หน้า "i" ในภาษาอังกฤษออกเสียงเป็น /s/ เหมือนเสียงของอักษร "ช"

3. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

3.1 ประเภทอักษรอิตาเลียน 1 ตัว หรือหลายตัวแทน 1 เสียง

จากข้อมูลปรากฏกับตัวอักษรที่เป็นตัวอักษรหลายตัว ได้แก่ "g และ chi" ซึ่งแทนเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย คือ เสียง /dʒ/ และ /kʲ/ ตามลำดับ โดยผู้ถอดเสียงจะแทนเสียง /dʒ/ ด้วยอักษร "ช" ซึ่งมีเสียงเป็น /s/ และแทนเสียง /kʲ/ ด้วยอักษร "ย" ซึ่งมีเสียงเป็น /j/ เสียงที่ถอดออกมาไม่ตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงของตัวอักษรดังกล่าว และผู้วิจัยไม่สามารถสันนิษฐานเหตุผลใดในการถอดตัวอักษรได้

3.2 ประเภทอักษรอิตาเลียน 1 ตัวแทนหลายเสียง

พบเพียงอักษร "g" ซึ่งแทนเสียง 2 เสียง คือ /dʒ/ และ /g/ แต่จากข้อมูลมีเพียง "g" ที่ออกเสียง /dʒ/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น และคนไทยถอดเป็นอักษร "ด" ซึ่งแทนเสียง /d/ ซึ่งไม่ตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงเดิมแต่อย่างใด

สมัยรัชกาลที่ 4

ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาเลียนในสมัยรัชกาลที่ 4 มีจำนวน 9 ตัว ได้แก่ "b c f l m p r s และ t" จากตารางที่ 7 ซึ่งแสดงการถอดตัวอักษรเหล่านี้เป็นอักษรไทย จะเห็นได้ว่าสามารถจำแนกตัวอักษรเหล่านี้ได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ได้แก่ อักษร "b c f m p r และ t"
2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "l และ s" ซึ่งอยู่ในประเภทที่กำหนดบริบทได้ทั้งหมด

ลักษณะการแทนด้วยตัวอักษรไทย

ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาเลียนในสมัยรัชกาลที่ 4 จะเห็นได้ว่า การใช้อักษรไทยแทนในการถอดเสียง จะปรากฏเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม ในการถอดตัวอักษรแต่ละตัวอาจพบว่าเป็นการถอดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือทั้งสองลักษณะก็ได้ ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียงหนึ่งเสียง จากข้อมูล พบเฉพาะตัวอักษรที่เป็นอักษรตัวเดียวเท่านั้น ได้แก่ อักษร "b c f l m p s และ t" กล่าวคือในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ ผู้ถอดเสียงจะแทนด้วยรูปอักษรไทยซึ่งมีเสียงตรงกับตัวอักษรดังกล่าว

1.2 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวหรือหลายตัวแทนหลายเสียง ได้แก่ "c" ซึ่งเป็นอักษรที่ออกเสียงได้ 2 เสียง คือ /k/ และ /tʃ/ แต่จากข้อมูลปรากฏเพียง "c" ที่แทนเสียง /k/ เท่านั้น โดยคนไทยถอดเป็น "ก" เพียงรูปเดียว ซึ่งเป็นรูปที่มีเสียงตรงกับในภาษาอิตาเลียน จึงกล่าวได้ว่าเป็นการถอดเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

2. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

ปรากฏเฉพาะกับอักษร "r" ซึ่งเป็นอักษรประเภท 1 ตัวอักษรแทนเสียง 1 เสียง โดยปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ "r" มีเสียงเป็น /r/ แต่ผู้ถอดเสียงใช้รูป "ร" ซึ่งภาษาไทยถือว่าเป็นรูปที่ไม่แทนเสียงใดๆ แทน "r" ดังกล่าว จึงสันนิษฐานว่าผู้ถอดเสียงเพียงต้องการแสดงให้เห็นว่ารูปเขียนในคำเดิมมี "r" อยู่ในท้ายพยางค์เท่านั้น แต่ไม่สนใจว่าออกเสียงหรือไม่อย่างไร

สมัยรัชกาลที่ 5

ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาเลียนที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 5 มีจำนวน 24 ตัว ได้แก่ "b c d f g l m n p r s t v z ch ci gh gi gn qu chi ghi gli และ sca" จากตารางที่ 8 ซึ่งแสดงการถอดตัวอักษรเหล่านี้เป็นอักษรไทย สามารถจำแนกตัวอักษรออกตามลักษณะการถอดเสียงได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "b d f m p gh qu ghi และ sca"
2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "c g l n r s t v z ch ci gi gn chi และ gli" จำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้
  - 2.1 ประเภทที่กำหนดปริบทได้ ได้แก่ อักษร "v และ z"
  - 2.2 ประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ อักษร "c g l n r s t ch ci gi gn chu และ gh"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะจากภาษาอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5 จะเห็นได้ว่าการใช้อักษรไทยแทน จะปรากฏเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ และถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมเลย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

1.1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "b d f m p s t v และ z" การใช้ตัวอักษรไทยแทนพยัญชนะเหล่านี้ เป็นการใช้อักษรไทยที่มีเสียงตรงกับเสียงของตัวอักษรเดิมในภาษาอิตาเลียน ตัวอย่างเช่น การถอดอักษร "s" ซึ่งแทนเสียง /s/ เป็นอักษรไทย "ซ ส และ ศ" ซึ่งทั้ง 3 ตัวอักษรนี้แทนเสียง /s/ ตรงกับเสียงของอักษร "s" ในภาษาอิตาเลียน

1.1.2 ประเภทตัวอักษรมากกว่า 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "gh qu และ gi" ตัวอักษรทั้งสามนี้แทนด้วย "ก" "คว" และ "ก" ตามลำดับ ในการถอด "gh" และ "qu" เป็นการถอดตรงกับเสียงเดิม ส่วน "gi" แทนเสียง /kj/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 2 ฐานกรณ์ที่ไม่มีในภาษาไทย การใช้ "ก" แทน เป็นการถอดเสียงไม่ตรง แต่ก็จัดได้ว่าใกล้เคียงกับเสียงเดิม เพราะ "ก" มีเสียงเป็น /k/ ซึ่งเป็น

เป็นการถอดเสียงไม่ตรง แต่ก็จัดได้ว่าใกล้เคียงกับเสียงเดิม เพราะ "ก" มีเสียงเป็น /k/ ซึ่งเป็นเสียงหนึ่งของตัวอักษร "gh" นี้

1.2 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ อักษร "g" ซึ่งแทนเสียง 2 เสียง คือ /g/ และ /dʒ/ สำหรับเสียง /g/ คนไทยจะแทนด้วยอักษร "ก" และ "ค" ซึ่งแทนเสียงกักที่เพดานอ่อนเช่นเดียวกับเสียง /g/ แต่ต่างกันที่ลักษณะการออกเสียงเท่านั้น ส่วนเสียง /dʒ/ คนไทยจะแทนด้วย "จ" และ "ย" ซึ่งมีฐานกรณ์ที่เพดานแข็งเช่นเดียวกับเสียง /dʒ/

2. การถอดตรงกับเสียงเดิมบางที่และไม่ตรงในบางที่

2.1 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

2.1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "l n และ r" ตัวอักษรทั้งสามนี้แต่ละตัวจะถอดเสียงในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

2.1.1.1 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิมและตัวเขียน ได้แก่ อักษร "l" และ "r" ตัวอักษรทั้งสองนี้ ถอดเป็นอักษรไทยหลายรูป และเสียงของอักษรไทยที่ใช้แทนนั้น จะมีลักษณะต่างๆ กัน ตัวอย่างเช่น ในกรณีของอักษร "r" ซึ่งแทนเสียง /r/ การถอดเป็น "ร" อาจกล่าวได้ว่าเป็นการถอดตรงตัว แต่การถอดเป็น "ร์" ซึ่งภาษาไทยถือว่าเป็นรูปที่ไม่ออกเสียง จัดได้ว่าไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม แต่อาจเทียบได้ตามตัวเขียนเท่านั้น คือ เป็นการแสดงให้เห็นว่าในคำภาษาอิตาเลียนมีอักษร "r" ปรากฏอยู่ด้วย

2.1.1.2 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิมและภาษาอังกฤษ ได้แก่ อักษร "n" ซึ่งแทนเสียง /n/ ถอดเป็นอักษรไทยได้หลายรูป คือ "น" ซึ่งมีเสียงตรงกับเสียงเดิม "ง" และ "ล" ซึ่งอาจจัดได้ว่าใกล้เคียง เพียงแต่ต่างกันที่ฐานกรณ์ หรือลักษณะการออกเสียงเท่านั้น นอกจากนี้ยังถอดเป็น "นต" ในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำ "San" ซึ่งมีความหมายเทียบได้กับคำ "Saint" ในภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า การถอด "n" เป็น "นต" ในคำนี้ อาจเทียบได้กับการถอด "nt" ในคำ "Saint" ของภาษาอังกฤษ ซึ่งมักปรากฏว่าถอดเป็น "นต" ค่อนข้างมาก

2.1.2 ประเภทตัวอักษรมากกว่า 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "ch ci gi gn และ chu" ซึ่งมีลักษณะการถอดเสียงแตกต่างกันไป ดังนี้

2.1.2.1 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิมและตัวเขียน ได้แก่ อักษร "ci gi gn และ chu" ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ รูปอักษรไทยที่แทนจะมีมากกว่า 1 รูป โดยแยกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ รูปที่เทียบได้ตรงกับเสียงภาษาเดิม และ รูปที่แทนเสียงไม่ตรงแต่อาจเทียบได้ตามรูปเขียนของตัวอักษรเดิม กล่าวคือ คนไทยมักถอดตัวอักษรนั้นเป็นพยางค์ ตัวอย่างเช่น ถอด "ci" เป็น "ชิ" ในคำ "วินซิโอ" (Venicio) หรือมิฉะนั้น ก็ จะถอดตัวอักษรดังกล่าว โดยแยกอักษรตัวแรกมาเป็นพยัญชนะสะกดในพยางค์ข้างหน้า และถอดอักษรตัวหลังเป็นพยัญชนะต้นในพยางค์หลัง ตัวอย่างเช่น ในคำ "Romagna" ซึ่งคนไทยถอดเป็น "โรมักนา" จะเห็นได้ว่า อักษร "gn" ถูกถอดเป็น "ก-น" โดย "ก" เป็นพยัญชนะสะกดในพยางค์หน้า และ "น" เป็นพยัญชนะต้นในพยางค์หลัง จากลักษณะดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเนื่องมาจาก ผู้ถอดเสียงไม่

ทราบวิธีออกเสียงของตัวอักษรดังกล่าวในภาษาไทย และอาจไม่ทราบด้วยว่าเป็นกลุ่มตัวอักษร จึงพิจารณาตามรูปเขียนที่ปรากฏโดยแยกออกเป็น 2 ส่วน

2.1.2.2 เทียบได้ตรงกับเสียงภาษาเดิมและไม่ตรงกับลักษณะใดๆ ได้แก่ อักษร "ch" ซึ่งแทนเสียง /k/ คนไทยถอดเป็น "ค" และ "ช" "ค" มีเสียงเป็น /kh/ ซึ่งคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ส่วน "ช" แทนเสียง /tʃh/ ซึ่งไม่ตรงกับเสียงของ "ch" แต่อย่างใด

2.2 อักษรอิตาลี 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ อักษร "c" ซึ่งแทนเสียง 2 เสียง คือ /k/ และ /tʃ/ เสียง /k/ คนไทยจะถอดตรงตัวโดยแทนด้วย "ก" และ "ค" ส่วนเสียง /tʃ/ จะแทนด้วย "ช จ ฉ ย และ ซ" รูป "ช จ ฉ และ ย" แทนเสียงเกิดที่ปุ่มเหงือกและเพดานแข็ง เช่นเดียวกับเสียง /tʃ/ จึงกล่าวได้ว่าใกล้เคียงกับเสียงภาษาอิตาลี ส่วนรูป "ซ" แทนเสียง /s/ ซึ่งไม่ตรงกับเสียงของ "c" ในภาษาไทย แต่อาจเทียบได้กับเสียง "c" ในภาษาอังกฤษมากกว่า รวมทั้ง "c" ในภาษาอังกฤษก็พบว่าถอดเป็น "ซ" ค่อนข้างมาก ดังนั้น การถอดอักษร "c" ที่แทนเสียง /tʃ/ นี้ จึงอาจเป็นการถอดโดยอิงเสียงภาษาอังกฤษก็ได้

3 การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

ลักษณะนี้ปรากฏกับตัวอักษรที่เป็นกลุ่มตัวอักษร ได้แก่ "gl" และ "sc" ซึ่งเป็นตัวอักษรที่แทนเสียง 1 เสียง คือ /ʃ/ และ /s/ ตามลำดับ ตัวอักษรทั้งสองนี้ คนไทยถอดเรียงตามตัวเขียนโดยถอด "gl" เป็นพยัญชนะ และถอด "sc" เป็นตัวพยัญชนะเดี่ยว 2 ตัวเรียงกัน ดังนั้นเสียงของรูปที่แทนในภาษาไทยจึงไม่ตรงกับเสียงในคำเดิม

สมัยรัชกาลที่ 6

ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะอิตาลีที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 6 มีจำนวน 14 ตัว ได้แก่ "c d f g l m n p r s t v ch และ sc" จากตารางที่ 9 ซึ่งแสดงการถอดตัวอักษรเหล่านี้เป็นอักษรไทยสามารถจำแนกตัวอักษรพยัญชนะอิตาลีสมัยรัชกาลที่ 6 ออกตามลักษณะการถอดเป็นอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1 ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "d f g l m n p t v ch และ sc"

2 ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "c r และ s" โดยจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ประเภทที่กำหนดปริบทได้ ได้แก่ อักษร "r"

2.2 ประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ อักษร "c และ s"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาลีเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6 จะพบว่าการใช้รูปอักษรไทยแทนในการถอด จะปรากฏเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ และถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมเลย ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 อักษรอิตาเลียนหนึ่งตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

ได้แก่ อักษร 'd l m n p s t v และ ch' กล่าวคือ ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ ผู้ถอดเสียงใช้รูปอักษรไทยที่มีเสียงตรงหรือคล้ายกับเสียงเดิมในภาษาอิตาเลียนของตัวอักษรดังกล่าวแทน

1.2 อักษรอิตาเลียนหนึ่งตัวหรือหลายตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ 'g' กล่าวคือ อักษร 'g' ออกเสียงได้ 2 เสียง คือ /g/ และ /dʒ/ จากข้อมูลพบเพียง 'g' ที่ออกเสียงเป็น /g/ เท่านั้น โดยคนไทยถอดเป็น 'ก' ซึ่งแทนเสียง /k/ เสียง /k/ และ /g/ เป็นเสียงที่จัดได้ว่าคล้ายกันมาก ต่างกันเพียงลักษณะการออกเสียงเป็นเสียงก้องและไม่ก้องเท่านั้น

2. การถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมบางที่และไม่ตรงในบางที่

2.1 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

พบเพียงอักษร 'r' ตัวเดียวเท่านั้น ซึ่งแทนเสียง /r/ คนไทยถอดเป็น 'ร' ในตำแหน่งพยัญชนะต้น ซึ่งแทนเสียง /r/ เหมือนกับ 'r' ในภาษาอิตาเลียน แต่ในตำแหน่งพยัญชนะสะกดจะถอดเป็น 'ร์' ซึ่งเป็นรูปที่ไม่ออกเสียง ทำให้การถอดอักษร 'r' ในตำแหน่งพยัญชนะสะกดนี้ เป็นการถอดที่ไม่ตรงกับเสียงในภาษาเดิม

2.2 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ อักษร 'c' ซึ่งแทนเสียงได้ 2 เสียง คือ /k/ และ /tʃ/ เสียง /k/ คนไทยจะแทนด้วยตัวอักษรไทยที่มีเสียงตรงและคล้ายกับเสียงเดิม คือ 'ก และ ค' ซึ่งแทนเสียง /k/ และ /kh/ ตามลำดับ สำหรับ 'c' ที่ออกเสียง /tʃ/ คนไทยจะถอดไม่ตรงกับเสียงเดิม คือ ใช้ 'ช' แทน ซึ่ง 'ช' มีเสียงเป็น /s/ และไม่ตรงกับเสียงในภาษาอิตาเลียน แต่คล้ายกับเสียง 'c' ที่อยู่หน้า 'i' ในภาษาอังกฤษซึ่งออกเสียงเป็น /s/ ตรงกับเสียงของ 'ซ' มากกว่า

3. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

ลักษณะนี้พบเพียงตัวอย่างเดียว ในการถอดตัวอักษร 'sc' ซึ่งเป็นตัวอักษรณประเภทหลายตัวอักษรแทนเสียง 1 เสียง อักษร 'sc' แทนเสียง /ʃ/ แต่คนไทยถอดเป็น 'ซ' ซึ่งแทนเสียง /s/ และไม่ตรงกับเสียงของตัวอักษร 'sc' ในภาษาอิตาเลียนแต่อย่างใด

สมัยรัชกาลที่ 7

ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะภาษาอิตาเลียนสมัยรัชกาลที่ 7 มีจำนวน 22 ตัว ได้แก่ 'b c d f g l m n p r s t v z ch gh gi gn qu sc chu และ gli' จากตารางที่ 7 ซึ่งแสดงการถอดตัวอักษรเหล่านี้เป็นอักษรไทย สามารถจำแนกตัวอักษรออกตามลักษณะการถอดเสียงได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ได้แก่ อักษร 'b d f l m p v z ch gh qu sc และ gli'

2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรได้แก่ อักษร 'c g n r s t gi gn และ chi'

ตัวอักษรเหล่านี้จัดอยู่ในประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ทั้งหมด

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาเลียนสมัยรัชกาลที่ 7 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม ซึ่งในการถอดตัวอักษรบางตัวก็อาจปรากฏทั้ง 2 ลักษณะก็ได้ ดังนี้

1 การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

1.1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ "b d f l m n p s t v และ z" ในการถอดตัวอักษรกลุ่มนี้ ตัวอักษรไทยที่ใช้แทนจะมีเสียงที่ตรงหรือมีลักษณะใกล้เคียงกับเสียงของตัวอักษรภาษาอิตาเลียน ตัวอย่างเช่น ในการถอดตัวอักษร "n" ซึ่งแทนเสียง /n/ อักษรไทยที่ใช้แทน คือ "น" และ "ง" รูป "น" เป็นการถอดเสียงตรงตัว ส่วนรูป "ง" จัดได้ว่าเป็นเสียงที่ใกล้เคียง คือเป็นเสียงนาสิกเหมือนกันแต่ต่างกันที่ฐานกรณ์ในการออกเสียงเท่านั้น

1.1.2 ประเภทตัวอักษรมากกว่า 1 ตัวอักษร ได้แก่ "gh gn และ qu" ในกรณีของอักษร "gh และ qu" ซึ่งเป็นตัวอักษรประเภทที่ถอดเสียงคงที่ คนไทยจะถอดได้ตรงกับเสียงเดิม ส่วนในกรณีของอักษร "gn" ซึ่งแทนเสียง /ɲ/ ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย คนไทยถอดเสียงนี้เป็น /j/ โดยแทนด้วย "ย และ ญ" การถอดเสียงเช่นนี้ เป็นการถอดเสียงไม่ตรง แต่ก็อาจกล่าวได้ว่าใกล้เคียงกับเสียงเดิม เพราะเสียง /j/ เป็นเสียงที่เกิดที่เพดานแข็ง เช่นเดียวกับเสียง /ɲ/ แต่ต่างกันที่ลักษณะการออกเสียงเท่านั้น

1.2 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ อักษร "g" ซึ่งแทนเสียง 2 เสียง คือ /g/ และ /d/ แต่จากข้อมูลพบเพียงเสียง /g/ เท่านั้น โดยคนไทยถอดเป็น "ก และ ด" ซึ่งแทนเสียง /k/ และ /kh/ ตามลำดับ เสียงที่ถอดมานี้ แม้ว่าจะไม่ตรงกับเสียงเดิมทีเดียว แต่ก็จัดได้ว่าใกล้เคียง เพราะเป็นเสียงกัก และเกิดที่เพดานอ่อนเช่นเดียวกับเสียง /g/ ต่างกันที่ความก้องในการออกเสียงเท่านั้น

2. การถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่ และไม่ตรงในบางที่

2.1 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

ปรากฏเฉพาะกับตัวอักษรประเภท 1 ตัวอักษร คือ "r" ซึ่งแทนเสียง /r/ ในภาษาไทยถอดเป็น "ร" "รี" และ "รุ" การถอดเป็น "ร" เป็นการถอดเสียงที่ตรงตัว ส่วนการถอดเป็น "รี" และ "รุ" ซึ่งพบเฉพาะตำแหน่งท้ายพยางค์นั้น เป็นการถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาอิตาเลียน เพราะรูป "รี" และ "รุ" ในภาษาไทยจัดเป็นรูปที่ไม่ออกเสียง อย่างไรก็ตาม ทั้งสองรูปนี้ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าถอดมาจากอักษร "r" ในคำภาษาอิตาเลียน ในกรณีเช่นนี้ "รี" และ "รุ" น่าจะเทียบได้ตามตัวเขียนในคำภาษาอิตาเลียนมากกว่าที่จะเทียบตามเสียงของคำ ดังนั้น การถอดอักษร "r" จึงมีทั้งรูปที่เทียบได้ตามเสียงและตามตัวเขียน

2.2 อักษรอิตาเลียน 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ อักษร "c" ซึ่งแทนเสียง 2 เสียง คือ /k/ และ /tʃ/ เสียง /k/ คนไทยจะถอดตรงตัว โดยแทนด้วย "ก" และ "ค" ส่วน /tʃ/ จะแทนด้วย "จ" และ "ช" "จ" แทนเสียงเกิดที่ปุ่มเหงือกและเพดานแข็ง เช่นเดียวกับเสียง /tʃ/ จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นการถอดใกล้เคียงกับเสียงภาษาอิตาเลียน ส่วน "ช" ซึ่งแทนเสียง

/s/ ไม่ตรงกับเสียงภาษาอิตาลี แต่อาจเทียบได้กับเสียงของ 'c' ในภาษาอังกฤษ ซึ่งแทนเสียง /s/ เหมือนกันมากกว่า รวมทั้ง 'c' ในภาษาอังกฤษก็พบว่าการถอดเป็น 'ซ' ด้วย ดังนั้น ในการถอดอักษร 'c' จึงมีทั้งรูปที่เทียบได้ตามเสียงอิตาลี และรูปที่เทียบได้ตรงกับเสียงภาษาอังกฤษ

3. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

ปรากฏเฉพาะกับตัวอักษรประเภทกลุ่มตัวอักษรแทนเสียง 1 เสียง ได้แก่ 'ch gi sc chi และ gli' โดยอักษร 'gi' จะถูกถอดเป็นพยางค์ 'จี' และ 'คิ' ซึ่งไม่ตรงกับลักษณะเสียงของตัวอักษรเดิม ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าลักษณะนี้อาจเป็นการถอดโดยอิงตามตัวเขียนก็ได้ โดยผู้ถอดเสียงไม่ทราบว่า 'gi' เป็นพยัญชนะในภาษาอิตาลี แต่เข้าใจว่าเป็นพยางค์หนึ่งในคำ

ส่วนอักษร 'ch sc chi และ gli' ในการถอดเสียงจะแทนด้วยอักษรไทยที่เสียงไม่ตรงกับภาษาอิตาลีและไม่ใกล้เคียงกับลักษณะใดๆ เลย

4.1.2 ภาษาฝรั่งเศส

4.1.2.1 ระบบตัวพยัญชนะ

ในระบบตัวเขียนของภาษาฝรั่งเศสปัจจุบัน มีรูปที่แทนเสียง พยัญชนะอยู่จำนวน 28 ตัว ได้แก่ " b c ç d f g h j k l m n p q r s t v x z ch ge gn gu ph qu sch และ th "

รูปที่แทนเสียงพยัญชนะเหล่านี้ จะเห็นได้ว่า บางรูปประกอบด้วยตัวอักษรเดี่ยวและบางรูป ประกอบด้วย 2 ตัวอักษร หรือ 3 ตัวอักษร ความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงที่แทนอาจปรากฏได้ในหลายลักษณะ โดยผู้วิจัยจะเสนอความสัมพันธ์ระหว่างรูปพยัญชนะกับเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสลงในตารางต่อไปนี้

ฐานที่เกิดเสียง ประเภทของเสียง	วิณีปาก		วิณีปาก-ฟัน		ปุ่มเหงือก		เพดานแข็ง- ปุ่มเหงือก		เพดานแข็ง		เพดานอ่อน	
	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง
กัก	p	b			t	d					chi,qu	ghi
	/p/	/b/			/t/	/d/					c,ch,q	g,gh
เสียดแทรก			f	v	s	z	sc,sci				h*	*
			/f/	/v/	/s/	/z/	/ʃ/				/h/	
กัก-เสียดแทรก					ʒ	ʒ	c,ci	g,gi				
					/ʒ/	/ʒ/	/ʃ/	/dʒ/				
นาสิก		m				n				gn		
		/m/				/n/				gn		
ข้างลิ้น						l				gl,gli		
						/l/				/k/		
รัว						r						
						/r/						

ตารางที่ 11 ตารางแสดงอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะในภาษาฝรั่งเศสปัจจุบัน
จำแนกตามลักษณะการออกเสียง

- หมายเหตุ 1) ตารางนี้ไม่รวมรูปที่แทนเสียงพยัญชนะควบกล้ำ
2) รูปพยัญชนะที่มีเครื่องหมาย "*" หมายถึง พยัญชนะที่อาจออกเสียง หรือไม่ออกเสียงก็ได้
แล้วแต่การปรากฏในพยางค์ ได้แก่ "h"

จากตารางข้างบนนี้ จะเห็นได้ว่า ระบบตัวพยัญชนะของภาษาฝรั่งเศสประกอบด้วยตัวอักษรที่
แทนเสียงพยัญชนะในลักษณะต่างๆกัน ดังนี้

1. ตัวอักษรหนึ่งตัวแทนเสียง 1 เสียง เช่น ตัวอักษร "p" แทนเสียง /p/, ตัวอักษร "b" แทนเสียง /b/
2. กลุ่มตัวอักษร 2 ตัว หรือ 3 ตัวเรียงกันแทนเสียงพยัญชนะ 1 เสียง เช่น กลุ่มตัวอักษร "qu" แทนเสียง /k/, กลุ่มตัวอักษร "sch" แทนเสียง /ʃ/
3. ตัวอักษรบางตัวไม่แทนเสียงใดๆ เช่น อักษร "h"
4. ตัวอักษร 1 ตัวแทนเสียงพยัญชนะได้หลายเสียง เช่น อักษร "c" แทนเสียงได้ทั้ง /s/ และ /k/, อักษร "g" แทนเสียงได้ทั้ง /g/ และ /ʒ/

5. ตัวอักษรหรือกลุ่มตัวอักษรต่างกันแต่แทนเสียงเดียวกัน เช่น ตัวอักษร "c k q" และ กลุ่มตัวอักษร "qu" แทนเสียง /k/ เหมือนกัน กลุ่มตัวอักษร "ch" และ "sch" แทนเสียง /ʃ/ เหมือนกัน

4.1.2.2 การวิเคราะห์การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะในภาษาฝรั่งเศส

การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสที่พบในแต่ละสมัยมีจำนวนตัวอักษรและลักษณะการถอดที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับในภาษาอิตาเลียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

อักษรในภาษา ฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน	เงื่อนไข	ตัวอย่างคำ	ภาษาฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน	ตัวอย่างคำ	ภาษาฝรั่งเศส
ฝรั่งเศส	ต้นเสียง	การปรากฏ	ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส	ท้ายเสียง	ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
b	บ		โบนะปาด	Bonaparte			
c	ก		กาแฟ	Café			
ç	ส	/ คำ Français	ฝรั่งเศส	Français			
	ศ		ฟรานเศส	François			
f	ฟ		กาแฟ	Café			
	ฝ	/ คำ Français	ฝรั่งเศส	Français			
l	ล		กะเลีย	Calais			
					น	กงซุน	Consul
m	ม		มาเซน	Marseille	ม	กัมมิศแน	Commission- naire
n	น		ปีเรน	Pyrénées	น	ฟรานเศส	François
					ง	กงซุน	Consul
					จ้	ฝรั่งเศส	Français
p	ป		โบนะปาด	Bonaparte			
					บ	ฟิลิป	Philippe
r	ร		ปีเรน	Pyrenees			
s	ซ		มาเซล	Marseille			
					ศะ	ลูอิศะ	Louis
					ศ	ฟรานเศส	François

ตารางที่ 12 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3

					ญ	ฝรั่งเศส	Français
					ท	ฝรั่งเศส	Français
					ส	ฝรั่งเศส	Français
					ด	ฝรั่งเศส	Français
t					ด	โบนะปาด	Bonaparte
v	ว		ชาวเล็ย	Chevalier			
ch	ช		ชาวเล็ย	Chevalier			

ตารางที่ 12 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3

อักษรในภาษา ฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน ต้นแบบ	เดือนไข การปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน ท้ายแบบ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
b	บ		โอบะเร	Aubaret			
	ป		ปนาต	Bernard			
c	ก	/หน้า a,o	แกสดีลนอ	Castelneau			
	ข	/หน้า a ควบกล้ำ	แงศดีโน	Castelneau			
	ค	ควบกล้ำ	เสนตคลออุก	St. Cloud			
ç	ช	/หน้า i	ลูชินอ	Lucinier			
	ส		ฝรั่งเศส	Français			
d	ด		ฝรั่งเศส	Français			
	ด		กัมแมตัน	Commandant	ด	อัดมิราล	Admiral
					ศ	อัดมิราล	Admiral
					ก	อักมิราล	Admiral
					เด	ยิโรนเด	Gironde
					ดี	แกรนด์โฮเต็ล	Grand Hotel
					เดอ	ยิรอนเดอ	Gironde
f	ฝ		ฟอนเตนบลิโย	Fontaine-bleau			
	ฟ		ฟอเตลไป	Fontaine-bleau			
					บ	ยีราฟ	Giraffe

ตารางที่ 13 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

g	ช	/หน้า i	ซิดรอปเฟอ	Giraffe			
	ย	/หน้า i	ย็รอนดอ	Gironde			
	ก	/หน้า a,o	กังกูรู	Kangourou			
	ค	ควบกล้า	แกรนด์ โฮเต็ล	Grand Hotel			
h	อ		ออเนอร์	Honneur			
	จ		แกรนด์โฮเต็ล	Grand Hotel			
j	ย		ยวง	Jean			
k	ก		กังกูรู	Kangourou			
l	ร		ร็ยง	Légion			
	ฉ		นิกอลา	Nicolas	ฉ	กงสุล	Consul
					น	ดานิเยน	Daniel
m	ม		เมอซีเออร์	Monsieur	ม	กั้มมาดัง	Commandant
n	น		นิกอลา	Nicolas	น	ฟอนแตนเนบลิโย	Fontaine-bleau
					ง	กงสุล	Consul
					ฉ	ฟอเต็ลไปลา	Fontaine-bleau
					ร	ฟอเต็ลไปลา	Fontaine-bleau
					เน	ฟอนแตนเนบลิโย	Fontaine-bleau

ตารางที่ 13 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

p	ป		บุนะปาด	Bonaparte			
r	ล		ปารีส	Paris			
	คร		ซีทรานเฟอ	Giraffe			
	ร		โอบะเร	Aubaret	ร	มาทซอร์	Marseille
					ร์	เมอซีเออร์	Monsieur
					ระ	เดอะโนระ	D' Honneur
					ด	แวร์ไซ	Versailles
s	ซ		มอนซีเย	Monsieur			
	ช		กงซูล	Consul			
	ลี		มอนสิเออร์	Monsieur	ลี	ลูยลี	Louis
	ศ		กงซูล	Consul	ศ	ปารีส	Paris
					ช	ฝรั่งเศส	Français
					ฉ	ฝรั่งเศส	Français
					ด	ปารีส	Paris
t	ต		มงติญ	Montigny	ต	บุนะปาด	Bonaparte
					ต์	โอบาเรต์	Aubaret
					ต์	โอบาเรต์	Aubaret
					ศ	ออบาเรศ	Aubaret
					ช	โอบาเรช	Aubaret
					จ	โอบาเรจ	Aubaret
					ย	โอบาเรย	Aubaret

ตารางที่ 13 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

					ด	บอนนาปาด	Bonaparte
					จ	โอบาเร้	Aubaret
v	ว		แวดไซ	Versailles			
	ฟ	ควบกล่า	ลูฟริ	Louvre			
x	ช		มาซิมิเลียน	Maximilien			
					กซ์	ปาลเลอกอกซ์	Pallegoix
ch	ช		ชาเลอ	Charles			
	ช		ชาเลศ	Charles			
gn	ง		มงติง	Montigny			
	ค-น		มงติคินี	Montigny			
ll					ล	มาเรล	Marseille
					ล	มาเรล	Marseille
					ร	มาเรออร์	Marseille

ตารางที่ 13 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

อักษรในภาษา ฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน คำขยาย	เงื่อนไข การปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน คำขยาย	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
b	บ		กอลเบิร์ต	Colbert	บ	อับเป	Abbe
	ป		อับเป	Abbe	ป	ออปเป	Abbe
c	ก	/หน้า a,o	การเนีย	Carnier	ก	วิกตอริ	Victor
	ค	/หน้า a,o	คูลยอง	Coullond	ค	ยัคมินลี	Jacquemins
	ช	/หน้า e,i	ลูเซียน	Lucien			
	ช	/หน้า i	กรองออฟฟิศเชียว	Grand Offier			
					ฟ	แฟรนซ์	Franc
					ค	แฟรงค์	Franc
					ก	แฟรงก์	Franc
					ล	นิล	Nice
f	ล		ฝรั่งเศส	François			
	ต		ฝรั่งเศส	François			
d	ด		ตองเกด	Tonquede			
f	ฟ		เฟอดีนอง	Ferdinand	ดี	ปีนาร์ดี	Pinard
	ฝ	/คำ Français	ฝรั่งเศส	François	ฟ	เฮฟเฟิล	Eiffel
g	ก	/หน้า o	ปาลักว	Pallegoix			
	ย	/หน้า e	ยูยีนี	Eugenie			
	ค	/หน้า a, ควบกล่า	การ์	Gare			
	ชย	/หน้า e	แพจยิต	Paget			
					ลี	ลีเยจ	Liege
h	ฮ		เฮลเลน	Helene			

ตารางที่ 14 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

j	ย		ยูลีเยน	Jullien			
l	ล		ลูเซียน	Lucien	ล	กงซูล	Consul
	ร		เลอซีวารีเยร์	Le Chevalier			
	หล		หลุย	Louis			
m	ม		มาเรีย	Marie	ล	ปอล	Paul
n	น		นิส	Nice	ม	ลอมบาดี	Lombardie
					น	ลูเซียน	Lucien
					ง	ซิมอง	Simon
p	ป		เปอริโย	Peugeot	ล	โจสเฟิน	Joséphine
					ป	เดอยุโรป	De l'Europe
r	ร		มาเรีย	Marie	พ	ดีเลแซงส์	De Lesseps
					ร	บอนาปาร์ต	Bonaparte
					ร	บูวีเยร์	Bouvier
					ระ	การเนียง	Carnier
					ว	เลอซีวารีเยร์	Le Chevalier
s	ซ		กงซูล	Consul	ช	ยูนิเวอ	Univers
	ส		กงสูล	Consul	ล	เตรนกัสเตล	Trégastel
	ช		คอมมิชชั่นเนอ	Commissionnaire			
					ค	คอมมิชชั่น	Commissaire
					บ	ดีเลแซงส์	De Lesseps
					ด	ดูมา	Dumas
					จ	ยัคควิน	Jacquemins
					ก	หลุย	Louis

					ต	ปารีส	Paris
t	ต		อันตวเนตต์	Antoinette	ต	อันตวเนตต์	Antoinette
	ท		ทิลีเย	Tilier			
					ต	แอนติเน็ต	Antoinette
					ต	อันตวเนตต์	Antoinette
ว	ว		เวอไซล์	Versailles			
ซ	กซ		เตกเซีย	Texier			
ch	ช		เชเวน	Chevenet			
ce	ย		เปอริโย	Peugeot			
cu	ก		เตรกเย	Tréquier			
ll	ล		คอง	Coullond			
	ลย		คูลยอง	Coullond			
					ย	เวอรัฌาย	Versailles
					ล	เวอไซล์	Versailles
ph	ฟ		โยสฟิน	Josephine			
cu	ก		ตองเกเต	Tonquéde			
					ต	ยัคคิมินส์	Jacquemins

ตารางที่ 14 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

อักษรในภาษา ฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน คำลงท้าย	เงื่อนไข การปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน คำลงท้าย	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
b	บ		ยาโกบง	Jacobins	บ	ออบ	Aube
	ป		ออโตโมบิล	Automobile			
	เบ	/อักษรย่อ	แอฟ. เบ. อา	F. B. A.			
c	บ		บวา โกลอมบ		บ	บวา โกลอมบ	Bois Colombe
	ก	/หน้า a	วิก	Vicaire	ก	ดัก	Duc
	ค	/หน้า a	คาลเล	Calais	ค	มารซัค	Marzac
	ช	/หน้า i	ซงติม	Centime	ช	แซงต์อูลิปซ	St. Sulpice
ç					ช	เลอนอนซ์	Le Nonce
	ศ	/คำ Français	ฝรั่งเศส	Français			
	ซ	/คำอื่นๆ	ฟรังัว	François			
d	ด		ดูวียี	Duvivier	ด	เลสไวด์ส์	Les Vaudes
					ด	เฟร์ดินองด์	Ferdinand
f	แอฟ	/อักษรย่อ	แอฟ. เบ. อา	F. B. A.			
	ฟ		เฟร์มานล	Fermanel	ฟ	เลอเฟฟ	Lefevre
	ฝ	/คำ Français	ฝรั่งเศส	Français			
g	ย	/หน้า i, e	เรย์ เฟร์เร	Pégyl Frere			
	ก	/หน้า a, o	ปาลงัว	Palegoix			
h					ร	โอบงซ์	Auberge
	ฮ		ฮิสทอ	Histoire			
j	อ		ฮูร์ดี	Hourdy			
	ย		ยาค็	Jacques			
l	ล		คาล	Calais	ล	เทลลิเยร์	Tellier

	หล		หลยลี	Louis	ล	แซงต์ชาเปลล์	St. Chapelle
					ย	เลอโซลแย	Le Soleil
m	ม		มาน	Marne	ม	เกม	Gayme
					ง	บองตัง	Bontemps
n	น		ลาโน	Laneau	น	เตดาราณ	De Taranne
					น	วิลลมาเยนน	Villemoyenne
					ง	มองซิเออ	Monsieur
p	ป		แปเรีย	Perrier			
r	ร		บูโร	Bureau	ร	มารซัค	Marzac
	แอรี	/อักษรย่อ	อาแอรี	A. F.			
s	ส		เซสซอง	Cessan	ร	ปาสเตอร์	Pasteur
	ซ		มาแซล	Marseille	ส	ปาสเตอร์	Pasteur
					ช	โอกุชแตง	Augustin
					ช	ชาลองซ	Chalense
					ล	ลวีล	Louis
					ษ	ฟรังเศซ	Français
					ที	มาเยเต้	Majesté
					ดี	ปารีส	Paris
t	ต		โอกุชแตง	Augustin			
	ท		ทุยเลอริ	Tuileries			
v	ว		เซอแวง	Sevin	ดี	ลุกาท	Lucat
					ว	ลาคูร์เนอว	Lacourneuve
					ฟี	แซงต์เยนเนวีฟ	St. Genevieve

z					กซ์	ริลลิกอกซ์	Rilligoix
z	ช		ไอซานี	Auzani			
ch	ช		โชมอง	Chaumont	ช็	ดู นวาเยซ	Du Noyez
	ช		เดอชัวซี	De Choisy			
gn	ย		มองเซญอร์	Monseigneur	คร์	รอคร์	Roche
	น		เดเซเนล	De Seignelay	น	ออดีโกโลน	Eau de Cologne
gn	ก		กียูมาร์ด	Guillomard	ญ	คัมปาญ	Campagne
ll	ย		เกอบรียอง	Gerbrillon	ก	เลอกแนก	Le Clergue
					ย	เวอชาย	Versailles
					ล	มาเซล	Marseille
gn	ค		เบเรคต์	Erequet	ลญ	แวร์ไซลญส์	Versailles
rh	ร		โรน	Rhone	ค	อาปอซโตลิก	Apostolique
th	ช		คะเทดรัล	Cathedral			
					ฟ	เลอเฟฟ	-Lefevre-

ตารางที่ 15 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6

อักษรในภาษา ฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน ตำแหน่งหลัก	เงื่อนไข การปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส	อักษรไทยที่แทน ตำแหน่งหลัก	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
b	บ		อัลแบรต	Albert			
	ป		เบอนุยยี	Bernouilli			
c	ค	หน้า a, o / ควบกล้ำ	คาลีส	Calais	ค	ดีเรกตัวร์	Directoire
	ก	/ หน้า a, o	คอร์เนโย	Corneille			
	ช	/ หน้า e	วงซิง	Vincent	ช	ลาปลัส	Laplace
	ส	/ หน้า e	ฟรองซารี	Franceries	ส	มอริส	Maurice
					ค	แฟรงค	Franc
ç	ศ		ฝรั่งเศส	Français			
d	ด		ดีอัว	Dubois	ด	โบไซแนต	Boissonnade
					ค	แฟร็งด	Fernand
					ค	แฟร็งค	Ferrand
					ค	โรลันค	Roland
f	ฟ		แฟร็งด	Fernand	ฟ	เดลเบอฝ	D'Elbeuf
	ฝ	/ คำ Français	ฝรั่งเศส	Français			
g	ย	/ หน้า e	อังเย	Anger			
	ง	/ หน้า i	โซซิโอลอจิก	Sociologique	ง	ลีเอจ	Liege
	ค	/ หน้า i	ฟูเกอ	Fugier			
	ก	หน้า a, o / ควบกล้ำ	กูแวนเนอร์	Gouverneur			
					ช	ยอร์จ	George

ตารางที่ 16 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

					ก	แซร์บวร์ก	Cherbourg
					ง	โวสจ	Vosges
h	อ	ต้นคำ	อังรี	Henri			
	ฮ	กลางคำ	โอฮีเอรี	Ohier			
j	จ		จาโกแบงส	Jacobins			
	ย		ยูโม	Jumeau			
k	ก		เกกา	Kéga			
l	ล		ลาปลีซ	Laplace	ล	วอลแตร์	Voltaire
	หล		หลุยส์	Louis			
					ลี	ลีลล	Lille
					ลี	การ์เรล	Garelle
					ร	เดรเบอฟ	D'Elbœuf
m	ม		มาราดี	Marat	ม	กวิลเลิม	Guillerme
					ง	บองตอง	Bontemps
n	น		แฟร์เน็ต	Fernet	น	อาเสน	Arsene
					น	การอนน	Garonne
					ล	ฟองเตลไบล	Fontaine-bleau
					ง	อวีญอง	Avignon
p	ป		ปารีโซต์	Parisot	ป	บัพติสต์	Baptiste
	พ		พิคาร์ด	Picard			

ตารางที่ 16 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

	บ		เดอลออปปีนตล	De l'Hopital			
r	ร		มิราบัว	Mirabeau	ร	มองสิเออร์	Monsieur
					ร	เฟร์นันด์	Fernand
					ร	เฟร์นันด์	Fernet
s	ซ		อัลซาส	Alsace			
	ส		ลาวิวสิเออร์	Lavoisier	ส	บุสซิเออร์	Bussiere
	ซ		บองซัว	Bonsoir			
					ล	แคลเลส	Calais
					ล	ปารีส	Paris
					ล	เดอลาบรอสส์	De la Brosse
					ช	รูโซ	Rousseau
t	ต		มงเตสกีเออ	Montesquieu	ต	โบนาปาร์ต	Bonaparte
	ท		แทน	Taine			
					ด	มาราต์	Marat
					ด	เดโปล ออปิส	Dépot a Pise
					ด	ดีเดอโรต	Diderot
					ฟ	ฟูคอล์ก	Foucault
					ด	เบรสต	Brest
v	ว		เชวาเลีย	Chevalier			
					ฟ	แซงต์เยนวิเอฟ	St. Genevieve
x	ก*ซ		เตกเซียร์	Texier			

ตารางที่ 16 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

					ล	แตรโนส	Ternaux
					ช	ปัลลักวัวร์	Pallegoix
z	ช		เบซีอา	Béziat	ช	ลากาซ	Lacaze
ch	ช		อิตตาเช	Attaché			
	จ		โคจิงจีน	Cochinchine			
					ช	ฟรานซ์	Franche
					ช	อวาแลงซ์	Avalanche
ge	ย		ยอว์	George			
gn	ญ		อวัญอง	Avignon			
					น	ลาวิง	Lavigne
					งฃ	บูลองฃ	Boulogne
					ฃ	โอวารฃ	Auvergne
gn	กว		กวินลิ้ม	Guillerme			
ll	ล		กวิลโลต์	Guillot			
	ย		เบอร์นุญยี	Bernouilli	ย	คอร์เน็ย	Corneille
					ลล	มาแซลล	Marseille
					ย	แวร์ไซยส	Versailles
					ลล	มาแซลล	Marseille
					ลย	แวร์ไซลย	Versailles
					ร	เวอไซร์	Versailles
qu	ก		ปาสกีเอร์	Pasquier	ก	โซซิโอลอจิก	Sociologique

ตารางที่ 16

แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

th	ท		ธิโบโด	Thibeaudeau	ต์	ยังยัคต์	Jean Jacques
----	---	--	--------	-------------	----	----------	--------------

ตารางที่ 18 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

สรุปผลการวิเคราะห์การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะภาษาฝรั่งเศส ในสมัยรัชกาลที่ 3-7

สมัยรัชกาลที่ 3

ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสในสมัยรัชกาลที่ 3 มีจำนวน 13 ตัว ได้แก่ "b ç f l m n p r s t v และ ch" จากตารางที่ 12 ซึ่งแสดงการถอดเสียงตัวพยัญชนะเหล่านี้ สามารถจำแนกตัวอักษรพยัญชนะฝรั่งเศสในสมัยรัชกาลที่ 3 ออกตามลักษณะการแทนด้วยอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "b c m r t v และ ch"
2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ç f l n p และ s" จำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ประเภทที่กำหนดปริบทได้ ได้แก่ อักษร "fl และ p"

2.2 ประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ อักษร "ç n และ s"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทย สมัยรัชกาลที่ 3 จะพบว่า การใช้อักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายเสียงภาษาเดิม ถอดตรงเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ และถอดไม่ตรงเสียงภาษาเดิมเลย ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัว หรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

จากข้อมูล เป็นตัวอักษรประเภท 1 ตัวอักษร ได้แก่ "b ç f l m n p r t และ v" โดยผู้ถอดเสียงจะแทนด้วยรูปอักษรไทยที่มีเสียงตรงหรือคล้ายกับเสียงของตัวอักษรเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น "ç" มีเสียงเป็น /s/ แทนด้วย "ส" และ "ศ" ซึ่งมีเสียงเป็น /s/ เหมือนกัน

1.2 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัว หรือหลายตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ "c" ซึ่งปรกติจะแทนเสียง 2 เสียง คือ /k/ และ /s/ แต่จากข้อมูลมีเพียง "c" ที่แทนเสียง /k/ เท่านั้น ซึ่งในภาษาไทยถอดตรงกับเสียงเดิมโดยแทนด้วย "ก"

2. การถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

ได้แก่ อักษร "s" ซึ่งเป็นตัวอักษรประเภท 1 ตัวอักษรแทนเสียง 1 เสียง คือ /s/ กล่าวคือ ในการถอดตัวอักษร "s" นี้ ในตำแหน่งต้นพยางค์จะใช้รูป "ซ" ซึ่งตรงกับเสียงเดิมของตัวอักษร แต่ในตำแหน่งท้ายพยางค์เปิด ที่รูปเขียนมีอักษร "s" ปรากฏอยู่ด้วย บางครั้งจะพบว่าผู้ถอดเสียงถอดตัวอักษร "s" ดังกล่าวด้วย ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าลักษณะนี้อาจเป็นการพิจารณาจากรูปเขียน ซึ่งผู้ถอดเสียงอาจเข้าใจผิดว่าอักษร "s" นั้นออกเสียง

3. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

ลักษณะนี้พบเพียงตัวอย่างเดียว เกิดกับกรณีที่อักษรฝรั่งเศสมีลักษณะเป็นกลุ่มตัวอักษร ได้แก่ "ch" ซึ่งแทนเสียง /ʃ/ แต่ในภาษาไทยถอดเป็น "ช" ซึ่งแทนเสียง /kʰ/ ซึ่งต่างจากเสียงเดิมมาก ทั้งในด้านฐานกรณ์และลักษณะการออกเสียง

สมัยรัชกาลที่ 4

ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 4 มีจำนวน 21 ตัว ได้แก่ "b c ç d f g h j k l m n p r s t v x ch gn และ ll" จากตารางที่ 13 ซึ่งแสดงการถอดตัวอักษรเหล่านี้เป็นอักษรไทย สามารถจำแนกตัวอักษรออกตามลักษณะการถอดเสียงได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "j k m และ p"
2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "b c ç d f g h l n r s t v x ch gn และ ll" จำแนกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้
  - 2.1 ประเภทที่กำหนดปริบที่ ได้แก่ อักษร "v และ x"
  - 2.2 ประเภทที่กำหนดปริบที่ไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ อักษร "b c ç d f g h l n r s t ch gn และ ll"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

การถอดตัวอักษรพยัญชนะฝรั่งเศสในสมัยรัชกาลที่ 4 มีทั้งที่ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม และถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

ปรากฏเฉพาะตัวอักษรประเภท 1 ตัวอักษรเท่านั้น ได้แก่ "b ç f j k l m p และ v" ซึ่งในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ จะแทนด้วยอักษรไทยที่มีเสียงตรง หรือคล้ายกับเสียงของตัวอักษรดังกล่าว ตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "ç" ซึ่งแทนเสียง /s/ ในภาษาไทยจะถอดเป็น "ส" และ "ศ" ซึ่งแทนเสียง /s/ เหมือนในภาษาเดิม

1.2 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัว หรือหลายตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ "c" ซึ่งแทนเสียง 2 เสียง คือ /k/ และ /s/ ทั้งสองเสียงนี้ คนไทยจะถอดได้ตรง โดยแทนเสียง /k/ ด้วย "ก" และ "ข" และแทนเสียง /s/ ด้วย "ซ"

2. การถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่ และไม่ตรงในบางที่

2.1 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

2.1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ "d h n r s t และ x" ซึ่งจำแนกตามลักษณะเสียงที่ถอดออกมาได้ดังนี้

2.1.1.1 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิมและภาษาอังกฤษ ได้แก่ อักษร "h" ซึ่งผู้ถอดเสียงใช้อักษรไทยแทน 2 รูป ได้แก่ "อ" และ "ฮ" โดยรูป "อ" เป็นรูปที่มีเสียงตรงกับเสียงของ "h" ในภาษาฝรั่งเศส ส่วนรูป "ฮ" น่าจะเทียบได้กับเสียงภาษาอังกฤษมากกว่า เนื่องจาก "h" ในภาษาอังกฤษ ออกเสียงเป็น /h/ ซึ่งตรงกับเสียง "ฮ" ในภาษาไทย

2.1.1.2 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิมและตัวเขียน ได้แก่ อักษร "x" ซึ่งเมื่อปรากฏ ตำแหน่งต้นพยางค์ จะแทนเสียง /s/ เสียงนี้คนไทยจะถอดได้ตรง โดยแทนด้วย "ซ" แต่ในบางคำที่อักษร "x" ปรากฏในท้ายพยางค์เปิด "x" จะไม่ออกเสียง แต่คนไทยก็ถอดเสียง "x" ที่อยู่ในตำแหน่งท้ายพยางค์เปิดนี้ด้วย โดยแทนด้วย "กซ์" ดังตัวอย่างในคำ "पालเลอกอกซ์" (Pallegoix) ลักษณะดังกล่าวนี้ น่าจะเกิดจากการที่ผู้ถอดเสียงพิจารณาตามรูปเขียนของคำ จึงถอด "x" ในตำแหน่งท้ายพยางค์ด้วย

2.1.1.3 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิม ตัวเขียน และไม่ตรงกับลักษณะใดๆ ได้แก่ อักษร "d n r s และ t" ซึ่งเป็นตัวอักษรประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร โดยการถอดเสียงตัวอักษรเหล่านี้แต่ละตัวจะใช้ตัวอักษรไทยแทนใน 2 ลักษณะ คือ มีทั้งรูปที่ถอดตรงกับเสียงภาษาฝรั่งเศส รูปที่ถอดไม่ตรงกับเสียงแต่ตรงกับตัวเขียนในคำ และรูปที่ถอดไม่ตรงกับทั้งเสียงเดิมหรือลักษณะอื่นใดเลย ตัวอย่างเช่น ในกรณีของอักษร "r" รูปที่ถอดตรงกับเสียงเดิม คือ "ร" รูปที่เทียบได้ตามตัวเขียน ได้แก่ "ร์" ซึ่งเป็นรูปที่ไม่ออกเสียงใช้แทนอักษร "r" ที่อยู่ท้ายพยางค์เช่นในคำ "เมอซีเออร์" (Monsieur) และรูปที่ถอดจากอักษร "r" แต่ไม่ตรงกับเสียงเดิม คือ "ด" ในคำ "แวร์เดไซ" (Versailles)

2.1.2 ประเภทตัวอักษรมากกว่า 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "ch" และ "gn" "ch" แทนเสียง /ʃ/ คนไทยถอดเป็น "ช" "ซ" และ "ซ" รูป "ช" เป็นการถอดใกล้เคียงกับเสียงเดิม ส่วน "ซ" กับ "ซ" แทนเสียงที่ต่างจากเสียงภาษาฝรั่งเศสมาก คือ /s/ และ /kh/ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการถอดอักษร "ch" จึงมีทั้งการถอดตรงกับเสียงภาษาเดิม และไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม สำหรับอักษร "gn" ซึ่งแทนเสียง /ɲ/ คนไทยจะถอดเป็น 2 รูป คือ "ง" และ "ค-น" ดังตัวอย่างในคำ "มงตีง" และ "มงติคิน" (Montigny) รูป "ง" อาจกล่าวได้ว่าเป็นการถอดใกล้เคียงกับเสียงเดิม เพราะ "ง" แทนเสียง /ɲ/ ซึ่งเป็นเสียง นาสิกเช่นเดียวกับเสียง /ɲ/ เพียงแต่ต่างฐานกรณ์กันเล็กน้อย ส่วนรูป "ค-น" นั้น เป็นการถอดไม่ตรงตามเสียงเดิม สันนิษฐานว่า ผู้ถอดเสียงอาจไม่ทราบว่า "gn" ออกเสียงอย่างไร จึงถอดเรียงตามตัวเขียนในคำ โดยถอด "g" เป็นพยัญชนะสะกด "ค" ในพยางค์หน้า และถอด "n" เป็นพยัญชนะต้น "น" ในพยางค์หลัง

2.2 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ อักษร "g" ซึ่งแทนเสียง 2 เสียง คือ /g/ และ /ʒ/ เสียง /g/ คนไทยจะถอดได้ใกล้เคียง คือ ถอดเป็น /k/ โดยแทนด้วยอักษร "ก" ส่วนเสียง /ʒ/ ไทยจะถอดเป็นอักษร "ย" และ "ซ" รูป "ย" มีเสียงเป็น /j/ ซึ่งพอจัดได้ว่าใกล้เคียงกับเสียงในภาษาฝรั่งเศส เพราะเกิดที่เพดานแข็งเหมือนกัน แต่ต่างกันที่วิธีการออกเสียง ส่วนรูป "ซ" แทนเสียง /s/ ซึ่งมีลักษณะต่างไปจากเสียง /ʒ/ มาก จึงกล่าวได้ว่า รูป "ซ" เป็นการถอดไม่ตรงกับเสียงเดิมเลย

3. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

ลักษณะนี้พบเพียงตัวอย่างเดียว เป็นการถอดอักษร "ll" ซึ่งแทนเสียง /j/ โดยคนไทยจะถอดเป็น "ล" "ล้" และ "ร" ซึ่งแต่ละรูปไม่มีรูปใดแทนเสียงที่ตรง หรือใกล้เคียงกับเสียงของอักษร "ll" เลย

สมัยรัชกาลที่ 5

ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 5 มีจำนวน 23 ตัว ได้แก่ "b c ç d f g h j l m n p r s t v x ch ge gu ll ph และ qu" จากตารางที่ 14 ซึ่งแสดงการถอดตัวอักษรเหล่านี้เป็นอักษรไทย สามารถจำแนกตัวอักษรเหล่านี้ออกตามลักษณะการถอดเสียง ได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ได้แก่ "h j m v x ch ge gu และ ph"
2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ "b c ç d f g l n p r s t ll และ qu"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

การถอดตัวอักษรพยัญชนะฝรั่งเศสในสมัยรัชกาลที่ 5 มีทั้งที่ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ และถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมเลย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

1.1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ "b ç d f j m p v และ x" ซึ่งในภาษาไทยจะแทนด้วยตัวอักษรที่มีเสียงตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงภาษาฝรั่งเศส ตัวอย่างเช่น การถอดอักษร "m" ซึ่งแทนเสียง /m/ เป็น "ม" ซึ่งมีเสียงตรงกัน

1.1.2 ประเภทตัวอักษรมากกว่า 1 ตัวอักษร ได้แก่ "ch ge gu qu และ ph" ซึ่งแทนเสียง /ʃ/ /ʒ/ /g/ /k/ และ /f/ ตามลำดับ โดยสามเสียงแรกเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย คนไทยจึงถอดเป็นเสียงที่ใกล้เคียงกัน คือแทนด้วยอักษร "ช" "ย" และ "ก" ตามลำดับ ส่วนเสียง /k/ และ /f/ เป็นเสียงที่มีในภาษาไทย ดังนั้น สองเสียงนี้คนไทยจึงสามารถถอดเป็นอักษรไทยที่มีเสียงตรงกับเสียงภาษาฝรั่งเศสได้

2. การถอดตรงกับเสียงเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

2.1 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

ปรากฏเฉพาะตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "l n r s และ t" ตัวอักษรเหล่านี้ ยกเว้น "r" แทนเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาไทย ส่วนอักษร "r" แทนเสียง /ʀ/ อย่างไรก็ตาม ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ จะมีทั้งที่ถอดตรงกับเสียงเดิม ซึ่งมักปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะต้น และถอดไม่ตรงกับเสียงเดิม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการถอดตัวพยัญชนะสะกด โดยอาจเป็นการแทนด้วยตัวอักษรไทยที่มีเสียงต่างออกไป หรืออาจไม่ถอดเสียงตัวพยัญชนะสะกดนั้นด้วยการแทนด้วยอักษรไทยที่มีเครื่องหมายกัณฑ์ก็ได้ ดังตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "s" ซึ่งแทนเสียง /s/ การถอดเป็น "ซ" และ "ส" ในตำแหน่งพยัญชนะต้น และถอดเป็น "ศ" และ "ส" ในตำแหน่งพยัญชนะสะกด เป็นการถอดเสียงตรงตัว ในขณะที่ การถอดเป็น "บ" "ด" "ซ" "ล้" และ "ล" "

ซึ่งปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะสะกด เป็นการถอดเสียงไม่ตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแทนด้วยตัวอักษรไทย ที่มีกรันต์ ซึ่งเป็นรูปที่ไม่ออกเสียง อาจเป็นการแสดงว่าถอดโดยอิงตามตัวเขียนที่ปรากฏในคำก็ได้

2.2 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ อักษร "c และ g" ซึ่งเป็นตัวอักษรประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร โดยจะมีทั้งรูปที่ถอดเสียงตรงและรูปที่ถอดเสียงไม่ตรง ตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "c" ซึ่งแทนเสียง /k/ และ /s/ เสียง /k/ จะถอดเป็น "ก" ซึ่งแทนเสียงตรงกัน ส่วนเสียง /s/ จะมีทั้งที่ถอดเสียงตรง คือ "ซ" และ ที่ถอดไม่ตรง คือ "ช" ซึ่งเป็นรูปที่แทนเสียง /tʃ/ ไม่ตรงกับเสียงของอักษร "c" แต่อย่างใด

3. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

ปรากฏเฉพาะตัวอักษรประเภทที่แทนเสียง 1 เสียงเท่านั้น ได้แก่ "h และ ll" "h" เป็นตัวอักษรประเภท 1 ตัวอักษรแทนเสียง /ʔ/ ซึ่งเป็นเสียงที่มีในภาษาไทย อย่างไรก็ตาม คนไทยถอด "h" เป็น "ฮ" ซึ่งเป็นรูปที่แทนเสียง /h/ และไม่ตรงกับเสียงในภาษาฝรั่งเศส ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเป็นการถอดโดยอิงเสียงภาษาอังกฤษ เพราะ "h" ในภาษาอังกฤษออกเสียงเป็น /h/ ซึ่งตรงกับเสียงของ "ฮ" ในภาษาไทย

ส่วน "ll" เป็นตัวอักษรประเภทหลายตัวอักษร และแทนเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย คือ /ɲ/ โดยคนไทยถอดเป็น "ล" "ย" และ "ล้" ซึ่งไม่มีรูปใดที่ตรงกับเสียงของอักษร "ll" เลย

สมัยรัชกาลที่ 6

ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 6 มีจำนวน 25 ตัว ได้แก่ "b c ç d f g h j l m n p r s t v x z ch gn gu ll qu rh และ th" จากตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่า การถอดตัวอักษรเหล่านี้ สามารถจำแนกออกตามลักษณะการแทนด้วยตัวอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "j p x gu qu rh และ th"

2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "b c ç d f g h l m n r s t v z ch gn และ ll" จำแนกออกมาได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ประเภทที่กำหนดบริบทได้ ได้แก่ "ç f g และ z"

2.2 ประเภทที่กำหนดบริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ "b c d h l m n r s t v ch gn และ ll"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

การถอดตัวพยัญชนะฝรั่งเศสในสมัยรัชกาลที่ 6 มีทั้งที่ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ และถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมเลย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

1.1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "ç d f j m n p t และ z" ตัวอักษรเหล่านี้ ยกเว้น อักษร "j" และ "z" แทนเสียงที่มีในภาษาไทยและคนไทยก็ถอดได้ตรงกับเสียงเดิม ตัวอย่างเช่น อักษร "p" ซึ่งแทนเสียง /p/ ถอดเป็น "ป" ซึ่งแทนเสียงตรงกัน สำหรับอักษร "j" และ "z" จะถอดเป็นเสียงที่ใกล้เคียงกับเสียงเดิม ตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "z" ซึ่งแทนเสียง /z/ เป็น "ซ" ซึ่งมีเสียงเป็น /s/ ต่างจากเสียงภาษาฝรั่งเศสเพียงที่ลักษณะความก้องของเสียงเท่านั้น

1.1.2 ประเภทตัวอักษรมากกว่า 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "gu gn qu rh และ th" ซึ่งแทนเสียง /g/ /ŋ/ /k/ /ʃ/ และ /t/ ตามลำดับ โดยคนไทยจะถอดได้ใกล้เคียงกับเสียงภาษาฝรั่งเศสทุกอักษร ตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "gu" ซึ่งแทนเสียง /g/ จะแทนด้วย "ก" ซึ่งมีเสียงเป็น /k/ ต่างจากเสียงเดิมเพียงความก้องของเสียงเท่านั้น

2. การถอดตรงกับเสียงเดิมในบางที่ และถอดไม่ตรงในบางที่

2.1 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

2.1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "b h l r s และ v" ซึ่งแต่ละอักษรจะถอดเสียงในลักษณะต่างๆ กัน ดังนี้

2.1.1.1 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิมและภาษาอังกฤษ ได้แก่ อักษร "h" ซึ่งแทนเสียง /ʔ/ ในภาษาไทยถอดเป็น 2 รูป คือ "อ" และ "ฮ" "อ" เป็นรูปที่มีเสียงตรงกับเสียงในภาษาฝรั่งเศส แต่รูป "ฮ" แทนเสียง /h/ ซึ่งไม่ตรงกับเสียงของอักษร "h" ในภาษาฝรั่งเศส แต่อาจเทียบได้กับเสียง "h" ในภาษาอังกฤษมากกว่า เพราะออกเสียงเป็น /h/ ตรงกับเสียงของ "ฮ" ในภาษาไทย

2.1.1.2 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิมและตัวเขียน ได้แก่ อักษร "b l r s และ v" ตัวอักษรเหล่านี้ เมื่ออยู่ในตำแหน่งพยัญชนะต้นคนไทยจะถอดได้ตรงกับเสียงภาษาฝรั่งเศส แต่ในตำแหน่งพยัญชนะสะกด บางครั้งจะพบว่าถอดเสียงไม่ตรง หรือไม่ถอดเสียงก็ได้ ตัวอย่างเช่น ในกรณีของอักษร "b" ซึ่งแทนเสียง /b/ ในตำแหน่งพยัญชนะต้นจะถอดเสียงได้ตรง โดยแทนด้วย "บ" แต่ในตำแหน่งพยัญชนะสะกด บางครั้งจะถอดเป็น "บ้" ซึ่งเป็นรูปที่ไม่ออกเสียงในภาษาไทยจึงไม่ตรงกับเสียงภาษาฝรั่งเศส ตัวอย่างเช่น ในคำ "Bois Colombe" ซึ่งถอดเป็น "บวา โกลอมบ้" คำที่ถอดออกมาจะมีเสียงไม่ตรงกับในคำเดิม แต่จะสังเกตได้ว่า ถอดมาจากคำเดิมที่มีอักษร "b" ในท้ายพยางค์ด้วย ลักษณะดังกล่าวนี้ ปรากฏกับการถอดตัวอักษรภาษาฝรั่งเศสที่อยู่ในตำแหน่งพยัญชนะสะกดหลายตัว ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเป็นการถอดตัวอักษรโดยไม่คำนึงถึงเสียง แต่พิจารณาเฉพาะตามตัวเขียนในคำเท่านั้น รูปคำที่ถอดมาในภาษาไทยจึงมีลักษณะที่เทียบได้ตามตัวเขียนของคำเดิม

2.1.2 ประเภทตัวอักษรมากกว่า 1 ตัวอักษร ได้แก่ "ch และ ll" ซึ่งแทนเสียง /ʃ/ และ /ŋ/ ตามลำดับ ในการถอดตัวอักษรทั้งสองนี้ ตัวอักษรไทยที่ใช้จะมีทั้งที่แทนเสียงใกล้เคียงกับเสียงเดิม และที่แทนเสียงต่างไปจากเสียงเดิมมาก ตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "ch" ซึ่งแทนเสียง /ʃ/ "ช" เป็นรูปที่ถอดใกล้เคียงกับเสียงเดิม ส่วน "ซ" แทนเสียง /s/ ซึ่งมีลักษณะต่างไปจากเสียงเดิมมาก การถอดอักษร "ch" จึงปรากฏในทั้งลักษณะที่ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางแห่ง และถอดไม่ตรงในบางแห่ง

2.2 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ 'c และ g' ซึ่งในตำแหน่งพยัญชนะต้น จะเป็นการถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ในทุกแห่ง ส่วนในตำแหน่งพยัญชนะสะกด จะพบว่าตัวอักษรไทยที่ใช้แทน จะมีทั้งที่ถอดตรงเสียงเดิมและที่ถอดไม่ตรง โดยเป็นการแทนด้วยอักษรไทยที่มีเครื่องหมายกัณฑ์ ซึ่งภาษาไทยถือว่าเป็นรูปที่ไม่แทนเสียงใดๆ เพียงแต่แสดงให้เห็นว่าถอดมาจากคำเดิมที่มีพยัญชนะสะกดด้วย ตัวอย่างเช่น การถอดอักษร 'g' ในตำแหน่งพยัญชนะต้นจะแทนด้วย 'ก' และ 'ย' ซึ่งใกล้เคียงกับเสียงภาษาฝรั่งเศส แต่ในตำแหน่งพยัญชนะสะกด จะถอดเป็น 'ช' ซึ่งไม่แทนเสียงใดๆ ในภาษาไทย ทำให้ไม่ตรงกับเสียงของ 'g' ดังกล่าว เพียงแต่เป็นการแสดงให้เห็นว่าในรูปเขียนของคำเดิมมีตัวสะกดเท่านั้น

3. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

ปรากฏกับอักษร 'x' ซึ่งเป็นอักษรประเภท 1 ตัวอักษรแทนเสียง 1 เสียง จากข้อมูล เป็นอักษร 'x' ที่ปรากฏในท้ายพยางค์เปิดและไม่แทนเสียงใดๆ แต่ในภาษาไทย พบว่าถอดเป็นพยัญชนะสะกด 'กซ์' ซึ่งแทนเสียง /k/ ในภาษาไทย จึงทำให้คำที่ถอดออกมาไม่มีเสียงไม่ตรงกับเสียงของคำเดิมในภาษาฝรั่งเศส ลักษณะดังกล่าวนี้ปรากฏเช่นเดียวกับการถอดตัวอักษรอื่นๆ ที่อยู่ในตำแหน่งพยัญชนะสะกด ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเป็นการถอดอักษรโดยพิจารณาตามตัวเขียนในคำเป็นหลักก็ได้

สมัยรัชกาลที่ 7

ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะฝรั่งเศสที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 7 มีจำนวน 26 ตัว ได้แก่ "b c ç d f g h j k l m n p r s t v x z ch ge gn gu ll qu และ th" จากตารางที่ 16 ซึ่งแสดงการถอดตัวอักษรเหล่านี้เป็นอักษรไทย สามารถจำแนกตัวอักษรพยัญชนะฝรั่งเศสสมัยรัชกาลที่ 7 ออกตามลักษณะการถอดเสียงได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "ç k z ge gu และ th"
2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "b c d f g h j l m n p r s t v x ch gn ll และ qu" จำแนกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้
  - 2.1 ประเภทที่กำหนดปริบทได้ ได้แก่ อักษร "f h และ v"
  - 2.2 ประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ อักษร "b c d g j l m n p r s t x ch gn ll และ qu"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะจากภาษาฝรั่งเศสเป็นไทย สมัยรัชกาลที่ 7 จะเห็นได้ว่า การใช้ตัวอักษรไทยแทน จะปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

1.1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "b ç d f j k m p v x และ z" ตัวอักษรเหล่านี้ บางตัวก็ถอดเสียงแบบคงที่ในทุกแห่ง แต่บางตัวก็ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร อย่างไรก็ตาม ในการถอดเสียงตัวอักษรเหล่านี้ทุกตัว จะแทนด้วยตัวอักษรไทยที่มีลักษณะเสียงตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงเดิมเสมอ ตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "ç" ซึ่งแทนเสียง /ʃ/ คนไทยจะใช้ "ฟ และ ฝ" แทน ซึ่งทั้งสองตัวอักษรนี้ แทนเสียง /ʃ/ ตรงกับเสียงของอักษร "ç" ในภาษาฝรั่งเศส

1.1.2 ประเภทตัวอักษรมากกว่า 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "ge gn gu qu และ th" ซึ่งทุกตัวอักษรจะถอดเป็นอักษรไทยที่มีเสียงตรง หรือใกล้เคียงกับเสียงในภาษาฝรั่งเศสทั้งหมด ตัวอย่างเช่น การถอดอักษร "qu" ซึ่งแทนเสียง /k/ เป็น "ก" ซึ่งมีเสียงตรงกันทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ การถอดอักษร "th" ซึ่งแทนเสียง /t/ เป็น "ธ" ซึ่งมีเสียงเป็น /th/ ต่างจากเสียงเดิมเพียงลักษณะการพ่นลมในการออกเสียงเท่านั้น

1.2 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ อักษร "c" ซึ่งแทนเสียง /k/ และ /s/ โดยเสียง /k/ ภาษาไทยจะถอดเป็น "ก" และ "ค" ซึ่งแทนเสียง /k/ และ /kh/ ตามลำดับ ส่วนเสียง /s/ จะถอดเป็น "ซ" และ "ส" ซึ่งแทนเสียง "s" ตรงกับเสียงในภาษาฝรั่งเศส

2. การถอดตรงเสียงภาษาเดิมในบางที่ และถอดไม่ตรงในบางที่

2.1 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียง 1 เสียง

2.1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ "h l n r s และ t" ตัวอักษรเหล่านี้ จำแนกตามลักษณะของการถอดเสียงได้เป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

2.1.1.1 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิมและภาษาอังกฤษ ได้แก่ อักษร "h" ซึ่งแทนเสียง /ʰ/ ถอดเป็นอักษรไทย 2 รูป คือ "อ" ซึ่งมีเสียงตรงกับเสียงเดิม และ "ฮ" ซึ่งแทนเสียง /h/ ไม่ตรงกับเสียงของอักษร "h" ในภาษาฝรั่งเศส เสียง /h/ นี้อาจเทียบได้กับเสียงภาษาอังกฤษมากกว่า เพราะ "h" ในภาษาอังกฤษออกเสียงเป็น /h/ ซึ่งตรงกับเสียงของ "ฮ" ในภาษาไทย

2.1.1.2 เทียบได้กับเสียงในภาษาเดิมและตัวเขียน ได้แก่ อักษร "r" และ "t" ซึ่งจะปรากฏในลักษณะเดียวกันทั้งสองตัวอักษร คือ ในตำแหน่งพยัญชนะต้นจะถอดได้ตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงเดิม แต่ในตำแหน่งพยัญชนะสะกด มักจะแทนด้วยตัวอักษรไทยที่ไม่ออกเสียง คือ ถอดเป็นตัวอักษรไทยที่มีเครื่องหมายการันต์หรือณฑกัทักกับอยู่ ตัวอย่างเช่น การถอดอักษร "r" ซึ่งในตำแหน่งพยัญชนะต้นแทนด้วย "ร" แต่ในท้ายพยางค์ถอดเป็น "ร้" และ "รุ" ซึ่งไม่แทนเสียงใดๆ ลักษณะดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการถอดโดยพิจารณาตามตัวอักษรในคำเป็นสำคัญ คือ แสดงให้เห็นว่าในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำภาษาฝรั่งเศสมีตัวพยัญชนะสะกดด้วย แต่ไม่สนใจว่าตัวพยัญชนะสะกดนั้นจะออกเสียงหรือไม่ อย่างไร

2.1.1.3 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิมและไม่ตรงกับลักษณะใดๆ ได้แก่ อักษร "n" กล่าวคือ ตัวอักษรไทยที่ใช้แทนจะแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ตัวอักษรไทยที่แทนเสียงตรงกับเสียงของ "n"

ได้แก่ "น" และ "ง" ซึ่งอยู่ในตำแหน่งท้ายพยางค์ และตัวอักษรไทยที่แทนเสียงต่างไปจากเสียงของ "n" คือ "ล" ซึ่งพบในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำ "ฟองเตลูโปล" (Fontainebleau)

2.1.1.4 เทียบได้กับเสียงภาษาเดิม ตัวเขียน และไม่ตรงกับลักษณะใดๆ ได้แก่ อักษร "l" และ "s" ตัวอักษรไทยที่ใช้ในการถอดเสียงของ "l" และ "s" จะแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือ ตัวอักษรไทยที่มีเสียงตรงกับเสียงของภาษาฝรั่งเศส ตัวอักษรไทยที่เสียงไม่ตรงแต่เทียบได้กับตัวเขียนในคำภาษาฝรั่งเศส และตัวอักษรไทยที่แทนเสียงต่างไปจากเสียงเดิมและไม่ตรงกับลักษณะใดๆเลย ตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "s" รูปที่ถอดตรงกับเสียงเดิม คือ "ซ" และ "ส" ซึ่งแทน "s" ในตำแหน่งพยัญชนะต้น รูปที่เทียบได้ตามตัวเขียนในคำ คือ "ศ" ในคำ "ปารีส" (Paris) ซึ่ง "ศ" นี้ แทนอักษร "s" ที่ไม่ออกเสียงในท้ายพยางค์เปิด ส่วนรูปที่ไม่ตรงกับเสียงเดิมและลักษณะใดๆเลย ได้แก่ "ช" ซึ่งแทน "s" ในตำแหน่งพยัญชนะต้นในคำ "บองซัว" (Bonsoir) โดย "ช" แทนเสียง /tʃ/ ซึ่งมีลักษณะต่างจากเสียง /s/ ของอักษร "s" มาก

2.1.2 ประเภทตัวอักษรมากกว่า 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "ch" และ "ll" ซึ่งทั้งสองตัวอักษรนี้ แทนด้วยตัวอักษรไทยใน 3 ลักษณะคือ มีรูปที่ถอดได้ใกล้เคียงกับเสียงเดิม รูปที่ไม่แทนเสียงแต่แทนเฉพาะตัวเขียนในคำ และรูปที่ถอดเสียงไม่ตรงกับลักษณะใดๆเลย ตัวอย่างเช่น ในกรณีของอักษร "ll" ซึ่งแทนเสียง /ɲ/ รูปที่ถอดใกล้เคียง คือ "ย" ซึ่งแทนเสียง /j/ รูปที่ถอดไม่ตรงกับเสียงเดิมแต่เทียบได้ตามตัวเขียน คือ "ลล" ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นลักษณะที่ผู้ถอดเสียงถอดเรียงตามรูปของตัวอักษร "ll" นั้น นอกจากนี้ ยังมีรูปที่ถอดไม่ตรงกับเสียงเดิม และไม่สามารถเทียบได้ตามตัวเขียนด้วย ได้แก่ "ลล์" "ลลย" และ "ร์" ซึ่งทั้งสามรูปนี้แทนอักษร "ll" ที่อยู่ในตำแหน่งพยัญชนะสะกดทั้งสิ้น

2.2 อักษรฝรั่งเศส 1 ตัวหรือหลายตัวแทนเสียงหลายเสียง

ได้แก่ "g" ซึ่งแทนเสียง /g/ และ /ʒ/ เสียง /g/ คนไทยจะถอดได้ใกล้เคียงกับเสียงเดิม คือ แทนด้วย "ก" ซึ่งมีเสียงเป็น /k/ แต่เสียง /ʒ/ ของอักษร "g" นั้น คนไทยจะถอดเป็นตัวอักษรไทยหลายรูป ซึ่งแทนเสียงต่างหากัน มีทั้งที่เสียงใกล้เคียง เช่น "ย" ซึ่งแทนเสียง /j/ "จ" ซึ่งแทนเสียง /tʃ/ และ "ช" ซึ่งแทนเสียง /tʃh/ ซึ่งทั้งสามเสียงนี้มีฐานกรณ์ที่เพดานแข็งเหมือนกับเสียง /ʒ/ เช่นเดียวกัน แต่ก็พบว่าบางรูปแทนเสียงที่ต่างไปจากเสียง /ʒ/ มาก ได้แก่ "ค" ซึ่งมีเสียงเป็น /kh/ โดยพบในคำเพียงคำเดียวเท่านั้น คือ "ฟูคิเอ" (Fugier)

4.2 การวิเคราะห์ตัวอักษรประเภทที่ใช้แทนเสียงสระ

4.2.1 ภาษาอิตาลีเลียน

4.2.1.1 ระบบตัวสระ

ในระบบตัวเขียนของภาษาอิตาลีเลียนปัจจุบัน มีรูปที่แทนเสียงสระอยู่จำนวน 25 ตัว ได้แก่ a e i o u a è è ì ò ù ia ie io iu ua ue uī uo ai ei oi uī au และ eu”

รูปที่แทนเสียงสระเหล่านี้ จะเห็นได้ว่า บางรูปประกอบด้วยตัวอักษรเดี่ยวและบางรูปประกอบด้วย 2 ตัวอักษร หรือ 3 ตัวอักษร นอกจากนี้เสียงสระบางเสียง ยังอาจแทนด้วยรูปหลายรูป โดยผู้วิจัยจะกล่าวแยกตามประเภทของเสียงสระ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก) สระเดี่ยว

เสียง	รูป
/ a /	a, à
/ e /	e, é
/ ε /	e, è
/ i /	i, ì
/ o /	o
/ o /	o, ò
/ u /	u, ù

ข) สระผสม

สระผสมในภาษาอิตาลีเลียนจะเกิดจากสระตั้งแต่ 2 ตัวเรียงกัน ได้แก่ สระแข็ง ซึ่งเป็นสระที่มีเสียงคงที่เสมอไม่ว่าจะปรากฏในบริบทใดๆ และสระอ่อน ซึ่งอาจออกเสียงเปลี่ยนไปได้บ้างในบางบริบท สระผสมในภาษาอิตาลีเลียนจะมีทั้งรูปที่สระอ่อนอยู่หน้าสระแข็ง (ia, ie, io, ua, ue และ uo) และรูปที่สระแข็งอยู่หน้าสระอ่อน (ai, ei, oi, au และ eu) นอกจากนี้ ยังมีสระผสมที่เกิดจากสระอ่อนกับสระอ่อนเรียงกันด้วย (iu และ uī) จะเห็นได้ว่า สระผสมในภาษาอิตาลีเลียน จะต้องประกอบด้วยสระอ่อนอย่างน้อย 1 ตัวเสมอ เสียงของสระผสมมีลักษณะเป็นสระเลื่อน 2 เสียง คือ เสียงกึ่งสระของสระอ่อน ปนกับเสียงสระของสระแข็ง ในการออกเสียงสระผสม ถ้าสระอ่อนเป็น "i" จะออกเสียงเป็นเสียงกึ่งสระ / j / ปนกับเสียงสระแข็งที่อยู่ร่วมกัน ถ้าสระอ่อนเป็น "u" จะออกเสียงเป็น / w / ปนกับสระแข็ง ดังนั้นเสียงของสระผสมในภาษาอิตาลีเลียนจะมีลักษณะเหมือนเสียงสระกับพยัญชนะปนกัน

4.2.1.2 การวิเคราะห์การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระในภาษาอิตาลีเลียน

การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาลีเลียนที่พบในแต่ละสมัย มีจำนวนตัวอักษรและลักษณะการถอดที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับพยัญชนะ ในการเสนอผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะวิจัยจะเสนอในลักษณะเดียวกับที่เสนอการวิเคราะห์การถอดตัวอักษรแทนเสียงพยัญชนะ คือ จะเสนอทีละสมัย โดยเสนอข้อมูล และการศึกษาข้อมูลของแต่ละสมัยด้วยตาราง แล้วจึงสรุปวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะต่างๆของแต่ละสมัยไว้ในตอนท้าย ดังต่อไปนี้

อักษรในภาษา อิตาเลียน	รูปอักษรไทย ที่แทน	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาเลียน
a	แ	} v/_# ,v/_c	ยัดแซ	Chioggia
	า		โกระสิกา	Corsica
	ะ		สะบาโต	Sabato
	จตุรูป		ซบัตโต	Sabato
	ั		คัฟเฟ	Caffè
	า		เปาโล	Paolo
e	เ	} v/_#	เมดิเตอร์เรเนียน	Mediterranea
	ะ		เมดิเตอร์เรเนียน	Mediterranea
	เ	v/_c	เอ็ดนา	Etna
เอ	เ	v/_#	คัฟเฟ	Caffè
i	ิ	} v/_# ,v/_c	โกระสิกา	Corsica
	ี		อิตาลี	Italia
o	อ	} v/_c ,v/_#	ยัดแซ	Chioggia
	โ		เปาโล	Paolo

ตารางที่ 17

แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3

u	ู ,	v/_#	วิซุเวีย	Vissuvio
ia	เีย เีย	} v/_#	อิตาลี	Italia
			ซิซิลี	Sicilia
io	เีย	v/_#	วิซุเวีย	Vissuvio

ตารางที่ 17 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาลีเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3

อักษรในภาษา	รูปอักษรไทย	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ	
อิตาลี	ที่แทน		ภาษาไทย	ภาษาอิตาลี
a	จตุร	} v/_# } v/_c	อโปสตอลอ	Apostolo
	ะ		กระสะ	Corsica
	ั		อันบอร์โต	Alberto
	า		การ์โล	Carlo
e	เอ	v/_c	อันบอร์โต	Alberto
o	โ	} v/_# } v/_c	อันบอร์โต	Alberto
	อ		อโปสตอลอ	Apostolo
	ะ		กระสะ	Corsica
ei	เอ	v/_#	มะเฟอี่	Maffei

ตารางที่ 18 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

อักษรในภาษา อิตาเลียน	รูปอักษรไทย ที่แทน	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาเลียน
a	อ	} $v/_\#$ } $v/_c$	คอมมันเดอริตอ	Commendatore
	เ		เบรสเชีย	Brescia
	จ		มเฟอ	Maffei
	า		อาดอโน	Adorno
	า		มัตติ	Matti
	น		แบตติสเตอโร	Battistero
	ะ		อิสabelle	Isabella
	า		ซานมาร์โก	San Marco
	อ		การ์ิบอลดี	Garibaldi
	ำ		คัมปะนิน	Campanile
e	ะ	} $v/_\#$ } $v/_c$	ฟิเอโซเล	Fiesole
	ะ		มิคเคลันเยโล	Michelangelo
	อ		อาลเบอโต	Alberto
	า		เฟรารี	Ferrari
	า		เอ็ดตอเร	Ettore
	า		มะโจริ	Maggiore
	า		วินซิโอ	Venicio
	า		คอมมันเดอริตอ	Commendatore

ตารางที่ 19

แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

	า	} v/-c	อาสะเบตโต	Alberto	
	ไ		ไตรบีเล	Terribile	
	แ		แวร์คาโน	Vercano	
i	ี	} v/-#	เฟรารี	Ferrari	
	ีย		อาสะตี	Asti	
o	โ	} v/-#	อาดอโน	Adorno	
	โ		อาปอลโล	Apollo	
	ะ		ยะวันนี	Giovanni	
	าะ		คูยนิลลา	Cuciniello	
	ียว		เจียววันนี	Giovanni	
	เ		ปีนชอ	Pincio	
	เ		ปีสตุยะ	Pistoia	
	เ		} v/-c	อาดอโน	Adorno
	เ			ซันเฟรีโน	Solferino
	เ			อับจินี	Aborgini
	ลตรูป	v/-c(ก)	กร็อตตา	Grotta	
			คองเต	Conte	
u	ิว		มิวเซียว	Museo	

ตารางที่ 19 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

	ร	} v/_# ,v/_c	อีตรูเรีย	Etruria
	รูกเจอโร		รูกเจอโร	Ruggero
ia	เีย	} v/_#	ปิสโตเย	Pistoia
	อิตาลี		อิตาลี	Italia
ie	เีย	} v/_# } v/_c	ฟิเอโซเล	Fiesole
	เวเนโร		เวเนโร	Veniero
	ออร์วีโต		ออร์วีโต	Orvieto
	ทอร์นีลลี		ทอร์นีลลี	Tornielli
io	เียว	} v/_#	บิเบลิโอเตกา	Biblioteca
	วิกตอเรีย		วิกตอเรีย	Vittorio
uo	โด	} v/_#	โดโม	Duomo
	โดโม		โดโม	Duomo

ตารางที่ 19

แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

อักษรในภาษา อิตาลี	รูปอักษรไทย ที่แทน	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาลี
a	แ	} v/_# } } v/_c	แอ็บโปโล	Apollo
	า		คาร์ดูซี	Carduci
	า		ซินมารีโน	San Marino
e	เ	v/_#	เอคิวาซาโน	E chi va sano
i	เ	} v/_# } } v/_c	คาร์ดูซี	Carduci
	เ		คอซีกา	Corsica
o	โ	} v/_# } } v/_c	ซิรอกโค	Scirocco
	โ		แอ็บโปโล	Apollo
	อ	v/_c	ซิรอกโค	Scirocco
u	ุ	v/_#	คาร์ดูซี	Carduci
ia	เา	v/_#	คิวาปิอาโน	Chi va piano

ตารางที่ 20 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6

อักษรในภาษา อิตาลี	รูปอักษรไทย ที่แทน	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาอิตาลี
a	ะ	} v/_#	อะมาโดริ	Amadori
	แ		แกลิลิโอ	Galileo
	ลจรูป		ปลานตานิ	Plantanini
	เีย	} v/_c	มัชเชียวเวลลิ	Macchiavelli
	า		อะมาโดริ	Amadori
	้า		วัลละติ	Vallati
e	เีย	} v/_#	แกลิลิโอ	Galileo
	เีย		ฟรานซิสโก	Francesco
	เีย		เชริ	Ceri
	เีย	} v/_c	สาลเอโน	Salerno
	เีย		เบลเวเดอ	Belvedere
	เีย		เดลเลงกอนเต	Dell' Incente
i	เีย	} v/_#	อะมาโดริ	Amadori
	เีย		บรินดีซี	Brindisi
	แ	} v/_c	เดลเลงกอนเต	Dell' Incente
อ	v/_- #		ลูโดวิโค	Ludovico

ตารางที่ 21 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาลีเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

	โ -อ	} v/_# ,v/_c	คามิลโล โบลอยญา	Camillo Bologna
u	ุ ู ัว	} v/_#	บรูโน วิสตุลา ฟิวซิตี	Bruno Vistula Fuciti
ia	ีย เีย	} v/_#	วิตตอเรีย सानตามาเรีย	Vittoria Santa Maria
io	ิว	v/_#	ลิวิโอ	Livio
iu	ิว	v/_#	ฟิวเม	Fiume
uo	โ ัว	} v/_#	โดโม ตูโว	Duomo Duomo

ตารางที่ 21 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

สมัยรัชกาลที่ 3

จากตารางที่ 17 ข้างต้น ตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนที่ปรากฏในข้อมูลสมัยรัชกาลที่ 3 มีจำนวน 8 ตัว ได้แก่ "a e i o u e ia และ io" ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ สามารถจำแนกตามลักษณะการแทนด้วยรูปอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ซึ่งหมายถึงการถอดเสียงด้วยอักษรไทยตัวเดียวในทุกแห่ง ได้แก่ อักษร "u e และ io"

2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ซึ่งเป็นการถอดเสียงโดยใช้อักษรไทยแทนมากกว่าหนึ่งรูปขึ้นไป ซึ่งบางอักษรตรงกับเสียงภาษาเดิมและบางอักษรไม่ตรง ได้แก่ "a e i o และ ia" จำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ประเภทที่กำหนดบริบทได้ ได้แก่ อักษร "o"

2.2 ประเภทที่กำหนดบริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ อักษร "a e i และ ia"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และ ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "e è i และ u"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายตัวอักษร ได้แก่ อักษร "ia และ io"

โดยในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ ผู้ถอดเสียงแทนด้วยอักษรไทยที่มีเสียงตรงกับตัวอักษรสระอิตาเลียนดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าน่าจะถอดตามเสียงเดิมของตัวอักษร สำหรับตัวอักษรประเภทที่แทนด้วยอักษรไทยหลายรูป เสียงที่ถอดออกมาจะเป็นเสียงที่ทั้งตรงและใกล้เคียงกับเสียงเดิม โดยอาจจะพบว่าต่างกันที่ความสั้นยาวของเสียงเท่านั้น ตัวอย่างเช่น อักษร "i" ซึ่งถอดเป็น "ิ" และ "ี" เป็นต้น

2. การถอดตรงกับเสียงเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

ปรากฏเฉพาะกับตัวอักษรประเภทที่เป็น 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "a และ o" ในการถอดตัวอักษรสระทั้งสองนี้ ผู้ถอดเสียงใช้อักษรไทยแทนหลายรูป โดยมีทั้งรูปที่เสียงตรงกับตัวอักษรเดิมในภาษาอิตาเลียน เช่น การถอด "a" ซึ่งแทนเสียง /a/ เป็น "า" ซึ่งแทนเสียงที่ตรงกัน และถอด "o" ซึ่งมีเสียงเป็น /o/ เป็นสระ "โ" และมีรูปที่ถอดเสียงไม่ตรงกับเสียงของตัวอักษรอิตาเลียน เช่น การแทน "a" ด้วยสระ "แ" และแทน "o" ด้วย "อ" ด้วยเหตุนี้ การแทนตัวอักษร "a และ o" ด้วยอักษรไทย จึงปรากฏใน 2 ลักษณะ คือ ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิม และอีกลักษณะหนึ่งคือ ถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

สมัยรัชกาลที่ 4

ตัวอักษรที่แทนเสียงสระที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 4 มีจำนวนเพียง 5 ตัวเท่านั้น เนื่องจากได้จาก ข้อมูลคำจำนวนน้อย ได้แก่ อักษร "a e i o และ ei" ถอดเป็นอักษรไทยดังแสดงในตารางที่ 18 และจะเห็นได้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามลักษณะการแทนด้วยรูปอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

- 1 ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "e และ ei" แต่ละตัวอักษรพบจากตัวอย่างละ 1 คำเท่านั้น
- 2 ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "a และ o" ทั้งสองตัวอักษรนี้จัดอยู่ในประเภทที่กำหนดบริบทไม่ได้ทุกที่

หมายเหตุ อักษร "i" จากข้อมูลพบจากคำเพียงคำเดียว และไม่ถอดเสียงเป็นอักษรไทย ได้แก่ คำ "กระสะ" ซึ่งถอดจาก "Corsica"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาอิตาลีเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ถอดตรงกับเสียงเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ และ ถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมเลย ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "a"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ei"

โดยรูปอักษรไทยที่แทนมีเสียงทั้งตรงและใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอิตาลี ตัวอย่างเช่น ในกรณีของอักษร "a" จะถอดเป็น "ะ" "ั" "า" และ ถอดเป็นสระ "ะ" ลดรูป ซึ่งทุกรูปจะแทนเสียง /a/ ตรงกับเสียงของอักษร /a/ จึงสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการถอดตามเสียงอิตาลี

2. การถอดตรงกับเสียงเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ได้แก่ อักษร "o" ซึ่งแทนเสียง /o/ การแทนด้วย "โ" และ "อ" เป็นการถอดที่ตรงกับเสียงเดิม ส่วนรูป "ะ" ในคำ "กระสะ" (Corsica) นั้นไม่ตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงเดิมแต่อย่างใด

3. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม ได้แก่ อักษร "e" ซึ่งในการถอดเสียง เสียงที่ถอดออกมาเทียบได้กับเสียงในภาษาอังกฤษ โดยเป็นการถอด "e" ที่เกิดร่วมกับพยัญชนะสะกด "r" ในคำ "Alberto" และผู้ถอดเสียงถอด "e" เป็น "เอ" ซึ่งไม่ตรงกับเสียงในคำเดิมที่เป็นภาษาอิตาลี แต่กลับตรงกับเสียง "er" ในภาษาอังกฤษมากกว่า ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการถอดตามเสียงภาษาอังกฤษ

สมัยรัชกาลที่ 5

ตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนในสมัยรัชกาลที่ 5 มีจำนวน 9 ตัว ได้แก่ "a e i o u ia ie io และ uo" ถอดเป็นอักษรไทยดังแสดงในตารางที่ 19 และจะเห็นได้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จัดอยู่ในประเภทที่แทนด้วยอักษรไทยได้หลายรูปทั้งสิ้น โดยจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ

- ก. ประเภทที่กำหนดปริบทได้ ได้แก่ อักษร "ia"
- ข. ประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ "a e i o u ie io และ uo"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และ ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

- 1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "i"
- 1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ia ie io และ uo"

ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้จะใช้รูปอักษรไทยที่มีเสียงตรงหรือใกล้เคียงเสียงอิตาเลียนในคำเดิมแทนในการถอด ตัวอย่างเช่น ในกรณีของอักษร "i" ซึ่งแทนเสียง /i/ จะถอดเป็น "ิ" และ "ี" ซึ่งแทนเสียง /i/ เหมือนกัน สำหรับตัวอักษรประเภทหลายตัวอักษร จะมีทั้งที่ถอดได้ตรง และใกล้เคียงกับเสียงเดิม ตัวอย่างเช่น "io" ซึ่งแทนเสียง 2 เสียงรวมกัน คือ /i-o/ การถอดตรงเสียงเดิม คือการแทนด้วยเสียง 2 เสียงที่เหมือนกัน ได้แก่ "โ" เช่นในคำ "วิตตอริโอ" (Vittorio) ส่วนการถอดเป็น "เียว" ในคำ "วิกตอเรีย" (Vittorio) เป็นเพียงเสียงที่ใกล้เคียงกับเสียงเดิมนั้น เพราะเป็นการรวมเสียง /i/ และ /o/ เข้าเป็นเสียงเดียว

2. การถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

ปรากฏเฉพาะตัวอักษรประเภทที่เป็น 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "a e o และ u" ซึ่งจำแนกตามลักษณะเสียงที่แทนได้ดังนี้

- เทียบได้กับเสียงภาษาอิตาเลียน และภาษาอังกฤษ ได้แก่ อักษร "e และ u" ซึ่งรูปที่แทนบางรูปก็มีเสียงตรงหรือใกล้เคียงเสียงภาษาอิตาเลียน แต่บางรูปก็มีเสียงใกล้เคียงภาษาอังกฤษมากกว่า สำหรับอักษร "u" จะพบว่าในคำที่รูปคล้ายภาษาอังกฤษ ผู้ถอดเสียงจะถอด "u" คล้ายกับเสียงภาษาอังกฤษ เช่นในคำ "Museo" ซึ่งถอดเป็น "มิวเซีย" ส่วน "e" พบว่ารูปอักษรไทยที่ใช้แทนหลายรูปเป็นรูปที่เสียงใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษ ดังอย่างเช่น "เอ" ซึ่งถอดจาก "e" ที่อยู่หน้า "r" เป็นต้น

- เทียบได้กับทั้งเสียงและตัวเขียน ได้แก่ "o" ซึ่งในคำส่วนใหญ่ก็จะเป็นการถอดตรงตามเสียงอิตาเลียน แต่ในบางคำจะเห็นได้ว่าน่าจะเป็นการถอดตามรูปเขียนของคำ กล่าวคือ เมื่อ "o" อยู่ตามหลังพยัญชนะต้น "gi" ซึ่งเป็นกลุ่มพยัญชนะของภาษาอิตาเลียน "o" จะถอดเป็น "เียว" ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าผู้ถอดเสียงเข้าใจผิดว่าพยัญชนะต้นเป็น "g" ส่วน "i" เป็นสระผสมกับ "o" จึงถอด "i" กับ "o" รวม

เสียงเข้าใจผิดว่าพยัญชนะต้นเป็น 'g' ส่วน 'i' เป็นสระผสมกับ 'o' จึงถอด 'i' กับ 'o' รวมกัน เนื่องจากดูตามรูปเขียนของคำเป็นหลัก

- เทียบได้กับเสียงในภาษาอิตาลี ภาษาอังกฤษ ตัวเขียน และไม่ตรงกับลักษณะใดๆเลย ได้แก่ 'a' กล่าวคือ ในคำส่วนใหญ่ผู้ถอดเสียงจะถอดอักษร 'a' ได้ตรงหรือใกล้เคียงเสียงอิตาลี แต่ในบางคำ รูปที่ถอดออกมาก็คล้ายการถอดเสียงในภาษาอังกฤษมากกว่า เช่น การแทนด้วย 'e' ในคำ 'เซน' ซึ่งถอดจาก 'San' กล่าวคือ คำ 'San' ในภาษาอิตาลีมีความหมายตรงกับ 'Saint' ของภาษาอังกฤษ และในการถอดเสียงสระในคำภาษาอังกฤษคำนี้ ก็มักถอดเป็น 'e' ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าการถอด 'a' ในคำ 'San' เป็น 'e' จึงน่าจะเป็นการถอดตามเสียงของคำ 'Saint' ในภาษาอังกฤษที่มีความหมายตรงกัน สำหรับรูปที่สันนิษฐานว่าอาจเป็นการถอดตามตัวเขียน ได้แก่ 'เีย' นั้น จะเห็นได้ว่าเป็นการถอดจากอักษร 'a' ที่อยู่หลังพยัญชนะต้น 'sci' และ 'chi' ซึ่งหากผู้ถอดเสียงไม่มีความรู้ภาษาอิตาลี ก็อาจเข้าใจผิดได้ว่าสระในพยางค์นั้นเป็น 'ia' และ 'i' ในกลุ่มพยัญชนะดังกล่าวเป็นอักษรตัวหนึ่งของสระผสม 'ia' จึงถอด 'i' และ 'a' รวมกัน ทำให้เสียงที่ถอดออกมาไม่ตรงกับเสียงของคำเดิม แต่เหมือนกับเสียงสระผสม 'ia' มากกว่า ลักษณะนี้จึงน่าจะเป็นการถอดโดยดูตามตัวเขียนที่ปรากฏ นอกจากนี้ยังมีบางรูปที่ถอดไม่ตรงกับเสียงหรือลักษณะใดๆเลย เช่นในการถอดเป็น 'แ-' ซึ่งไม่ตรงหรือคล้ายเสียง 'a' ของอิตาลีแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่า รูปอักษรไทยซึ่งถอดจาก 'a' น่าจะมีทั้งที่ถอดตามเสียงเดิมของตัวอักษรในภาษาอิตาลี ถอดตามรูปเขียนของคำ ถอดตามเสียงของคำภาษาอังกฤษ และบางรูปก็ไม่สามารถสันนิษฐานเหตุผลใดๆในการถอดอักษรได้

สมัยรัชกาลที่ 6

ตัวอักษรที่แทนเสียงสระที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 6 มีจำนวน 6 ตัว ได้แก่ 'a e i o u และ ia' ถอดเป็นอักษรไทยดังแสดงในตารางที่ 20 และจะเห็นได้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามลักษณะการแทนด้วยรูปอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร 'e u และ ia'
2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ 'a i และ o' ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 ประเภท

คือ

- 2.1 ประเภทที่กำหนดปริบทได้ ได้แก่ 'o'
- 2.2 ประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ 'a และ i'

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาอิตาลีเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และ ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่ และไม่ตรงในบางที่ ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "e i o และ u"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ia"

กล่าวคือ ในการถอดเสียงตัวอักษรเหล่านี้ ผู้ถอดเสียงจะแทนด้วยอักษรไทยที่มีเสียงตรงกันกับเสียงของอักษรดังกล่าว ตัวอย่างเช่น การถอด "e" ซึ่งแทนเสียง /e/ เป็น "เ" ถอด "i" ซึ่งแทนเสียง /i/ เป็น "ี" และ "ึ" จะเห็นได้ว่าทุกตัวอักษรไทยที่ใช้แทนเป็นการถอดตรงตามเสียงเดิมของตัวอักษรทั้งสิ้น

2. การถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ได้แก่ "a" ซึ่งแทนด้วยอักษรไทย 3 รูป ได้แก่ "า ำ และ แ" รูป "า และ "ำ" แทนเสียง /a/ ซึ่งตรงกับเสียงของ "a" ส่วนรูป "แ" นั้นไม่ตรงกับเสียง "a" ในภาษาอิตาเลียนแต่อย่างใด

สมัยรัชกาลที่ 7

ตัวอักษรที่แทนเสียงสระที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 7 มีจำนวน 9 ตัว ได้แก่ "a e i o u ia io iu และ uo" ถอดเป็นอักษรไทยดังแสดงในตารางที่ 21 และจะเห็นได้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามลักษณะการแทนด้วยรูปอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1 ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "io และ iu"

2 ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ "a e i o u ia และ uo" ซึ่งจัดอยู่ในประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และ ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "o"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ia io iu และ uo"

ซึ่งจะแทนด้วยรูปอักษรไทยที่แทนมีเสียงทั้งตรงและใกล้เคียงกับเสียงอิตาเลียนในคำเดิม จะสังเกตได้ว่าสระผสมทั้งหมดจะอยู่ในประเภทนี้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า การที่ถอดตามเสียงอิตาเลียนนี้ น่าจะเกิดกับตัวอักษรที่มีรูปไม่เหมือนหรือคล้ายกับสระในภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ผู้ถอดเสียงจึงถอดตามเสียงอิตาเลียนเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ยังเกิดกับตัวอักษรที่มีเสียงทั้งในภาษาอิตาเลียนและอังกฤษตรงกันอยู่แล้ว เช่น "o" รูปอักษรไทยที่แทนจึงมีเสียงที่ตรงกับภาษาอิตาเลียนด้วย

2. การถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

ปรากฏเฉพาะกับอักษรที่เป็นตัวอักษรตัวเดียว ได้แก่ "a e i และ u" โดยจำแนกตามลักษณะเสียงของตัวอักษรไทยที่แทนได้ดังนี้

- เทียบได้กับเสียงภาษาอิตาลีและภาษาอังกฤษ ได้แก่ อักษร "u" ซึ่งแทนเสียง /u/ ในคำส่วนใหญ่ผู้ถอดเสียงจะใช้รูปแทนที่มีเสียงตรงกับเสียงเดิมของตัวอักษร แต่ก็พบว่าในบางคำ รูปที่แทนมีเสียงไม่ตรงกับ "u" ของอิตาลี คือ "i" ในคำ "พิวชิต" ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจจะเป็นการถอดตามเสียงภาษาอังกฤษก็ได้ เพราะ "u" ในภาษาอังกฤษคนไทยมักถอดเป็น "i" เช่นในคำ "มิวเซียม" (Museum) ดังนั้น การถอด "u" อิตาลี เป็น "i" จึงอาจเป็นการถอดตามเสียงภาษาอังกฤษก็ได้

- เทียบได้กับเสียงภาษาอิตาลีและฝรั่งเศส ได้แก่ อักษร "i" ซึ่งแทนเสียง /i/ โดยรูปที่แทนมีทั้งรูปที่เสียงตรงกับเสียงอิตาลี ซึ่งจะพบในคำส่วนใหญ่ แต่ในบางคำ คือ "เดลแกงเต" (Dell'Incente) "i" ซึ่งอยู่หน้า "n" จะถอดเป็น "e" รูป "e" ดังกล่าว ไม่ตรงกับเสียง "i" หน้า "n" ของภาษาอิตาลีแต่อย่างใด ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเกิดจากการที่ผู้ถอดเสียงซึ่งรู้ภาษาฝรั่งเศส แต่ไม่รู้ภาษาอิตาลี ถอดอักษร "i" ในคำนี้ตามเสียงฝรั่งเศส เนื่องจากในการถอด "i" หน้า "n" ของภาษาฝรั่งเศสในภาษาไทยมักแทนด้วยรูป "e"

- เทียบได้กับเสียงอิตาลี อังกฤษ และฝรั่งเศส ได้แก่ อักษร "e" ซึ่งแทนเสียง /e/ โดยรูปที่แทนมีทั้งรูปที่เสียงตรงกับเสียงอิตาลี คือ "e" และ "i" และรูปที่สันนิษฐานว่าอาจถอดตามเสียงอังกฤษ คือ "e-o" ซึ่งแทน "e" ที่เกิดหน้า "r" เพราะ "er" ในภาษาอังกฤษ คนไทยมักถอดเป็น "e-o" การถอด "e" หน้า "r" ของอิตาลีเป็น "e-o" จึงอาจเป็นการถอดตามเสียง "er" ของภาษาอังกฤษก็ได้ นอกจากนี้ยังพบว่า "e" ยังถอดเป็น "o" ด้วย ได้แก่ "e" ที่อยู่หน้า "n" ในคำ "เดลแกงเต" (Dell'Incente) ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการถอดตามเสียงฝรั่งเศส เพราะ "e" หน้า "n" ของภาษาฝรั่งเศสในภาษาไทยมักถอดเป็น "o"

- เทียบได้กับเสียงอิตาลี - ตัวเขียน และ ไม่ตรงกับลักษณะใดๆ ได้แก่ อักษร "a" โดยมีรูปที่เสียงตรงกับเสียงอิตาลี ได้แก่ "a" และ "อะ ลดรูป" ส่วนรูป "u" มีเสียงไม่ตรงกับเสียง "a" ของอิตาลี จึงไม่สามารถสันนิษฐานเหตุผลในการถอดอักษรได้ ส่วนรูป "เีย" ซึ่งใช้แทน "a" ที่เกิดหลังกลุ่มพยัญชนะ "ch" ไม่มีเสียงตรงกับเสียงภาษาอิตาลีแต่อย่างใด ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจจะเป็นการถอดตามตัวเขียน คือ ผู้ถอดเสียงเข้าใจว่าพยัญชนะต้นของพยางค์เป็น "ch" ส่วน "i" เป็นสระผสมรวมกับ "a" จึงถอด "i" กับ "a" รวมกัน รูปที่ถอดออกมาจึงมีเสียงใกล้เคียงกับเสียงสระผสม "ia" มากกว่า

ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระผสม

สระผสมในภาษาอิตาลีก็เช่นเดียวกับสระเดี่ยว ที่โดยปกติจะนับว่าแทนเสียงสระ 1 เสียง ดังนั้น การนับพยางค์ที่สระเป็นสระผสมจึงนับเป็น 1 พยางค์ เช่นเดียวกับพยางค์ที่มีสระเป็นสระเดี่ยว จากการศึกษาคำในแต่ละสมัยที่พยางค์ในคำมีสระเป็นสระผสม พบว่า ในแต่ละสมัยมีลักษณะดังนี้

สมัยรัชกาลที่ 3 : สระผสมที่พบ ได้แก่ "ia และ io" ซึ่งเป็นสระผสมแบบเด่นหลัง

ia แทนด้วย เีย, อะ จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 1 พยางค์

io แทนด้วย เีย จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 1 พยางค์

สมัยรัชกาลที่ 4 : สระผสมที่พบ ได้แก่ "ei" ซึ่งเป็นสระผสมแบบเด่นหน้า

ei	แทนด้วย $\text{e}^{\text{อี}}$	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 2 พยางค์
สมัยรัชกาลที่ 5	สระผสมที่พบ ได้แก่ "ia ie io และ uo" ซึ่งเป็นสระผสมแบบเด่นหลังทั้งหมด	
ia	แทนด้วย เีย, ะ	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 1 พยางค์
ie	แทนด้วย เีย, ิ	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 1 พยางค์
	เีย, ิ	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 2 พยางค์
io	แทนด้วย เียว	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 1 พยางค์
	เียว	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 2 พยางค์
uo	แทนด้วย โ- ัว	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 1 พยางค์
สมัยรัชกาลที่ 6	สระผสมที่พบ ได้แก่ "ia ie io และ uo" ซึ่งเป็นสระผสมแบบเด่นหลัง	
ia	แทนด้วย เีย	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 2 พยางค์
สมัยรัชกาลที่ 7	สระผสมที่พบ ได้แก่ "ia ie io และ uo" ซึ่งเป็นสระผสมแบบเด่นหลังทั้งหมด	
ia	แทนด้วย เีย	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 1 พยางค์
	เีย	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 2 พยางค์
io	แทนด้วย เียว	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 2 พยางค์
iu	แทนด้วย เียว	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 2 พยางค์
uo	แทนด้วย โ- ัว	จำนวนพยางค์ที่มีสระผสม = 1 พยางค์

จะเห็นได้ว่า สระผสมที่พบในแต่ละสมัย จะเป็นสระผสมแบบเด่นหลังทั้งหมด ยกเว้นสมัยรัชกาลที่ 4 เท่านั้นที่ปรากฏว่ามีสระผสมแบบเด่นหน้า คือ "ei" ซึ่งในภาษาไทยถอดเป็นสระเดี่ยว 2 ตัวเรียงกัน ทำให้กลายเป็นพยางค์ 2 พยางค์ ส่วนสมัยอื่นๆ ซึ่งพบเฉพาะสระผสมแบบเด่นหลังทั้งนั้น ในสมัยรัชกาลที่ 3 จะถอดเป็น 1 พยางค์เท่านั้น ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 ส่วนใหญ่ก็จะถอดเป็น 1 พยางค์ แต่ก็มีบ้างที่ถอดเป็น 2 พยางค์ สำหรับสมัยรัชกาลที่ 6 และ 7 จะพบว่า สระผสมในภาษาอิตาเลียน จะถอดเป็น 2 พยางค์มากกว่า 1 พยางค์ ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเป็นการพยายามถอดเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงภาษาเดิมมากที่สุด เพราะเสียงของสระผสมเหล่านี้เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ผู้ถอดเสียงในสมัยหลังๆ ซึ่งมีความรู้ภาษาต่างประเทศมากขึ้น และทราบว่าเสียงของสระผสมเหล่านั้นเป็นเสียงเลื่อนของเสียงสระ 2 เสียง อาจต้องการคงลักษณะเดิมที่มีสระ 2 เสียงไว้ให้ครบ จึงถอดมาเป็นเสียงสระ 2 เสียงเรียงกันในรูปของสระเดี่ยว 2 ตัว

ดังนั้น หากพิจารณาคุณลักษณะการถอดสระผสมในภาษาอิตาเลียนแล้ว จะพบว่า มีอิทธิพลต่อการถอดอักษรเป็นภาษาไทยในเรื่องของจำนวนพยางค์ กล่าวคือ ในพยางค์ที่สระเป็นสระผสมนั้น หากเป็นสระที่เสียงใกล้เคียงกับเสียงในภาษาไทย เช่น "ia" คนไทยก็จะถอดเป็นสระผสมของไทยที่ใกล้เคียงกับเสียงนั้นมากที่สุด คือ "เีย" แต่หากเป็นเสียงที่ไม่คล้ายกับภาษาไทยเลย ก็อาจมีการถอดเสียงเป็น 2 พยางค์ โดยแยกเสียงของสระผสมเป็นสระเดี่ยวในภาษาไทย 2 เสียงเรียงกัน ซึ่งจะพบมากในสมัยรัชกาลที่ 6 และรัชกาลที่ 7

4.2.2 ภาษาฝรั่งเศส

4.2.2.1 ระบบตัวสระ

ในระบบตัวเขียนของภาษาฝรั่งเศสปัจจุบัน มีรูปที่แทนเสียง สระอยู่จำนวน 32 ตัว ได้แก่ "a e i o u y à â é ë ì ï ò û ai af au ay aoû ée ei eu eau ie oi ôi ou où ôu œu œi oue และ ue"

รูปที่แทนเสียงสระเหล่านี้ จะเห็นได้ว่า บางรูปประกอบด้วยตัวอักษรเดี่ยวและบางรูปประกอบด้วย 2 ตัวอักษร หรือ 3 ตัวอักษร นอกจากนี้เสียงสระบางเสียงยังอาจแทนด้วยรูปหลายรูป เสียงสระในภาษาฝรั่งเศสจะมีทั้งที่เป็นสระโอษฐ์ (Oral vowels) และ สระนาสิก (Nasal vowels) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก) สระโอษฐ์

เสียง	รูป
/ i /	i, ie, i, y
/ e /	é, ée, ed, ef, er, ai, ez
/ ɛ /	ai, é, è, et, ei, ay
/ a /	a, à, oi
/ y /	u, ue, û
/ o /	eu, œu
/ œ /	eu, œi, œu
/ a /	a, ai, as, a, oi
/ u /	ou, oue, ou, ou, aou
/ o /	o, au, eau, ô
/ ɔ /	au, o, ô

ข) สระนาสิก

สระนาสิกในภาษาฝรั่งเศสมี 4 หน่วยเสียง และจะเขียนด้วยอักษรที่แทนสระโอษฐ์ เช่น i,e,a,u,o ตามหลังด้วยพยัญชนะนาสิก n หรือ m โดยจะปรากฏเฉพาะในตำแหน่งท้ายสุดของคำ เช่น vin [vɛ̃], main [mɛ̃] และจะปรากฏหน้าพยัญชนะอื่นๆที่ไม่ใช่พยัญชนะนาสิก เช่น comprendre [kɑ̃ pʁɔ̃ dʁ]

4.2.2.2 การวิเคราะห์การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระในภาษาฝรั่งเศส

เช่นเดียวกับการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียน ตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสที่พบในแต่ละสมัย มีจำนวนตัวอักษรและลักษณะการถอดที่แตกต่างกัน และในการเสนอผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะเสนอในลักษณะเดียวกับที่เสนอการวิเคราะห์การถอดตัวอักษรแทนเสียงสระภาษาอิตาเลียน โดยเสนอข้อมูลและการศึกษาข้อมูลของแต่ละสมัยด้วยตาราง แล้วจึงสรุปวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะต่างๆของแต่ละสมัยไว้ในตอนท้าย ดังต่อไปนี้

อักษรในภาษา ฝรั่งเศส	รูปอักษรไทย ที่แทน	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
a	า	,w/_(c)	มาเชน	Marseille
	เ		บอนาปาด	Bonaparte
	อ	w/_#	กะเลีย	Calais
	อิ		คิฟเฟ	Café
	อ	w/_#	ฝรั่งเศส	Français
e	า	w/_#	ชาวเลีย	Chevalier
é	เ	w/_#	ปีเรน	Pyrenées
i	อ	w/_(c)	ฟิลิป	Philippe
			ฟิลิป	Philippe
o	โ	w/_#	บอนาปาด	Bonaparte
	อ	w/_#	กงซูล	Consul
u	อ	w/_(c)	กงซูล	Consul
ai	เีย	w/_# / คำอื่น ๆ	กะเลีย	Calais
	เ		ฝรั่งเศส	Français
	แ	w/_c	กอมมิสชัน	Commissionnaire

e1	เ ,	v/_C	มาแซล	Marseille
oi	เ =	} v/_#	ฟร็องเก็ส	François
			ฟร็องสิส	François
oui	อู	v/_#	ลูอิ	Louis

ตารางที่ 22 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3

อักษรในภาษา	รูปอักษรไทย	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ	
ฝรั่งเศส	ทีแทน		ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
a	๕	$\left. \begin{array}{l} \\ \\ \\ \\ \\ \\ \\ \end{array} \right\} \begin{array}{l} v/_\# \\ \\ \\ \\ \\ \\ \\ \end{array} \left. \right\} v/_c \quad v/_\#$	โอบะเร	Aubaret
	๖		บอนนึปาด	Bonaparte
	๗		เนโปเลียน	Napoléon
	ลดรูป		กาลิซ	Calais
	๘		แกคตินอ	Castelneau
	๙		อัดมิราล	Admiral
	๑๐		ออบาเรต	Aubaret
	๑๑	ฟรังเสส	Français	
e	๑๒	$\left. \begin{array}{l} \\ \\ \\ \\ \\ \\ \\ \end{array} \right\} \begin{array}{l} v/_\# \\ \\ \\ \\ \\ \\ \\ \end{array} \left. \right\} v/_c \quad v/_\#$	ตุวีเลอเรต	Tuileries
	๑๓		ตุวีลีเรต	Tuileries
	๑๔		โอบะเร	Aubaret
	๑๕		ลิมิวลี	Le Musée
	๑๖		แกรนด์ โฮเต็ล	Grand Hotel
	ลดรูป		ปนาต	Bernard
	๑๗		มิกแนน	Michel
	๑๘	อัมเปรอ	Empereur	

ตารางที่ 23

แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

é	เ ,	} v/_#	เลียง	Légion	
			เรียน	Légion	
i	เีย	} v/_#	มองติง	Montigny	
			มองซีเอว	Monsieur	
			ย็รอนดอ	Gironde	
		แ	} v/_c	จิดราฟเฟอ	Giraffe
แวน	Vin				
o	โอะ	} v/_#	เดอะโนระ	D' Honneur	
			กั้มตัน	Commandant	
			กั้มแมตัน	Commandant	
		จรูป	} v/_#	กงสุน	Consul
				กั๊งสุน	Consul
				เมอซีเออร์	Monsieur
		โ	} v/_#, v/_c	นาโปเลออน	Napoléon
				นิคอลา	Nicolas
				บณะปาด	Bonaparte

ตารางที่ 23 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

u	อู	} v/_#	กอรนูลิเอ	Cornulier
	อู		ลูมิวลิ	Le Musée
	อู	} v/_c	ลูซินิเอ	Lucinier
	อู		กงสอ	Consul
ai	ไ	} v/_#	กาสิศ	Calais
	ไ		กาเลศ	Calais
	ไ	v/_c	แวนไซ	Versailles
au	อู	} v/_#	อูบาเรช	Aubaret
	อู		อูบาเรศ	Aubaret
	อู	,v/_c	เซนต์ไคลด	Saint Claude
ei	ไ	v/_c	มาเซ็ล	Marseille
eu	อู	} v/_c	เดอะโนระ	D'Honneur
	อู		ฮอนเนอร์	Honneur
	อู		มองซียเอ็อ	Monsieur
	อู		มองซิเอ็อ	Monsieur

ตารางที่ 23 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

eau	ไ	} v/_#	แคสตีโน	Castelneau
	_อ		แกสแตลนอ	Castelneau
	ไ		ฟอนตันแนบลิโย	Fontainebleau
ie	เ	v/_c	เดอคอลอนี	Des Colonies
oi	_อ	v/_c	ปาลเลกอกซ์	Pallegoix
ou	ุ	} v/_c	ลุยส์	Louis
	ุ		ลูฟร์	Louvre
	_อ_	v/_#	แซ็งคล็อดอก	Saint Cloud
ui	ุ	v/_#	ตุลารี	Tuileries

ตารางที่ 23 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4

อักษรในภาษา ฝรั่งเศส	รูปอักษรไทย ที่แทน	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
a	อ	$\left. \begin{array}{l} \text{v/}_{\#} \\ \text{v/}_{\text{c}} \\ \text{v/}_{\#} \end{array} \right\}$	คอมมาตอง	Commandant
	า		ฝรั่งเศส	Français
	แ		แปยิต	Paget
	า		มาดัม	Madame
	า		บอนปาร์ต	Bonaparte
	า		บอนะปาด	Bonaparte
	ลตรูป		นโปเลียน	Napoléon
	ำ	v/_{c}(m)	แม่มด้า	Madame
e	เอ	$\left. \begin{array}{l} \text{v/}_{\#} \\ \text{v/}_{\text{c}} \end{array} \right\}$	เดอชวยซี	De Choisy
	เ		ดีเลบเซพดี	De Lesseps
	ลตรูป		ยัคมินส์	Jacquemins
	แ		เรโน	Renault
	แ		เตรแกสแต็ล	Trégastel
	แ		มาแลบ	Malherbe
	แ		ยูนิเวิซ	Univers
	อ	$\left. \begin{array}{l} \text{v/}_{\#} \\ \text{v/}_{\text{c}} \end{array} \right\}$	ยองดาม	Gendarme
	า		ซางตีเม	Centime

ตารางที่ 24

แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

é	เ =	} v/_#	อับเบ	Abbé
	ลตรูป		นโปเลียน	Napoléon
			โยสเฟน	Joséphine
è	เ	v/_c	ลิเยช	Liege
i	=	} v/(c)	ซิมอง	Simon
	=		นีส	Nice
	แ	v/_#	คอลลอง	Collin
o	โ	v/_#	โคกอร์ดัง	Cogordan
	_อ	} ,v/_c	บริมอง	Bristmont
	ลตรูป		} v/_#	กงสุล
u	_	v/_c	กงสุล	Consul
	_	v/_#	ดูมาซ	Dumas

ai	า	} v/_# } v/_c	เวอร์ซาย	Versailles
	เ		เดอลาเป	De la Paix
	ไ		เวอไซส์	Versailles
	แ		คอมมิสแซ	Commissaire
	อ		กอมมิช็อนเนอ	Commissionnaire
au	อ	} v/_# } v/_c	เดอเชามองต์	De Chaumont
	ไ		ซ็องต์ฟองแตน	Chaufontaine
	อ		ซังต์ปอล	Saint Paul
eu	เออร์	} v/_# } v/_c	เปอริโย	Peugeot
	เ		เดอยุโรป	De l'Europe
	ยูนี		ยูจีนี	Eugénie
	อ		ดอนเนอ	D'Honneur
	ไว		วอยายั๋ว	Voyageur
ei	เ	v/_c	เอฟเฟล	Eiffel
ie	เ	v/_#	ลอมบารดี	Lombardie

ตารางที่ 24 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

oi	ิ	} v/_#	แอนติเนต	Antoinette
	ิว		ปางกัว	Pallegoix
	ิวย		เดอชวยซี	De Choisy
ou	ิว	v/_c	กาวัรวี	Cavour
	ุ	} v/_#	ลุยส์	Louis
	ุ		ลูวิส	Louis
	ุอ		ลาจอบเร	Laloubère

ตารางที่ 24 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5

อักษรในภาษา ฝรั่งเศส	รูปอักษรไทย ที่แทน	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
a	ลดรูป	} v/_# } v/_c } v/_#	นโปเลียน	Napoléon
	ะ		คะเทดรัล	Cathédral
	เ		เดอเซเนล	De Seignelay
	า		ไอซานิ	Auzani
	ำ		คัมเปญ	Campagne
	ำ		ฝรังเศส	Français
	ำ		มายังซ์	Mayence
e	ะ	} v/_c	คอลแบ	Colbert
	ะ		แซงต์เยนาวีวี	Saint Genevieve
	อ		เวอซาย	Versailles
	อะ	} v/_#	เดอะ สตาเอล	De Staël
	ลดรูป		เดอ วอกรโนต์	De Vaugrenaud
	เ		ออดีโกโลน	Eau de Cologne
	ะ		เอมเปอเรอ	Empereur
	ะ		เอมเปอเรอ	Empereur
		} v/_#	ซองติม	Centime
	อ		บองติง	Bontemps
	อ			

ตารางที่ 25 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6

é	า	v/_#	เดอชาโตเรโน	De Chateaurenault
é	เ	v/_#	เบรเกต์	Breguet
è	แ	v/_c	ลาลูแบ	Laloubere
i	ี	} v/_#	เดอบารียอง	De Barillon
			เดอกีซ	De Guise
	ไ	} v/_c	ออโตโมบิล	Automobile
			ยาโกบง	Jacobins
o	อ	} v/_#	กงสุล	Consul
			} v/_c	โชมอง
	ออดิโกโลน	Eau de Cologne		
	ตราวส์	Troyes		
	ว	} v/_y	เลอโครตัว	Le Crotoy
u	} v/_c		ดุก	Duc
อูกาต		Lucat		
โอกุชแตง		Augustin		
มอนตาเกต์		Montagut		

ตารางที่ 25 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6

ai	ไ เ แ ไ า	} } v/_# } v/_c { /_อื่นๆ } /_r } /_ll	เปตัง เดอลาเชซ แซงต์ชาร์ลส์ แวร์ไซยูลส์ แวร์ซายส์	Pétain De la Chaise Saint Charles Versailles Versailles
au	ไ -อ	} v/_(c)	เดอชมอง ออบ	De Chaumont Aube
ei	เ แ	} v/_# } v/_c	เลอโซลีย์ มาเดอลีน	Le Soleil Madeleine
eu	เ เอ เออร์	} v/_c } v/_#	ดยีน เดอเชอวเรอซ์ นีเออร์พอร์ต	Du Jeune De Chevreuse Nieuport
eau	ไ -อ	} v/_#	บลองโต ออดีโกโลน	Blondeau Eau de Cologne
ie	เ	v/_#	ทุยเลอริ	Tuileries

ตารางที่ 25 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6

oi	ไ	} v/_# } v/_c	ปาลเลกัว	Pallegoix
	_อย		รอย	Roi
	_ว		ลาวัวร์	La Valoire
	_อ		ฮิสตอ	Histoire
ou	ู	v/_#	วิเดอลู	Visdelou
	ว	v/_c	ลูวีส์	Louis
ui	ุย	v/_#	ทุยเลอริ	Tuileries

ตารางที่ 25 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6

อักษรในภาษา ฝรั่งเศส	รูปอักษรไทย ที่แทน	เงื่อนไขการปรากฏ	ตัวอย่างคำ	
			ภาษาไทย	ภาษาฝรั่งเศส
a	เ	} v/_c	โบซอนนด	Boissonade
	า		อัลซาส	Alsace
	า		อิตตาเซ	Attaché
	ะ	} v/_#	บอนะปาต	Bonaparte
	ลดรูป		นโปเลียน	Napoléon
	แ	} v/_#	แฟรงค์	Franc
	า		ฝรั่งเศส	Français
	อ		ฟรองซารี	Franceries
	e	เอร	} v/_#	เดอ วิลเลร์ส
ะ		เอมเปเรอร์		Empereur
ลดรูป		ปัลเลโกซ์		Pallegoix
เอ		} ,v/_#	มอร์ดิเมอร์	Mortimers
เ			อ็องเง	Angers
กวิล			กวิลลิ้ม	Guillerm
บเร			เบร็สตัด	Brest
า		} v/_c	อ็าวรัม	Auvergne
แ			แฟร์เน็ต	Fernet

ตารางที่ 26

แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

	เ -อ	} v/_#	ังริ รือง	Henri Rouens
ฉ	า	v/_#	เดโปส อาปิส	Dépot a Pise
ฉ	เ เ	} v/_# /ต้นคำ,ท้ายคำ /กลางคำ	อ็ตตาเช นะโปลิออง	Attaché Napoléon
ฉ	เ แ	} v/_c /_ก /_จ	อาเสน คะดีแอร	Arsène Cadière
ิ	เ เ เ เ เ แ	} v/_# } v/_c } v/_#	เปอนญี ลาวิง คองชินจีน โกจิงจีน แองตองตองต	Bernouilli Lavigne Cochinchine Cochinchine Intendent
อ	โ -อ จตรูป	} v/_(c) } v/_#	โบนาปาร์ต อาวิญอง ตองตง	Bonaparte Avignon Danton

ตารางที่ 26

แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

œ	เอ	v/_c	เอลเบอฟ	D'Elbœuf				
u	ุ	v/_c	บุสซีแอร	Bussière				
		,ṽ/_#	ปาฟุม	Parfum				
		v/_#	ดีอับัว	Dubois				
au	ไอ	v/_(c)	ไดบิง	Daubin				
			ฟูคอล์ท	Foucault				
ai	เ	v/_#	วอลแตร์	Voltaire				
					ṽ/_#	/ _n	คาแลส	Calais
							/ _r	เวอไซร์
/ _ll								
ei	เ	v/_c, ṽ/_#	กอร์เนย	Corneille				
		v/_#	เดอแซญู	De Seigneur				
eu	เอ	v/_(c)	แซงตเบอฟ	Saint Beuf				
eau	ไอ	v/_#	เอโดโคโลน	Eau de Cologne				
ie	เ	v/_#	ฟรองซารี	Francies				

oi	ไ ว	v/_C } /_s /_r	โบไซแนด ของชีว	Boissonnade Bonsoir
ou	ุ ู ว	l/_# } /_r /_อื่นๆ } v/_C	หลุย รูอง บัวบอง	Louis Rouens Bourbon

ตารางที่ 26 แสดงการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

สมัยรัชกาลที่ 3

ตัวอักษรที่แทนเสียงสระที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 3 มีจำนวน 10 ตัว ได้แก่ "a e i o u ai ei é oi และ ou" ถอดเป็นตัวอักษรไทยดังแสดงในตารางที่ 22 จะเห็นได้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามการแทนด้วยอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร " e é u ei และ ou"
2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ "a i o ai และ oi" จำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ประเภทที่กำหนดปริบทได้ ได้แก่ อักษร "o และ ai"

2.2 ประเภทที่กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ "a i และ oi"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่ และไม่ตรงในบางที่ และ ถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมเลย ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "e i o และ u"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ei และ ou"

ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ รูปที่แทนจะมีเสียงตรงกับเสียงฝรั่งเศสในคำเดิม ตัวอย่างเช่น การถอดอักษร "e" ซึ่งแทนเสียง /e/ เป็น "เ" ซึ่งแทนเสียงที่ตรงกัน จึงสันนิษฐานว่าน่าจะถอดตามเสียงฝรั่งเศส

2. ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "a"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ai"

ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ รูปที่แทน บางรูปก็จะมีเสียงตรงกับเสียงฝรั่งเศสในคำเดิม แต่บางรูปก็ไม่ตรง ตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "a" ซึ่งแทนเสียง /a/ การแทนด้วย "า ะ ั และ ุ" เป็นการถอดเสียงที่ตรง ส่วนการแทนด้วย "เ" ซึ่งมีเสียงเป็น /e/ ในคำ "โบนะปาด" (Bonaparte) นั้น ไม่ตรงกับเสียงเดิมแต่อย่างใด

3. ถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "e"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "oi"

ตัวอย่างเช่น ในการถอดอักษร "e" ซึ่งแทนเสียง /ə/ ในคำ "Chevalier" เป็น "า" ซึ่งไม่ตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงเดิมแต่อย่างใด

สมัยรัชกาลที่ 4

ตัวอักษรที่แทนเสียงสระที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 4 มีจำนวน 15 ตัว ได้แก่ "a e é i o u ai au ei eu eau ie oi ou และ wi" ถอดเป็นตัวอักษรไทยดังแสดงในตารางที่ 23 จะเห็นได้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามการแทนด้วยอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "ei ie oi และ wi"
2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ "a e é i o u ai au eu eau และ ou"

ซึ่งจัดอยู่ในประเภทที่กำหนดบริบทไม่ได้ทุกที่

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 4 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ และ ถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมเลย ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

- 1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "i และ o"
- 1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "au ei eu ie และ w"

ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ ผู้ถอดเสียงจะแทนด้วยอักษรไทยที่มีเสียงตรงหรือใกล้เคียงเสียงเดิมของตัวอักษร ตัวอย่างเช่น ถอด "i" เป็น "ิ" ใน "ลูซีนีเอ" (Lucinier) และถอดเป็น "แ" ในคำ "แวน" (Vin) โดย "i" ในคำนี้เป็นสระนาสิกแทนเสียง / ẽ / ซึ่งสระที่มีเสียงใกล้เคียงที่สุดในภาษาไทย ก็คือ "แ"

2. การถอดตรงกับเสียงเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

- 2.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "a e' และ u"
- 2.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ai ou และ eau"

ตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามลักษณะของเสียงที่แทนได้ดังนี้

- เทียบได้กับทั้งเสียงภาษาฝรั่งเศสและตัวเขียน ได้แก่ "eau และ ou" ซึ่งเป็นตัวอักษรประเภทหลายตัวอักษร ทั้ง 2 อักษรนี้ รูปอักษรไทยที่ใช้แทนส่วนใหญ่มักจะมีเสียงตรงกับเสียงเดิมของตัวอักษร แต่ก็พบว่าบางครั้ง ผู้ถอดเสียงจะแทนด้วยรูปที่เสียงไม่ตรง คือ จะถอดเป็นสระเดี่ยว 2 ตัวเรียงติดกัน เช่น ถอด "eau" เป็น "เ-อ" ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ผู้ถอดเสียงซึ่งไม่รู้จักภาษาฝรั่งเศสเข้าใจผิดว่าสระผสม "eau และ ou" เป็นสระเดี่ยวหลายตัวที่เกิดเรียงกันและถอดตามรูปเขียนที่ปรากฏ

- เทียบได้กับเสียงในภาษาฝรั่งเศส อังกฤษ และไม่ตรงกับลักษณะใดๆ ได้แก่ "ai" ในคำส่วนใหญ่ที่พบจะเป็นการถอดตรงตามเสียงภาษาฝรั่งเศส แต่ในบางคำจะใช้รูปที่เสียงคล้ายภาษาอังกฤษมากกว่า คือ "แซนต์" (Saint) ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเนื่องมาจากคำดังกล่าวมีรูปแบบเหมือนกับคำในภาษาอังกฤษ ผู้ถอดเสียงจึงถอดตามเสียงอังกฤษ นอกจากนี้ยังมีบางรูปที่เสียงไม่ตรงกับภาษาใดๆ เลย คือ "เ-อ" ไม่สามารถสันนิษฐานเหตุผลในการถอดอักษรได้

- เทียบได้กับเสียงภาษาฝรั่งเศสและไม่ตรงกับลักษณะใดๆ ได้แก่ "a e é และ u" ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ รูปอักษรไทยที่แทนจะมีทั้งรูปที่เสียงตรงกับเสียงเดิมของตัวอักษร และรูปที่เสียงไม่ตรง เช่น ในการถอดอักษร "a" ซึ่งแทนเสียง /a/ รูปที่เป็นการถอดเสียงตรงตัว ได้แก่ รูปที่แทนเสียง /a/ เหมือนกัน คือ "ะ ำ ั ุ" และ สระ ะ ลดรูป" ส่วนรูปที่ถอดไม่ตรง ได้แก่ " ี ุ และ ู" ซึ่งแทนเสียงอื่นๆที่ไม่ตรงกับ /a/ โดยผู้วิจัยไม่สามารถสันนิษฐานเหตุผลการถอดตัวอักษรได้

3. การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม ได้แก่อักษร "oi" ซึ่งแทนเสียง /o/ แต่คนไทยถอดเป็น " ุ อ" ในคำ "पालเลอกอกซ์" (Pallegoix) ซึ่งเสียง /w/ นี้ไม่ตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงเดิมแต่อย่างใด

สมัยรัชกาลที่ 5

ตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 5 มีจำนวน 14 ตัว ได้แก่ "a e é è ı o u ai au eu ei ie oi และ ou" ถอดเป็นตัวอักษรไทยดังแสดงในตารางที่ 24 จะเห็นได้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามการแทนด้วยอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1 ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "è ei และ ie"

2 ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ "a e é ı o u ai au eu oi และ ou" ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ประเภทที่กำหนดบริบทได้ ได้แก่ "u"

2.2 ประเภทที่กำหนดบริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ "a e é ı o ai au eu oi และ ou"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 5 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และ ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "è ı o และ u"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร " ei และ ie"

ซึ่งแทนด้วยรูปอักษรไทยที่มีทั้งเสียงตรงและใกล้เคียงกับเสียงเดิมของตัวอักษร จึงสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการถอดตามเสียงฝรั่งเศส

2. การถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

2.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "a e และ e"

2.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ai au eu oi และ ou"

ตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามลักษณะของเสียงที่แทนได้ดังนี้

- เทียบได้กับเสียงภาษาฝรั่งเศส อังกฤษ และ ไม่ตรงกับลักษณะใดๆ ได้แก่ "e" ซึ่งรูปอักษรไทยที่แทนมีทั้งรูปที่เสียงตรงกับเสียงเดิม เช่น "เอ" ใน "เลอซิวารีเยร์" (Le Chevalier) รูปที่

สันนิษฐานว่าน่าจะถอดตามเสียงอังกฤษ คือ "ิ" ในคำ "ยูนิเวอร์" (Univers) เนื่องจากเสียงของ "ิ" นี้ใกล้เคียงกับเสียง "e" ในคำ "Universe" ของภาษาอังกฤษมากกว่า และในการถอดคำนี้ของภาษาอังกฤษก็มักใช้ "ิ" แทน "e" จึงสันนิษฐานว่าการถอด "e" เป็น "ิ" ในคำ "Univers" นี้ น่าจะเป็นการถอดตามเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ผู้ถอดเสียงยังถอด "e" เป็นอักษรไทยที่มีเสียง ตรงกัน คือ "ึ" เช่นในคำ "ดิเลสเซพส์" (De Lesseps) ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถสันนิษฐานเหตุผลในการถอดได้ ดังนั้น ในการถอดอักษร "e" นี้ รูปอักษรไทยที่แทนจึงปรากฏเป็น 3 ลักษณะ ดังได้กล่าวมาแล้ว คือ ถอดตรงตามเสียงเดิมของตัวอักษร ถอดตรงกับเสียงภาษาอังกฤษ และ ไม่ตรงกับลักษณะใดๆเลย

- เทียบได้กับเสียงภาษาฝรั่งเศสและไม่ตรงกับลักษณะใดๆ ได้แก่ "a e ai au eu oi และ ou" ในคำส่วนใหญ่จะแทนด้วยอักษรไทยที่มีเสียงที่ตรงหรือคล้ายเสียงฝรั่งเศสของคำเดิม แต่ก็พบว่าในบางคำรูปที่ใช้ไม่ได้มีเสียงตรงกับเสียงของตัวอักษรในภาษาฝรั่งเศส ซึ่งไม่สามารถสันนิษฐานลักษณะการถอดอักษรได้ เช่น การถอด "e" เป็น "ึ" ในคำ "นโปเลียน" (Napoléon) ถอด "oi" เป็น "ึ" ในคำ "แอนตีเนต" (Antoinette) ดังนั้น ในการถอดตัวอักษรกลุ่มนี้ การแทนด้วยอักษรไทยจึงปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ รูปที่ถอดตรงตามเสียงเดิมของตัวอักษร และ รูปที่ถอดเสียงไม่ตรงซึ่งไม่สามารถสันนิษฐานเหตุผลในการถอดเสียงได้

สมัยรัชกาลที่ 6

ตัวอักษรที่แทนเสียงสระที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 6 มีจำนวน 17 ตัว ได้แก่ "a â e é è i o u ai au eau ei eu ie oi ou และ w" ถอดเป็นตัวอักษรไทยดังแสดงในตารางที่ 25 จะเห็นได้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามการแทนด้วยอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

- 1 ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "a â è é ie และ w"
- 2 ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ "a e i o u ai au eau eu ei oi และ ou"

ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

- 2.1 ประเภทที่กำหนดบริบทได้ ได้แก่ "eau และ ou"
- 2.2 ประเภทที่กำหนดบริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ "a e i o u ai au ei eu และ oi"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 6 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และ ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

- 1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "a â è é o และ u"
- 1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "ai au ei eu eau ie ou และ w"

โดยรูปที่ใช้แทนตัวอักษรเหล่านี้ในการถอดเป็นภาษาไทย มีทั้งเสียงตรงและใกล้เคียงกับเสียงในคำเดิม จึงสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการถอดตามเสียงเดิมของตัวอักษร

2. การถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "e และ i"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "oi"

ในการถอดตัวอักษรทั้งสามนี้ จะแทนด้วยอักษรไทยได้หลายรูป โดยมีทั้งรูปที่เสียงตรงกับเสียงเดิมและรูปที่เสียงไม่ตรง แต่ส่วนใหญ่รูปที่แทนก็จะมีเสียงตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงในคำเดิม อย่างไรก็ตามรูปอักษรไทยบางรูปผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการถอดตามเสียงภาษาอังกฤษมากกว่า เช่น "e" ที่อยู่หน้า "r" ถอดเป็น "เอ" ในคำ "เวอซาย" (Versailles) "i" ที่อยู่หน้า "le" และ "ie" ถอดเป็น "ไอ" ในคำ "เอมไพร์" (Empire) และ "ออโตโมบิล" (Automobile) "oi" ถอดเป็น "-อ และ -อย" ในคำ "ฮิสตอ" (Histoire) และ "รอย" (Roi) ทั้งนี้เนื่องจากรูปอักษรไทยที่แทนจะมีเสียงตรงกับ "e i และ oi" ในบริบทดังกล่าวของภาษาอังกฤษมากกว่า รวมทั้งการถอด "e i และ oi" ที่ปรากฏในบริบทเช่นนี้ของภาษาอังกฤษก็มักใช้รูป "เอ ไอ -อ และ -อย" แทนเช่นกัน

ดังนั้นในการถอด "e i และ oi" ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่า น่าจะมีทั้งการถอดตามเสียงเดิมของตัวอักษรในภาษาฝรั่งเศส และถอดตามเสียงของตัวอักษรตัวเดียวกันในภาษาอังกฤษ

สมัยรัชกาลที่ 7

ตัวอักษรที่แทนเสียงสระที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 7 มีจำนวน 17 ตัว ได้แก่ "a e i o u á é ê ai au eau ei eu ie ou oi และ œ" ถอดเป็นตัวอักษรไทยดังแสดงในตารางที่ 26 จะเห็นได้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จำแนกตามการแทนด้วยอักษรไทยได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ได้แก่ อักษร "a eau eu ie และ œ"

2. ประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ได้แก่ "a e i o u au ai é è ei ou และ oi" ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ประเภทที่กำหนดบริบทได้ ได้แก่ "é è ai ei และ oi"

2.2 ประเภทที่กำหนดบริบทไม่ได้ทุกที่ ได้แก่ "a e i o u au และ ou"

ลักษณะการแทนด้วยอักษรไทย

ในการถอดอักษรสระภาษาฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 การใช้ตัวอักษรไทยแทนจะปรากฏเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม และ ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่ ดังนี้

1. การถอดตรงหรือคล้ายกับเสียงภาษาเดิม

1.1 ประเภทตัวอักษร 1 ตัวอักษร ได้แก่ อักษร "a e และ o"

1.2 ประเภทตัวอักษรหลายอักษร ได้แก่ อักษร "au ai ei eu eau ie œ oi และ ou"

กล่าวคือ ในการถอดตัวอักษรเหล่านี้ ผู้ถอดเสียงจะแทนด้วยอักษรไทยที่เสียงตรงหรือคล้ายเสียงเดิมของตัวอักษรดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่า น่าจะเป็นการถอดตามเสียงของตัวอักษรในภาษาฝรั่งเศส

2. ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และไม่ตรงในบางที่

ปรากฏเฉพาะกับตัวอักษรประเภทที่เป็นตัวอักษรตัวเดียว ได้แก่ 'a e é i และ u' กล่าวคือ ในการถอดตัวอักษรทั้งห้านี้ ผู้ถอดเสียงจะแทนด้วยอักษรไทยซึ่งมีเสียงตรงหรือคล้ายกับเสียงเดิมของตัวอักษรดังกล่าวเป็นส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับตัวอักษรในข้อ 1. ข้างต้น อย่างไรก็ตาม พบว่าตัวอักษรเหล่านี้ ในการถอดอักษรบางครั้ง จะแทนด้วยอักษรไทยซึ่งเสียงไม่ตรงกับในคำเดิมในภาษาฝรั่งเศส บางรูปก็สันนิษฐานเหตุผลในการถอดเสียงไม่ได้ เช่น ในการถอดอักษร 'e' ซึ่งแทนด้วยอักษรไทย 2 รูป คือ 'เ' ซึ่งมีเสียงตรงกับเสียงของ 'e' ในภาษาฝรั่งเศส และ 'เี' ซึ่งเสียงไม่ตรง อย่างไรก็ตาม บางครั้งจะพบว่าเสียงที่ถอดก็อาจคล้ายเสียงภาษาอังกฤษมากกว่า ตัวอย่างเช่น ในการถอด 'e' ที่อยู่หน้า 'r' เป็น 'เอ-อ' เหมือนกับการถอดเสียง 'er' ของภาษาอังกฤษที่มักใช้รูป 'เอ-อ' แทน และถอด 'u' เป็น 'ู' ในคำ 'ปาฟุม' (Parfum) ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ผู้ถอดเสียงอาจจะเทียบคำ 'Parfum' กับ คำ 'Perfume' ของภาษาอังกฤษ จึงถอด 'u' ในคำ 'Parfum' เหมือนเสียง 'u' ในคำ 'Perfume'

ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระนาสิกของภาษาฝรั่งเศส

สระนาสิกของภาษาฝรั่งเศส โดยทั่วไปจะเขียนด้วยรูปสระไอชรูระ แล้วตามด้วยพยัญชนะนาสิก 'n' หรือ 'm' ในการถอดอักษรฝรั่งเศสเป็นไทย เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีสระนาสิก การถอดตัวอักษรจึงไม่สามารถหารูปอักษรสระของไทยที่มีเสียงตรงกับในภาษาฝรั่งเศสได้ ดังนั้น คนไทยจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการต่างๆ ในการถ่ายทอดสระนาสิกออกเป็นภาษาไทย ซึ่งในแต่ละสมัยจะมีลักษณะต่างๆ กัน ดังนี้

สมัยรัชกาลที่ 3 : มีสระ 'a และ o' เขียนเป็นภาษาไทยด้วยการถอดเป็นสระไอชรูระ แล้วเติมพยัญชนะนาสิก 'ง' และ 'ง'

ตัวอย่าง < Français > เขียนเป็น < ฝรั่งเศส, ฝรั่งเศส >

สมัยรัชกาลที่ 4 : สระ 'a e i o และ ai' เขียนเป็นภาษาไทยใน 2 ลักษณะ คือ ถอดเป็นสระไอชรูระ และ ถอดเป็นสระไอชรูระแล้วเติมพยัญชนะนาสิก 'ง น และ ม'

ตัวอย่าง ถอดเป็นสระไอชรูระ

< Monsieur > เขียนเป็น < เมอซีเออร์ >

ถอดเป็นสระไอชรูระแล้วเติมพยัญชนะนาสิก

< Monsieur > เขียนเป็น < มงซีเออ, มนเซีย >

< Empereur > เขียนเป็น < อัมเปรอ >

สมัยรัชกาลที่ 5 : สระ 'a e i o และ ai' เขียนเป็นภาษาไทยใน 2 ลักษณะ คือ ถอดเป็นสระไอชรูระ และ ถอดเป็นสระไอชรูระแล้วเติมพยัญชนะนาสิก 'ง และ น'

ตัวอย่าง	ถอดเป็นสระไอชฺรุะ		
	< Commandant >	เขียนเป็น	< คอมมาดอง >
	ถอดเป็นสระไอชฺรุะแล้วเติมพยัญชนะนาสิก		
	< Cogordan >	เขียนเป็น	< โคกออร์ดัง >
	< Lucien >	เขียนเป็น	< ลูเซียน >
สมัยรัชกาลที่ 6 :	สระ "a e i o และ ai"	เขียนเป็นภาษาไทยด้วยการถอดเป็นสระไอชฺรุะแล้ว	
		เติมพยัญชนะนาสิก "ง น และ ม"	
ตัวอย่าง	< Bourbon >	เขียนเป็น	< บูรบอง >
	< Deslandes >	เขียนเป็น	< เดลันด์ >
	< Campagne >	เขียนเป็น	< คัมปาญ >
สมัยรัชกาลที่ 7 :	สระ "a e i o ai และ ei"	เขียนเป็นภาษาไทยด้วยการถอดเป็นสระไอชฺรุะ	
		แล้วเติมพยัญชนะนาสิก "ง น และ ม"	
ตัวอย่าง	< Napoleon >	เขียนเป็น	< นาโปลิออน >
	< Cochinchine >	เขียนเป็น	< คอชินจีน >
	< Parfum >	เขียนเป็น	< ปาฟุม >

จะเห็นได้ว่า ในการถอดสระนาสิกภาษาฝรั่งเศส คนไทยจะถอดเป็น 2 ลักษณะ คือ ถอดเป็นสระไอชฺรุะแล้วเติมตัวสะกดที่เป็นพยัญชนะนาสิก และถอดเป็นสระไอชฺรุะโดยไม่เติมตัวสะกดใดๆ ซึ่งวิธีหลังนี้จะปรากฏน้อย เฉพาะในสมัยรัชกาลที่ 4 และ 5 เท่านั้น สำหรับวิธีแรกซึ่งเป็นการเติมตัวสะกดที่เป็นพยัญชนะนาสิกนั้น จะพบว่า ในแต่ละสมัยจะใช้ตัวอักษรที่คล้ายกัน กล่าวคือ สมัยรัชกาลที่ 3 จะเพิ่ม "ง และ ้ง" รัชกาลที่ 4 รัชกาลที่ 6 และ รัชกาลที่ 7 จะเติม "ง น และ ม" ส่วนสมัยรัชกาลที่ 5 จะเติม "ก และ น" เท่านั้น การเติมพยัญชนะนาสิกในตำแหน่งพยัญชนะสะกดนี้ ทำให้โครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยกลายเป็นพยางค์ปิด ซึ่งไม่ตรงกับโครงสร้างพยางค์เดิมในภาษาฝรั่งเศสที่เป็นพยางค์เปิดสระนาสิก

กล่าวโดยสรุปก็คือ การถอดสระนาสิกของภาษาฝรั่งเศส จะมีผลโดยตรงกับโครงสร้างพยางค์ของคำภาษาไทยที่ถอดออกมา ซึ่งจะเปลี่ยนเป็นพยางค์ที่มีสระไอชฺรุะ และอาจมีตัวสะกดซึ่งเป็นพยัญชนะนาสิกหรือไม่ก็ได้ การเติมพยัญชนะนาสิกในตำแหน่งสะกดนี้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีรูปอักษรใดที่สามารถเทียบเสียงได้ตรงกับเสียงของสระนาสิกของภาษาฝรั่งเศส จึงจำเป็นต้องใช้วิธีเขียนโดยเติมพยัญชนะนาสิกเข้าไปที่หลังสระในพยางค์ ซึ่งหากพิจารณาตามรูปเขียน ก็จะได้เห็นว่า เป็นการถอดตรงตามตัวอักษรของสระนาสิกในภาษาฝรั่งเศส ซึ่งเขียนโดยการใช้สระไอชฺรุะร่วมกับพยัญชนะนาสิกเช่นเดียวกัน

4.3 สรุปอัตราการปรากฏของลักษณะประเภทต่างๆในการถอดตัวอักษร ภาษาอิตาลีและภาษาฝรั่งเศสเป็นไทย สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 7

ในการสรุปอัตราการปรากฏของลักษณะการถอดตัวอักษรของแต่ละภาษา ผู้วิจัยจะแสดงด้วยตารางเปรียบเทียบลักษณะต่างๆ คิดเป็นร้อยละ จากจำนวนตัวอักษรทั้งหมดที่ปรากฏในแต่ละสมัย ดังนี้

4.3.1 ภาษาอิตาลี : ลักษณะการถอดเสียง

4.3.1.1 พยัญชนะ

ลักษณะการถอดตัวอักษร	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
การถอดเสียงแบบคงที่	73	78	37	77	59
การถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร	27	22	63	23	41
- กำหนดปริบทได้	50	100	13	33	-
- กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่	50	-	87	67	100

ตารางที่ 27 แสดงอัตราการปรากฏของลักษณะการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะ
อิตาลีเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3-7

จากตารางข้างต้น การถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาลีในทุกสมัย ยกเว้นสมัยรัชกาลที่ 5 จะมีลักษณะคล้ายกัน คือ ส่วนใหญ่จะเป็นการถอดเสียงแบบคงที่ ซึ่งมีอัตราการปรากฏในระดับใกล้เคียงกันทุกสมัย ในขณะที่สมัยรัชกาลที่ 5 จะเป็นสมัยเดียวที่ลักษณะการถอดเสียงแบบคงที่ปรากฏน้อยกว่าการถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรโดยส่วนใหญ่เป็นการถอดตัวอักษรแบบกำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่ ซึ่งจะเห็นได้ว่าสมัยนี้มีลักษณะต่างไปจากสมัยอื่นๆ ทั้งหมด

4.3.1.2 สระ

ลักษณะการถอดตัวอักษร	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
การถอดเสียงแบบคงที่	37	40	-	50	22
การถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร	63	40	100	50	78
- กำหนดปริบทได้	20	-	11	33	-
- กำหนดปริบทไม่ได้ทุกที่	80	100	89	67	100
ไม่ถอดเสียง	-	20	-	-	-

ตารางที่ 28 แสดงอัตราการปรากฏของลักษณะการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระ
อิตาลีเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3-7

จากตารางจะเห็นได้ว่า การถอดตัวอักษรสระอิตาเลียนเป็นไทย ส่วนใหญ่จะเป็นการถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร มีเพียงสมัยรัชกาลที่ 4 และรัชกาลที่ 6 เท่านั้น ที่การถอดเสียงแบบคงที่และการถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรปรากฏเท่ากัน โดยในสมัยรัชกาลที่ 4 จะมีตัวอักษรประเภทที่ไม่ถอดเสียงด้วยเล็กน้อย สำหรับสมัยอื่นๆ จะเห็นได้ว่า สมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 7 จะคล้ายกัน คือ การถอดเสียงแบบคงที่จะปรากฏน้อยกว่าการถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร ส่วนสมัยรัชกาลที่ 5 จะมีเฉพาะตัวอักษรประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรเท่านั้น

เมื่อพิจารณาลักษณะการถอดตัวอักษรภาษาอิตาเลียนทั้งพยัญชนะและสระรวมกัน จะเห็นได้ว่า ตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะ จะถอดเสียงแบบคงที่ในอัตราสูงกว่าสระ โดยสมัยรัชกาลที่ 4 และรัชกาลที่ 6 จะอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน สมัยรัชกาลที่ 3 และ 7 การถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรจะปรากฏสูงกว่าในสองสมัยข้างต้นเล็กน้อย สำหรับสมัยรัชกาลที่ 5 เป็นสมัยที่การถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรปรากฏมากที่สุด โดยการถอดเสียงแบบคงที่จะพบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

4.3.2 ภาษาอิตาเลียน : ลักษณะการแทนเสียง

4.3.2.1 พยัญชนะ

ลักษณะการถอดตัวอักษร	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
แทนด้วยเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาเดิม	73	90	54	77	68
แทนด้วยเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาเดิม ในบางที่และไม่ตรงในบางที่	7	-	38	23	9
แทนด้วยเสียงที่ไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม	20	10	8	-	23

ตารางที่ 29 แสดงอัตราการปรากฏของลักษณะการแทนเสียงในการถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3-7

จากตารางที่ 29 นี้ จะเห็นได้ว่า ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาเลียนเป็นไทยทุกสมัย จะถอดได้ตรงตามเสียงภาษาเดิมเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็พบว่าในการถอดตัวอักษรบางตัว ซึ่งเป็นประเภทที่แทนด้วยอักษรหลายอักษร อาจมีทั้งงานแทนด้วยเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาอิตาเลียนในบางรูป และบางรูปก็อาจมีเสียงไม่ตรงกับเสียงภาษาอิตาเลียน ตัวอักษรพยัญชนะอิตาเลียนที่ถอดเสียงในลักษณะนี้ปรากฏในทุกสมัย ยกเว้นสมัยรัชกาลที่ 4 นอกจากนี้ก็มีตัวอักษรบางตัวซึ่งแทนด้วยรูปที่ไม่ตรงกับเสียงภาษาอิตาเลียนเลย ซึ่งปรากฏเป็นจำนวนเล็กน้อยในทุกสมัย ยกเว้นสมัยรัชกาลที่ 6 สำหรับลักษณะการถอดเสียงที่ไม่ตรงกับเสียงภาษาอิตาเลียนนี้ จะพบว่ารูปอักษรไทยที่แทนอาจตรงกับลักษณะอื่นๆ ก็ได้ ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าปรากฏใน 3 ลักษณะ คือ เป็นรูปที่ตรงกับเสียงภาษาอังกฤษ รูปที่ตรงตามตัวเขียนในพยางค์ และรูปที่ไม่ตรงกับลักษณะใดๆ เลย (ดู 4.1.1.2 การวิเคราะห์การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะในภาษาอิตาเลียน) การถอดตัวอักษรโดยแทนด้วยเสียงที่ไม่ตรงนี้ บางครั้งจะปรากฏกับตัวอักษรอิตาเลียนที่แทนเสียงซึ่งไม่มีในภาษา

ถอดตัวอักษรโดยแทนด้วยเสียงที่ไม่ตรงนี้ บางครั้งจะปรากฏกับตัวอักษรอิตาเลียนที่แทนเสียงซึ่งไม่มีในภาษาไทย คนไทยจึงถอดเสียงไม่ตรง บางครั้งก็พบว่าในการถอดตัวอักษรที่เป็นกลุ่มตัวอักษร ซึ่งคนไทยมีการถอดเสียงตามตัวเขียน โดยแยกกลุ่มตัวอักษรนั้นเป็นพยัญชนะเดี่ยว ทำให้เสียงที่ถอดมาในภาษาไทยไม่ตรงกับเสียงภาษาอิตาเลียน นอกจากนี้ ตัวอักษรบางตัวที่ปรากฏในคำที่รูปคล้ายคำภาษาอังกฤษ คนไทยก็อาจถอดเสียงตัวอักษรในคำตามเสียงภาษาอังกฤษก็ได้

4.3.2.2 สระ

ลักษณะการถอดตัวอักษร	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
แทนด้วยเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาเดิม	75	40	56	83	56
แทนด้วยเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาเดิม ในบางที่และไม่ตรงในบางที่	25	20	44	17	44
แทนด้วยเสียงที่ไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม	-	20	-	-	-

ตารางที่ 30 แสดงอัตราการปรากฏของการแทนเสียงในการถอดตัวอักษรสระอิตาเลียนเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3-7

จากตารางที่ 30 นี้ จะเห็นได้ว่า การถอดตัวอักษรสระก็เช่นเดียวกับการถอดตัวอักษรพยัญชนะคือ จะถอดตรงตามเสียงภาษาเดิมเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม การถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมก็ปรากฏค่อนข้างมากเช่นกัน โดยพบมากในสมัยรัชกาลที่ 4 รัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 7 ซึ่งจะมีทั้งการถอดตรงตามเสียงภาษาอังกฤษ การถอดตรงตามตัวเขียน และการถอดไม่ตรงกับลักษณะใดๆ เลย (ดู 4.2.1.2 การวิเคราะห์การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระในภาษาอิตาเลียน) สำหรับสมัยรัชกาลที่ 7 จะพบว่า มีการถอดตัวอักษรตรงตามเสียงภาษาฝรั่งเศสปรากฏอยู่ด้วย แต่ก็เพียงจำนวนน้อยเท่านั้น และสมัยรัชกาลที่ 4 ก็จะมีตัวอักษรที่ไม่ถอดเสียงด้วย สำหรับสมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 6 จะมีลักษณะคล้ายกันมาก คือ การถอดตัวอักษรจะปรากฏในลักษณะเดียวกัน และในอัตราที่ใกล้เคียงกันด้วย

หากพิจารณาลักษณะของรูปอักษรไทยที่แทน ทั้งในการถอดพยัญชนะและสระของภาษาอิตาเลียนทุกสมัย จะพบว่า ส่วนใหญ่ก็จะถอดได้ตรงตามเสียงเดิมของตัวอักษร แต่ก็เห็นว่าตัวอักษรพยัญชนะจะมีการถอดตามตัวเขียนในคำมากกว่าสระอยู่เล็กน้อย ส่วนการถอดตามเสียงภาษาอื่น ๆ จะพบในทุกสมัย แต่จะปรากฏมากในสมัยรัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 7

4.3.3 ภาษาฝรั่งเศส : ลักษณะการถอดเสียง

4.3.3.1 พยัญชนะ

ลักษณะการถอดตัวอักษร	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	๑.3	๑.4	๑.5	๑.6	๑.7
การถอดเสียงแบบคงที่	54	19	41	28	23
การถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร	46	81	59	72	77
- กำหนดปรับทได้	50	12	31	22	15
- กำหนดปรับทไม่ได้ทุกที่	50	88	69	56	85

ตารางที่ 31 แสดงอัตราการปรากฏของลักษณะการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะ
ฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3-7

จากตารางข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ตัวอักษรพยัญชนะฝรั่งเศสส่วนใหญ่จะถอดเสียงด้วย
อักษรไทยหลายอักษรในเกือบทุกสมัย มีเพียงสมัยรัชกาลที่ 3 เท่านั้น ซึ่งการถอดเสียงแบบคงที่มีอัตราการ
ปรากฏสูงกว่าการถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรมากน้อย สมัยรัชกาลที่ 4 จะมีการถอดเสียงด้วยอักษร
หลายอักษรสูงที่สุด รองลงมา คือ สมัยรัชกาลที่ 7 สมัยรัชกาลที่ 6 และสมัยรัชกาลที่ 5 ในส่วนของการ
กำหนดปรับทการถอดตัวอักษร ส่วนใหญ่จะอยู่ในประเภทที่กำหนดปรับทไม่ได้ทุกที่ ในทุกสมัย

4.3.3.2 สระ

ลักษณะการถอดตัวอักษร	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	๑.3	๑.4	๑.5	๑.6	๑.7
การถอดเสียงแบบคงที่	50	27	21	29	29
การถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษร	50	73	79	71	71
- กำหนดปรับทได้	40	-	9	17	42
- กำหนดปรับทไม่ได้ทุกที่	60	100	91	83	58

ตารางที่ 32 แสดงอัตราการปรากฏของลักษณะการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระ
ฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3-7

จากตารางข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ตัวอักษรสระฝรั่งเศสส่วนใหญ่จะถอดเสียงด้วยอักษรหลาย
อักษร จะสังเกตได้ว่า สมัยรัชกาลที่ 3 เป็นสมัยที่ต่างไปจากสมัยอื่นๆ ทั้งหมด กล่าวคือ ตัวอักษรประเภทที่
ถอดเสียงคงที่ และประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรจะมีอัตราการปรากฏเท่ากัน ในขณะที่สมัยอื่นๆ

ตัวอักษรประเภทที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรจะปรากฏมากกว่า และปรากฏในอัตราที่ใกล้เคียงกันมากทุกสมัย สำหรับการกำหนดบริบทของการถอดตัวอักษร จะพบว่าตัวอักษรที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรส่วนใหญ่จะเป็นประเภทที่กำหนดบริบทไม่ได้ทุกที่ในทุกสมัย ประเภทที่กำหนดบริบทได้ปรากฏน้อยมาก และไม่ปรากฏเลยในสมัยรัชกาลที่ 4

เมื่อพิจารณาการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะและสระฝรั่งเศสรวมกัน จะเห็นได้ว่า จัดอยู่ในลักษณะที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรเป็นจำนวนมากในทุกสมัย โดยเฉพาะตัวอักษรที่แทนเสียงสระอย่างไรก็ตาม จะสังเกตได้ว่าการถอดตัวอักษรทั้งพยัญชนะและสระในภาษาฝรั่งเศสนี้ สมัยรัชกาลที่ 3 จะต่างไปจากสมัยอื่นๆ กล่าวคือ มีอัตราการปรากฏของตัวอักษรประเภทที่ถอดเสียงคงที่ ทั้งพยัญชนะและสระสูงกว่าในทุกสมัย ในขณะที่การถอดตัวอักษรในสมัยหลังๆ ตั้งแต่รัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 7 จะมีการปรากฏของตัวอักษรที่ถอดเสียงด้วยอักษรหลายอักษรสูงกว่าตัวอักษรที่ถอดเสียงคงที่ค่อนข้างมาก และอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันทุกสมัย

4.3.4 ภาษาฝรั่งเศส : ลักษณะการแทนเสียง

4.3.4.1 พยัญชนะ

ลักษณะการถอดตัวอักษร	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
แทนด้วยเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาเดิม	84	48	61	56	65
แทนด้วยเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาเดิม ในบางที่และไม่ตรงในบางที่	8	48	31	40	35
แทนด้วยเสียงที่ไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม	8	4	8	4	-

ตารางที่ 33 แสดงอัตราการปรากฏของลักษณะการแทนเสียงในการถอดตัวอักษรพยัญชนะฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3-7

จากตารางข้างต้น การถอดตัวอักษรพยัญชนะฝรั่งเศสทุกสมัยจะปรากฏใน 3 ลักษณะด้วยกัน คือ มีทั้งตัวอักษรที่ถอดตรงกับเสียงเดิมซึ่งปรากฏมากที่สุด ตัวอักษรที่ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่ และถอดไม่ตรงในบางที่ และตัวอักษรที่ถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมเลย สำหรับลักษณะเสียงของตัวอักษรไทยที่แทน นอกจากรูปที่ถอดเสียงได้ตรงแล้ว จะพบว่าในรูปที่ถอดไม่ตรงกับเสียงเดิมนั้น บางครั้งอาจเป็นการถอดตรงกับเสียงภาษาอังกฤษ หรือ อาจถอดตรงกับตัวเขียนในพยางค์ก็ได้ และบางรูปก็อาจไม่ตรงกับเสียงหรือลักษณะใดๆเลย หากพิจารณาลักษณะโดยละเอียดของแต่ละสมัยแล้ว จะเห็นได้ว่าสมัยรัชกาลที่ 3 เป็นสมัยที่ต่างไปจากสมัยอื่นๆมากที่สุด คือ ไม่มีการถอดตามเสียงภาษาอังกฤษเลย ในขณะที่ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 7 จะมีการถอดตัวอักษรตามเสียงภาษาอังกฤษด้วย

4.3.4.2 สระ

ลักษณะการถอดตัวอักษร	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
แทนด้วยเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาเดิม	60	47	43	82	71
แทนด้วยเสียงที่ตรงกับเสียงภาษาเดิม ในบางที่และไม่ตรงในบางที่	20	47	57	18	29
แทนด้วยเสียงที่ไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิม	20	6	-	-	-

ตารางที่ 34 แสดงอัตราการปรากฏของลักษณะการแทนเสียงในการถอดตัวอักษรสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3-7

จากตารางข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ลักษณะการแทนเสียงในการถอดตัวอักษรสระฝรั่งเศสก็เช่นเดียวกับการถอดตัวอักษรพยัญชนะ คือ มีทั้งตัวอักษรที่ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในทุกแห่ง ตัวอักษรที่ถอดตรงกับเสียงภาษาเดิมในบางที่และถอดไม่ตรงในบางที่ และ ตัวอักษรที่ถอดไม่ตรงกับเสียงภาษาเดิมเลย เมื่อพิจารณาลักษณะของเสียงของตัวอักษรไทยที่ใช้แทนโดยละเอียด (ดู 4.2.2.2 การวิเคราะห์การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3 - 7) จะเห็นได้ว่า สมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 จะมีลักษณะต่างไปจากสมัยหลังๆ ทั้งหมด กล่าวคือ ในสมัยรัชกาลที่ 3 จะไม่ปรากฏลักษณะการถอดตัวอักษรตามตัวเขียนหรือตามเสียงภาษาอังกฤษเลย ส่วนในสมัยรัชกาลที่ 4 ก็จะเป็นสมัยเดียวที่มีการถอดตัวอักษรสระฝรั่งเศสตามตัวเขียน ในขณะที่ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ถึงรัชกาลที่ 7 จะมีลักษณะเหมือนกัน คือ มีรูปที่ถอดตรงตามเสียงภาษาเดิม รูปที่ถอดตรงกับเสียงภาษาอังกฤษ และรูปที่ถอดเสียงไม่ตรงกับลักษณะใดๆ เลย

เมื่อพิจารณาลักษณะโดยรวมในการถอดตัวอักษรทั้งพยัญชนะและสระฝรั่งเศส จะเห็นได้ว่า สมัยรัชกาลที่ 3 เป็นสมัยที่ต่างไปจากสมัยอื่นๆ ทั้งหมด คือ เป็นสมัยเดียวที่ไม่มีลักษณะการถอดตรงตามเสียงภาษาอังกฤษปรากฏเลย ในขณะที่การถอดตัวอักษรในสมัยอื่นๆจะมีทั้งการถอดตามเสียงเดิม การถอดตรงกับเสียงภาษาอังกฤษ การถอดตรงตามตัวเขียน และการถอดไม่ตรงกับลักษณะใดๆเลย ปรากฏเหมือนกันในทุกสมัย

4.4 การเปรียบเทียบรูปตัวอักษรไทยที่ใช้ในการถอดตัวอักษรภาษาอิตาลีและภาษาฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 7

ในการถอดตัวอักษรทั้งพยัญชนะและสระของทั้งภาษาอิตาลีและภาษาฝรั่งเศส จะพบว่าในแต่ละสมัยมีการใช้รูปอักษรไทยทั้งที่เหมือนและแตกต่างกัน ซึ่งแสดงถึงลักษณะวิวัฒนาการของการถอดตัวอักษรจากทั้ง 2 ภาษา ในช่วงสมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 7 ในการกล่าวถึงวิวัฒนาการของการถอดตัวอักษรเหล่านี้ ผู้วิจัยจะแสดงด้วยตารางแสดงรูปตัวอักษรไทยที่ใช้ในการถอดเสียงตัวอักษรพยัญชนะและสระของแต่ละ

ละภาษา โดยเปรียบเทียบรูปที่ใช้ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 จนถึงรัชกาลที่ 7 และสรุปลักษณะโดยรวมที่สำคัญในการถอดตัวอักษรจากทั้ง 2 ภาษาในตอนท้าย ดังนี้

1. วิวัฒนาการการถอดตัวอักษรในภาษาอิตาเลียนเป็นไทย ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 7
  - ก. การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะ

จากตารางที่ 35 นี้ จะสังเกตได้ว่า การใช้ตัวอักษรไทยแทนเสียงพยัญชนะอิตาเลียนตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 7 แสดงถึงวิวัฒนาการการถอดตัวอักษรเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การแทนด้วยรูปอักษรไทยที่เหมือนกันในทุกสมัย ซึ่งหมายถึง การใช้รูปอักษรไทยตัวเดียวกันในการถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาเลียนตัวหนึ่งในทุกๆ สมัย ซึ่งได้แก่ การถอดตัวอักษร "b d f m gh และ qu"

2. การแทนด้วยรูปอักษรไทยที่ต่างกันไปในแต่ละสมัย ซึ่งหมายถึง ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาเลียนตัวหนึ่งๆ ในสมัยต่างๆ จะแทนด้วยตัวอักษรไทยที่ต่างรูปกัน และจะเห็นได้ว่า จำนวนรูปอักษรไทยที่ใช้ในแต่ละสมัยจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ได้แก่ การถอดตัวอักษร "c g l n p p r s t v z ch gi gn sc chi และ gli" ในการถอดอักษรพยัญชนะอิตาเลียนเหล่านี้ อาจกล่าวได้ว่า ลักษณะการใช้รูปอักษรไทยแทนอย่างหลากหลายจะปรากฏไม่มากนัก ในช่วงสมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 ส่วนใหญ่จะเป็นการใช้รูปแทนเพียง 1-2 รูป ต่อการถอดตัวอักษรอิตาเลียนแต่ละตัว ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 จำนวนรูปอักษรไทยที่ใช้มีเพิ่มขึ้นมา จะเห็นได้ว่า ตัวอักษรบางตัว เช่น "c" ถอดเป็นอักษรไทยได้ถึง 7 รูป แต่ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 6 จำนวนรูปที่แทนลดลงมาเหลือประมาณ 1-3 รูป และมาเพิ่มขึ้นอีกในสมัยรัชกาลที่ 7 ซึ่งอักษรบางตัว คือ "c" แทนด้วยรูปอักษรไทย 5 รูป แต่สำหรับอักษรอื่นๆ ส่วนใหญ่จะใช้ 1-2 รูป หรือ 3 รูปในบางตัวอักษร ดังนั้น จึงสังเกตได้ว่า ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาเลียนจะมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนรูปอักษรไทยที่แทนในทุกสมัย และรูปที่ใช้แทนในแต่ละสมัยนั้นก็จะมีทั้งที่เหมือนและแตกต่างกัน ซึ่งมีข้อสังเกตได้ ดังนี้

2.1 ประเภทที่มีอักษรไทยรูปใดรูปหนึ่งปรากฏตลอดในทุกสมัย โดยเป็นลักษณะการถอดตัวอักษรอิตาเลียนตัวหนึ่งๆ ซึ่งแต่ละสมัยอาจใช้อักษรไทยแทนก็รูปก็ได้ จะสังเกตได้ว่า จะมีรูปหนึ่งหรือสองรูปที่จะปรากฏเสมอในทุกๆ สมัย ตัวอย่างเช่น อักษร "s" ซึ่งจำนวนรูปอักษรไทยที่แทนในแต่ละสมัยแตกต่างกัน แต่จะสังเกตได้ว่า รูป "ส" จะปรากฏในทุกสมัย ส่วนรูปอื่นๆ ในแต่ละสมัยก็จะแตกต่างกันไป ตัวอักษรอิตาเลียนที่ถอดเป็นอักษรไทยในลักษณะนี้ ได้แก่ "c l n p s t v และ z"

2.2 ประเภทที่ไม่มีอักษรไทยรูปใดรูปหนึ่งที่ปรากฏในทุกสมัย ได้แก่ อักษร "g r ch gi gn sc chi และ gli" ตัวอักษรเหล่านี้ เมื่อถอดเป็นอักษรไทย รูปที่ใช้ในแต่ละสมัยจะมีทั้งที่แตกต่างกันและคล้ายกัน แต่จะสังเกตได้ว่า จะไม่มีรูปใดที่ปรากฏอยู่ในทุกสมัย ตัวอย่างเช่น การถอดอักษร "ch" ซึ่งปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 5, 6 และ 7 โดยสมัยรัชกาลที่ 5 ใช้รูป "ค" แต่พอมาสมัยรัชกาลที่ 7 จะเปลี่ยนเป็น "จ" จะเห็นได้ว่า ในทุกสมัยจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปตัวอักษรไทยที่ใช้ ทำให้ไม่มีรูปใดที่คงอยู่ในทุกสมัย

นอกจากตัวอักษรทั้ง 2 ประเภทซึ่งกล่าวมาแล้วในข้อ 1 และ 2 ข้างต้นนี้ ยังมีตัวอักษรอีกกลุ่มหนึ่ง แต่ตัวอักษรกลุ่มนี้เป็นประเภทที่ไม่แสดงวิวัฒนาการการถอดตัวอักษรในแต่ละสมัย เนื่องจากเป็นตัวอักษรที่พบเฉพาะสมัยใดสมัยหนึ่งเท่านั้น ได้แก่ อักษร "ci ghi และ sci" ซึ่งปรากฏเฉพาะสมัยรัชกาลที่ 5 เท่านั้น ทำให้ไม่สามารถสรุปวิวัฒนาการของการถอดตัวอักษรทั้งสามนี้ได้

อนึ่ง ในการถอดตัวอักษรพยัญชนะอิตาเลียนเหล่านี้ หากพิจารณาลักษณะโดยรวมของแต่ละสมัย จะพบว่า มีข้อสังเกตบางประการในเรื่องต่อไปนี้

1. การถอดตัวอักษรในตำแหน่งพยัญชนะสะกด จะเห็นได้ว่า การถอดตัวพยัญชนะสะกดจะมีการเปลี่ยนแปลงลักษณะมาเรื่อยๆ ในทุกสมัย โดยในสมัยรัชกาลที่ 3 จะพบเป็น 2 ลักษณะ คือ การถอดเป็นอักษรตัวเดียว และการถอดเป็นพยางค์ โดยแทรกเสียงสระ 'ะ' 'ะ' เข้าไป พอสมัยรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา นอกจากการใช้อักษรตัวเดียวแล้ว การถอดเป็นพยางค์จะเริ่มหายไป พบเฉพาะในสมัยรัชกาลที่ 5 เท่านั้น แต่จะมีการใช้รูปตัวสะกดที่มีเครื่องหมายการันต์แทน ซึ่งปรากฏเรื่อยมาจนถึงสมัยรัชกาลที่ 7 สำหรับสมัยรัชกาลที่ 7 จะพบว่าเริ่มมีการใช้เครื่องหมายนฤคิตอีกด้วย ซึ่งลักษณะเหล่านี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นวิธีการเขียนตัวสะกดของแต่ละสมัยที่มีวิวัฒนาการต่อเนื่องกันมาในสมัยหลังๆ

2. การถอดตัวอักษรที่เป็นกลุ่มตัวอักษร ตัวอักษรประเภทนี้ ปรากฏทุกสมัย ยกเว้น ในสมัย รัชกาลที่ 4 สำหรับสมัยรัชกาลที่ 3 จะเห็นว่า การถอดตัวอักษรประเภทที่เป็นกลุ่มตัวอักษร คนไทยจะถอดเป็นอักษรตัวเดียว แต่พอมาสมัยรัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 7 จะพบว่า นอกจากการถอดเป็นอักษรตัวเดียวแล้ว ยังถอดเป็นพยางค์ด้วย เช่น "ฏ" ซึ่งแทนด้วย "กิ" ในสมัยรัชกาลที่ 5 และแทนด้วย "คิ" ในสมัยรัชกาลที่ 7 ในขณะที่สมัยรัชกาลที่ 3 จะแทนด้วย "ช" ลักษณะดังกล่าวนี้ก็มักจะแสดงถึงวิวัฒนาการการถอดตัวอักษรได้เช่นกัน คือ แสดงถึงการเริ่มพิจารณาตามรูปเขียน ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา

ช. การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระ

อักษร สมัย	a	e	i	o	u	è	ei	ia	ie	io	iu	uo
ร.3	๕	๕	๕	๕	๕	๕		๕		๕		
	๖	๕	๕	๕	๕			๕				
	๗	๕	๕	๕	๕							
	๘	๕	๕	๕	๕							
	๙	๕	๕	๕	๕							
ร.4	๑๐	๕		๕			๕					
	๑๑			๕								
	๑๒			๕								
	๑๓			๕								
ร.5	๑๔	๕	๕	๕	๕			๕	๕	๕	๕	๕
	๑๕	๕	๕	๕	๕			๕	๕	๕	๕	๕
	๑๖	๕	๕	๕	๕				๕			
	๑๗	๕	๕	๕	๕				๕			
	๑๘	๕	๕	๕	๕				๕			
	๑๙	๕	๕	๕	๕				๕			
	๒๐	๕	๕	๕	๕				๕			
	๒๑	๕	๕	๕	๕				๕			
	๒๒	๕	๕	๕	๕				๕			
	๒๓	๕	๕	๕	๕				๕			
ร.6	๒๔	๕	๕	๕	๕			๕				
	๒๕	๕	๕	๕	๕			๕				
	๒๖	๕	๕	๕	๕			๕				
ร.7	๒๗	๕	๕	๕	๕			๕		๕	๕	๕
	๒๘	๕	๕	๕	๕			๕		๕	๕	๕
	๒๙	๕	๕	๕	๕			๕		๕	๕	๕
	๓๐	๕	๕	๕	๕			๕		๕	๕	๕
	๓๑	๕	๕	๕	๕			๕		๕	๕	๕

ตารางที่ 36 แสดงรูปอักษรไทยที่ใช้ในการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระอิตาเลียนสมัยรัชกาลที่ 3-7

จากตารางที่ 36 ซึ่งแสดงรูปอักษรไทยที่ใช้ในการถอดตัวอักษรสระอิตาเลียน ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 7 จะสังเกตได้ว่า การถอดตัวอักษรในทั้ง 5 สมัย แสดงวิวัฒนาการเป็น 2 ลักษณะ เช่นเดียวกับในการถอดตัวพยัญชนะอิตาเลียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การแทนด้วยรูปอักษรไทยที่เหมือนกันในทุกสมัย ได้แก่ การถอดตัวอักษร "uo" ซึ่งปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 7 และในทั้ง ^{สอง} สมัยนี้ แทนด้วย รูป "โ- และ -ว" เหมือนกัน

2. การแทนด้วยรูปอักษรไทยที่ต่างกันไปในแต่ละสมัย ได้แก่ การถอดตัวอักษร "a e i o u ia และ io" ซึ่งในแต่ละสมัยจะใช้ตัวอักษรไทยทั้งที่เหมือนและต่างรูปกัน และจะสังเกตได้ว่าจำนวนรูปตัวอักษรไทยที่ใช้แทนในแต่ละสมัยก็จะต่างกันมากด้วย ในสมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 การใช้รูปแทนจะมีค่อนข้างน้อยรูป ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 การถอดตัวอักษรสระอิตาเลียนแต่ละตัวจะใช้รูปอักษรไทยแทนหลากหลายขึ้น โดยมากที่สุด ได้แก่ การถอดอักษร "o" ซึ่งแทนด้วยอักษรไทยถึง 12 รูป แต่ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 6 จำนวนรูปอักษรไทยที่ใช้แทนจะลดลง และมาเพิ่มขึ้นอีกในสมัยรัชกาลที่ 7 ดังนั้น จะเห็นได้ว่าจำนวนรูปอักษรไทยที่ใช้แทนในการถอดอักษรตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 จนถึงรัชกาลที่ 7 จะเปลี่ยนแปลงมากน้อยสลับกันไป และรูปแทนที่ใช้ในแต่ละสมัยจะมีลักษณะทั้งเหมือนและต่างกัน โดยสรุปเป็นข้อสังเกตได้ดังนี้

2.1 ประเภทที่มีอักษรไทยรูปใดรูปหนึ่งปรากฏตลอดในทุกสมัย ได้แก่ การถอดอักษร "a i และ o" ตัวอย่างเช่น อักษร "a" ซึ่งในแต่ละสมัยจะใช้อักษรไทยแทนหลายรูปและแตกต่างกัน แต่ก็จะมีรูป "า และ -" จะปรากฏในทุกสมัย ส่วนรูปอื่นๆ อาทิ "แ- -ะ -า -เ -อ -แ- และการลดรูป" จะปรากฏเฉพาะในบางสมัยเท่านั้น

2.2 ประเภทที่ไม่มีอักษรไทยรูปใดรูปหนึ่งที่ปรากฏในทุกสมัย กล่าวคือ จะมีการเปลี่ยนแปลงรูปที่ใช้ไปเรื่อยในแต่ละสมัย ได้แก่ อักษร "e u ia และ io" ตัวอย่างเช่น "u" ซึ่งสมัยรัชกาลที่ 3 ใช้ ^{อู} สมัยรัชกาลที่ 5 ใช้ ^ว และ [ู] ซึ่งจะเห็นได้ว่า ถึงแม้จะเป็นการใช้รูปอักษรไทยซ้ำๆ กัน แต่ก็ไม่มีรูปใดเลยที่จะปรากฏอยู่ในทุกๆ สมัย

นอกจากตัวอักษรทั้งสองประเภท ซึ่งแสดงวิวัฒนาการการถอดตัวอักษรดังได้กล่าวมาในข้อ 1 และ 2 ข้างต้นแล้ว ยังมีตัวอักษรบางตัวที่ไม่แสดงวิวัฒนาการในการถอดตัวอักษรสระอิตาเลียน เนื่องจากเป็นอักษรที่พบเฉพาะสมัยใดสมัยหนึ่งเท่านั้น ได้แก่ อักษร "e ei ie และ iu" ซึ่งปรากฏเฉพาะในสมัยรัชกาลที่ 3 รัชกาลที่ 4 รัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 7 ตามลำดับ

ในการถอดสระอิตาเลียน ผู้วิจัยพบว่า มีลักษณะบางประการที่น่าสนใจ ได้แก่ การเพิ่มรูปวรรณยุกต์ ซึ่งปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 4, 5 และ 6 โดยสมัยรัชกาลที่ 4 จะเป็นรูป [◌] สมัยรัชกาลที่ 5 และ 6 เป็น [◌] และ [◌] ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ในลักษณะหนึ่งอาจเกิดจากการที่ผู้ถอดเสียง ได้ยินการออกเสียงพยางค์สุดท้ายของคำชัดเจนเหมือนกับเป็นการลงเสียงหนัก จึงถอดเป็นเสียงวรรณยุกต์ด้วย ได้แก่ รูป [◌] และ [◌] ในคำ "มะเฟ้อ" (Maffei) และ "อาปอลโล" (Apollo) และในอีกลักษณะหนึ่งเป็นการได้ยินเสียงพยางค์หน้า ซึ่งเป็นพยางค์หนักชัดเจน จึงถอดเสียงวรรณยุกต์เพิ่มไปด้วย ดังในคำ "กร็อดตา" (Grotta)

2. วิวัฒนาการการถอดตัวอักษรในภาษาฝรั่งเศสเป็นไทย ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 7

ก. การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะ

จากตารางที่ 37 ซึ่งแสดงรูปอักษรไทยที่ใช้ในการถอดพยัญชนะฝรั่งเศสในทั้ง 5 สมัย สามารถมองเห็นวิวัฒนาการของการถอดตัวอักษรได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1 การแทนด้วยรูปอักษรไทยที่เหมือนกันในทุกสมัย ได้แก่ อักษร "k ge และ th" ซึ่งแทนด้วย "ก, ย และ ฐ" ตามลำดับ

2 การแทนด้วยรูปอักษรไทยที่ต่างกันไปในแต่ละสมัย ได้แก่ อักษร "b c ç d f g h j l m n p r s t v x z ch gn gu ll และ qu" ซึ่งในการถอดอักษรในสมัยต่างๆ ส่วนใหญ่ก็ยังคงรูปเดิมที่เคยใช้ในสมัยรัชกาลที่ 3 ไว้ แต่จะมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนรูปที่ใช้แทน โดยจะเพิ่มขึ้นตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา สำหรับการเลือกใช้รูปตัวอักษรไทย จะเห็นได้ชัดเจนว่า ในการถอดตัวพยัญชนะฝรั่งเศสสมัยรัชกาลที่ 4 จนถึงรัชกาลที่ 7 รูปตัวอักษรไทยที่ใช้ส่วนใหญ่จะคล้ายๆ กัน รวมทั้งจำนวนก็ใกล้เคียงกันด้วย ดังนั้น จะพบว่า ในการถอดตัวพยัญชนะฝรั่งเศสจะไม่มี ความแตกต่างระหว่างสมัยมากเท่ากับในการถอดพยัญชนะอิตาลี ซึ่งมักจะแตกต่างกันในเรื่องของจำนวนรูปแทนในแต่ละสมัย (ดู คำอธิบายของตารางที่ 35) และเมื่อพิจารณาจากการแทนด้วยรูปอักษรไทยในแต่ละสมัย สามารถจำแนกตัวอักษรพยัญชนะฝรั่งเศสได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 ประเภทที่มีอักษรไทยรูปใดรูปหนึ่ง ปรากฏตลอดในทุกสมัย ได้แก่ การถอดอักษร "b c ç d f g h j l m n p r s v z และ ll" ตัวอย่างเช่น อักษร "s" ซึ่งแทนด้วยอักษรไทยหลายรูป และในทุกสมัยจะต้องมีรูป "ซ ส และ ศ" ปรากฏอยู่ด้วยเสมอ อักษร "m" พบว่าใช้รูป "ม และ ง" โดย "ม" เป็นรูปที่ปรากฏในทุกสมัย ส่วน "ง" พบเฉพาะสมัยรัชกาลที่ 6 และ 7 เท่านั้น เป็นต้น

2.2 ประเภทที่ไม่มีอักษรไทยรูปใดรูปหนึ่งที่ปรากฏในทุกสมัย ได้แก่ "t x ch gn gu และ qu" อักษร "t และ th" นั้นเป็นประเภทที่รูปที่ใช้ในสมัยรัชกาลที่ 3 จะต่างออกไป ในขณะที่ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 จนถึงรัชกาลที่ 7 จะใช้อักษรไทยรูปคล้ายๆ กันมาตลอด ส่วนอักษร "x" และ "gn" เป็นประเภทที่ใช้รูปแทนที่ต่างกันในทุกสมัยที่ปรากฏ และสำหรับอักษร "gu" และ "qu" จะพบว่า สมัยรัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 6 จะมีรูปที่เหมือนกัน แต่จะมาเปลี่ยนในสมัยรัชกาลที่ 7 ดังนั้น ในการถอดตัวอักษรทั้งหมดนี้ จึงพบว่าไม่มีการใช้รูปอักษรไทยรูปใดรูปหนึ่งอย่างคงที่มาทุกสมัย

นอกจากตัวอักษรที่แสดงวิวัฒนาการดังกล่าวมาแล้วในข้อ 1 และข้อ 2 ข้างต้น ยังมีตัวอักษรอีก 2 ตัวที่ปรากฏเพียงสมัยใดสมัยหนึ่งเท่านั้น ได้แก่ "ph และ th" ซึ่งปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 5 และ 6 ตามลำดับ และเนื่องจากปรากฏเพียงสมัยเดียว ทำให้ไม่สามารถสรุปวิวัฒนาการการถอดตัวอักษรทั้งสองนี้ได้

สำหรับข้อสังเกตเกี่ยวกับลักษณะโดยรวม ในการถอดพยัญชนะฝรั่งเศส จะพบว่าในตำแหน่งที่เป็นพยัญชนะสะกดนั้น การถอดเป็นพยางค์โดยแทรกเสียง "-ะ" ที่หลังตัวสะกดเดิม จะปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 5 เช่นเดียวกับในภาษาอิตาลี ส่วนรูปสะกดที่มีการันต์จะพบมากตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา และพอมาสมาัยรัชกาลที่ 7 ก็จะมีเริ่มมีการใช้เครื่องหมายนฤคิตกำกับตัวสะกดอีกด้วย เหมือนกับที่ปรากฏในการถอดตัวพยัญชนะสะกดของภาษาอิตาลี ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ลักษณะทั้งหมดดังกล่าวมานี้ เป็นวิธีที่คนไทยใช้เขียนทับศัพท์พยัญชนะสะกดจากภาษาต่างประเทศในแต่ละสมัย

ข. การถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระ

อักษร สมัย	a	e	i	o	u	â	â	é	ê	ai	au	ei	eu	ie	oe	oi	ou	ui	eau
3.3	ก	ก	ค	ค	ก			เ		เีย		เ				เ	ว		
	ข		ค	ค						เ									
	ง									เ									
	จ																		
	ฉ																		
3.4	ช	เ	เ	เ	เ			เ		เ	เ		เ	เ		เ	เ	เ	เ
	ค	ค	ค	ค	ค					ค	ค		ค	ค		ค	ค	ค	ค
	ข	ข	ข	ข	ข					ข	ข		ข	ข		ข	ข	ข	ข
	ง	ง	ง	ง	ง					ง	ง		ง	ง		ง	ง	ง	ง
	จ	จ	จ	จ	จ					จ	จ		จ	จ		จ	จ	จ	จ
3.5	ฉ	เ	เ	เ	เ			เ		เ	เ		เ	เ		เ	เ	เ	เ
	ช	ช	ช	ช	ช					ช	ช		ช	ช		ช	ช	ช	ช
	ค	ค	ค	ค	ค					ค	ค		ค	ค		ค	ค	ค	ค
	ข	ข	ข	ข	ข					ข	ข		ข	ข		ข	ข	ข	ข
	ง	ง	ง	ง	ง					ง	ง		ง	ง		ง	ง	ง	ง
3.6	จ	เ	เ	เ	เ			เ		เ	เ		เ	เ		เ	เ	เ	เ
	ฉ	ฉ	ฉ	ฉ	ฉ					ฉ	ฉ		ฉ	ฉ		ฉ	ฉ	ฉ	ฉ
	ช	ช	ช	ช	ช					ช	ช		ช	ช		ช	ช	ช	ช
	ค	ค	ค	ค	ค					ค	ค		ค	ค		ค	ค	ค	ค
	ข	ข	ข	ข	ข					ข	ข		ข	ข		ข	ข	ข	ข
3.7	ง	เ	เ	เ	เ			เ		เ	เ		เ	เ		เ	เ	เ	เ
	จ	จ	จ	จ	จ					จ	จ		จ	จ		จ	จ	จ	จ
	ฉ	ฉ	ฉ	ฉ	ฉ					ฉ	ฉ		ฉ	ฉ		ฉ	ฉ	ฉ	ฉ
	ช	ช	ช	ช	ช					ช	ช		ช	ช		ช	ช	ช	ช
	ค	ค	ค	ค	ค					ค	ค		ค	ค		ค	ค	ค	ค

ตารางที่ 38 แสดงรูปอักษรไทยที่ใช้ในการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศสสมัยรัชกาลที่ 3-7

สำหรับการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงสระฝรั่งเศส ก็เช่นเดียวกันกับการถอดตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะ ซึ่งมีวิวัฒนาการเป็น 2 ลักษณะ คือ

1 การแทนด้วยรูปอักษรไทยที่เหมือนกันในทุกสมัย ได้แก่ การถอดอักษร "ie" ซึ่งทุกสมัยแทนด้วย "ย"

2 การแทนด้วยรูปอักษรไทยที่ต่างกันไปในแต่ละสมัย ได้แก่ การถอดอักษร "a e i o u e é ai au ei eu oi ou ui และ eau" ในเรื่องของจำนวนรูปอักษรไทยที่ใช้แทน จะพบว่า สมัยรัชกาลที่ 3 จะใช้อักษรไทยแทนในการถอดอักษรฝรั่งเศสแต่ละตัว เป็นจำนวนน้อยกว่าในสมัยอื่นๆ ในขณะที่ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา รูปที่ใช้แทนจะมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ และรูปที่ใช้แทนในแต่ละสมัยนั้นก็คล้ายๆ กัน ซึ่งสามารถจำแนกตัวอักษรสระฝรั่งเศสออกตามลักษณะการถอดอักษร ได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ประเภทที่มีอักษรไทยรูปใดรูปหนึ่งปรากฏตลอดในทุกสมัย ได้แก่ การถอดอักษร "a i o u e ai au ei eu ou และ eau" ตัวอย่างเช่น อักษร "i" รูปที่ปรากฏในทุกสมัย คือ และ ส่วนรูปอื่นๆ เช่น "แ" "ไ" จะปรากฏเฉพาะบางสมัยเท่านั้น

2.2 ประเภทที่ไม่มีอักษรไทยรูปใดรูปหนึ่งที่ปรากฏในทุกสมัย กล่าวคือ จะมีการเปลี่ยนแปลงรูปที่ใช้แทนในแต่ละสมัย ได้แก่ การถอดอักษร "e é oi และ ui" ตัวอย่างเช่น "e" ซึ่งในสมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 ไม่ปรากฏว่ามีรูปสระไทยใช้ ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 6 ใช้ "เ" และ "แ" ตามลำดับ มาถึงสมัยรัชกาลที่ 7 ปรากฏว่าใช้ทั้ง "เ" และ "แ" ในลักษณะดังกล่าวนี้ จึงไม่มีรูปใดที่ปรากฏคงที่ในทุกสมัย

นอกจากตัวอักษรทั้งสองประเภทในข้อ 1 และ 2 ข้างต้นแล้ว ยังมีตัวอักษรอีก 3 ตัว ได้แก่ "â â และ œ" ซึ่งไม่สามารถสรุปวิวัฒนาการการถอดตัวอักษรได้ เนื่องจากตัวอักษรดังกล่าวนี้แต่ละตัวจะปรากฏเฉพาะในสมัยใดสมัยหนึ่งเท่านั้น

อนึ่ง การถอดตัวอักษรสระฝรั่งเศส มีลักษณะบางประการที่น่าสนใจ คือ การเพิ่มรูปวรรณยุกต์ โดยปรากฏในทุกสมัย ได้แก่ รูป " ˆ " ˆ " ซึ่งเดิมเข้าไปในการถอดเสียงสระนาสิก / ã / ในคำ < Français > ซึ่งเขียนเป็น < ฝรั่งเศส, ฟาร์งเศส > ฯลฯ ในลักษณะนี้ ผู้วิจัยคาดว่าไม่น่าจะเกี่ยวกับการถอดพยางค์หนัก-เบา แต่น่าจะเกิดจากการออกเสียงที่คนไทยเคยชินกับคำนี้แบบมีวรรณยุกต์มาแต่เนิ่นแล้ว นอกจากนี้ยังมีรูปวรรณยุกต์ " ˆ " ในคำ < ดุ๊ก > (Duc) ที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 6 ลักษณะการเพิ่มวรรณยุกต์เข้าไปเช่นนี้ก็เช่นเดียวกับในภาษาอิตาเลียน ซึ่งจะพบน้อยคำเท่านั้น